

HARANGHY GÉZA

KI VOLT HÜM BREK?

I-IV.

MÁSODIK, BŐVÍTETT KIADÁS

HARANGHY GÉZA

KI VOLT HÜM BREK?

I-IV.

DéemKá Könyvek 6.

Haranghy Géza

Ki volt Hüm Brek? I-IV.

Kiadja: Dél-Alföldi Művészeti Kapocs Alapítvány

Lektorálta: Kovács Ágnes

Számítógépes szerkesztés: Haranghy Anka, Haranghy Géza

Borító és illusztráció: Haranghy Laura és Haranghy Szabolcs

Copyright ©Haranghy Géza 2017.

Minden jog fenntartva!

ISBN

A könyvet készítette:

ELŐSZÓ

Minden tájékozott könyvbarát olvasó jól tudja, a gyermekirodalom reneszánszát éljük napjainkban. Az olvasó emberré érés is gyermekkorban kezdődik, ha talál magának hozzá az ő nyelvén szóló, mai és modern olvasnivalót. Haranghy Géza kedves mesekönyve ilyen. A klasszikus mesék elemeit ötvözi olyan modern cselekményelemekkel – break, rap és mobiltelefon például –, amelyek a fiatalok számára mindennaposak, ismerősek.

Hogy ki volt Hüm Brek? A címszereplő változatos kalandjait ismerhetjük meg a négy önállóan is olvasható meséből összeálló, versekkel is tarkított kisregényben. A változatos, fordulatos cselekmény sok-sok szereplőt vonultat fel, amely végig lebilincseli az olvasó figyelmét. A főhős kis béka otthonról való elszakadásának, majd hazatalálásának története értelmezhető allegorikus felnőtté válás történetként is. Kalandjaiban útitársul szegődve olyan kedves állati szereplőkkel ismerkedhetünk meg, akiket az író árnyalt jellemrajzzal már-már emberi személyiséggel ruház fel. Külön figyelmet érdemelnek a szereplők beszélő nevei, amelyek egyrészt – felnőttek számára is – szórakoztatóak, másrészt a jellemzés fontos és hatékony eszközei.

A kötet a mese és a vers mellett olyan gyermekrajz-illusztrációkat kapott, amelyek akár színezhetőek is.

Végül, köszöntelek, kedves Ifjú Olvasó, kísérd a kis békát útján bátran, színezz, táncolj, énekelj Hüm Brekkel!

Kovács Ágnes
Dél-Alföldi Művészeti Kapocs Alapítvány

I. RÉSZ PÖTTÖM

*

Már elcsitult a nádas is.
A sápadt Hold lustán kacsint,
És szél hozza az éjnek halk dalát,

Az esti szélben feldereng,
A tó tükrében úgy mereng,
S egy régi mese új csodája vár.

Egy dalt dúdol a déli szél
És újra új mesét mesél,
A szívemre most újra rátalál.

Már elcsitult a nádas is.
A sápadt Hold lustán kacsint,
S egy régi mese új csodája vár.

*

VIDÁM VIZEKEN

Olyan vidám volt ez a délelőtt, mint talán még soha eddig. Aranyfényel sütött a későtavaszi nap, felmelegítve a tószéli nádist, a zombékos partot. Az öregebb békák elégedetten sütkéreztek a langyosan csillogó parti vizekben.

Pöttömnek ez volt az első igazi tavasza. Tavaly született a békáknál szokásos ebihalként és erre a tavaszra már igazi békává növekedett Pötyivel, a lánybékával és Csutival, a legjobb barátjával együtt. Most éppen egy nagyon izgalmas versenyt tartanak, így hármásban, ugróbajnokságot.

A magasan repülő rovarokat kell röptükben elkapni. Bizony, nem egyszerű dolog a megfelelő magasságra ugrani, s közben elkapni a sebesen repülő rovar. Hatalmasakat ugranak és nagyokat csapódnak hasra a már melegedő Nagytó vizében. Pöttömöt nagyapja távolról mindig szemmel tartja. Nagyon óvja egyetlen utódját, mióta szüleinek nyoma veszett. Ő a szemefénye, de érzi azt is az öreg béka, Pöttöm mennyire ragaszkodik hozzá. Nagyapa tudja jól, milyen érzékeny az unokája és mennyire vágyik a szeretetre.

Amikor tavaly ősszel a kisbéka egyedül maradt, nagyapja nem tudta, hogyan mondja el, mennyi minden vár még itt rá. Nem akart ráijeszteni azzal, milyen nagy veszélyek leselkednek mindegyikőjükre. Ma reggel azonban mégis úgy döntött, nem halogatja tovább.

– El kell mesélnem, még ma, mert később már veszélyes lehet – határozta el magát az öreg béka.

Miután a békagyerekek már belefáradtak az ugrálásba, és a versengésbe, Nagyapa odaintette őket maga mellé és így szólt:

–Ti már kellőképpen megnőttetek, de nagyon sok mindent nem tudtok még. Valamikor régen ennél szebb és biztonságosabb vidéken éltünk.

Pöttöm el sem tudta képzelni, létezhet-e ennél szebb és jobb hely is, amikor itt minden olyan csodás, de Nagyapa tovább folytatta:

– Ott olyan gyönyörű volt a naplemente, hogy ti még olyat sosem láttatok. Addig láttuk a Napot, míg a legfelső széle is el nem tűnt egészen és csak azután sötétedett. A jó embereken és madarakon kívül arra soha senki sem járt. Itt bizony vigyázni kell.

Van egy ember, aki hálóval jár, és Nagyapa sejtelmes képet vágott.

– A hálós embert Mosolygósnek is hívják, de nem a szándéka miatt. Amikor beszélni kezd, úgy tűnik, mintha mosolyogna, de ez csak azért van, mert több a füle, mint foga. Ronda, gonosz teremtés. Csigákat gyűjt és békákat fog a hálójával, amiket azután távoli országokba szállítanak különleges csemegének. Bizony, bizony – tette hozzá nyomatékkal – Pöttöm szülei is erre a sorsra jutottak. Nektek mindig Pepi bácsit kell figyelnetek! Amikor ő egy szokatlanul nagyot ugrik, rögtön el kell tűnnötök, a lehető legmesszebb a parttól! Amikor Pepi ugrik, itt a „hálós”. Ez a jel.

Az apró békák szomorúak lettek.

– Hihetetlen, hogy egy ilyen gyönyörű napon, mint ez a mai, ilyesmi megtörténhessen. Hihetetlen, de mégis bekövetkezhet – ha Nagyapa mondja –, egyeztek meg mindhárman.

Már nem tudták, miként folytassák tovább ezt a szép tavaszi napot. Hallgatni kezdték Nagyapa megnyugtató énekét.

„Tó tükrében csillan a napsugár,
itt későn ébred, szunnyad még a táj,
lanyhul a víz a part zombékinál,
erre vár most a tó, a nagy mocsár.

Nádat ringat, leng a lágyszavú nyár,
béka brekeg, ugrik és loccsan már,
nádirigó füttyent, kék lepke száll,
most nyugodt, békés e békás határ.”

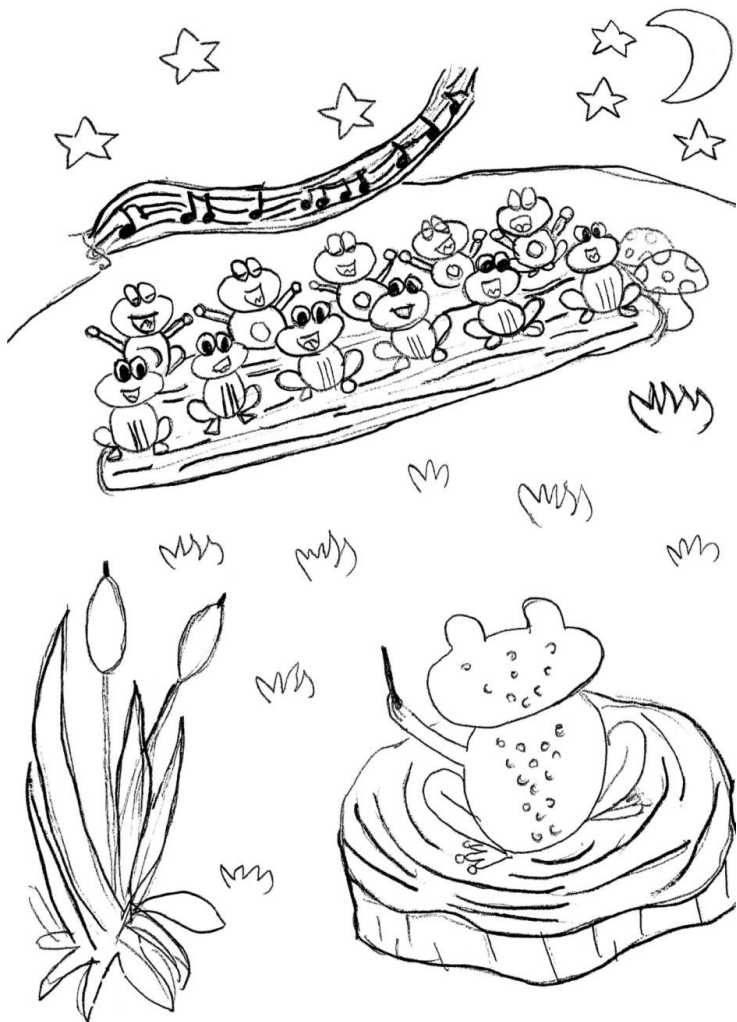
Délután Pepi bácsi, az idős béka, Nagyapa testvére ült le sütkérezni Pöttömék mellé, és a csodálatos naplementéről mesélt nekik.

–Tudjátok, a békáknak nagyon fontos az este, magyarázta Pepi bácsi. – Közülünk az öregek ilyenkor élnek csak igazán. Napközben jól felmelegszenek, csipegetnek néhány finom falatot, de az este, az egészen más. Mindenki együtt van. Tanácskozunk. Megbeszéljük, mi történt, és azt is, mi lesz holnap. No, meg az esti koncert! Az a legszebb! Sajnos, már csak kevesen vagyunk azok közül, akik idehozták azt a szép nótát. Hosszú és kalandos volt az utunk! Nagyon messziről vándoroltunk e helyre, korábban, még egy népes nagyvárosban is éltünk, egy csodálatos park tavában. Ott nyüzsgött az élet. Egy hatalmas cirkusz volt a szomszédságunkban. Különös emberekkel és még különlegesebb állatokkal. Az emberek időnként kijártak hozzánk a tóhoz pihenni. Az egyik embernek, egy furcsa ferdeszeműnek – azt mondták, kínai – volt egy különleges madara, egy papagáj, még beszélni is tudott. És láttam még ott, egészen sötétbőrű embert is. Meg mindenféle nemzetséget, és maguktól guruló masinákat. Bizonyára, Nagyapa is mesélt már ezekről a fura dolgokról. A város, az egy csoda! Folyton nyüzsgő, de senki sem bántott bennünket sohasem. Ez a lényeg!

Pepi, az ugrások nagymestere átéléssel mesélt tovább.

– Egyszer azután, egy hatalmas áradás kisodort bennünket a régi jó helyünkről, ezt követően nagyon rossz körülmények között ért mindannyiunkat a tél. Majd ott fagyunk, mindahányan. A kemény, köves talajon már nem tudtuk magunkat elég mélyre ásni a kegyetlen fagy elől. De már tovább sem haladhattunk a gyorsan közeledő tél miatt! Maradnunk kellett! Sokat szenvedtünk, és többen túl sem éltek azt a telet. A következő tavasszal Nagyapával ide vándoroltunk, de azt hiszem, nem a legbékésebb helyet sikerült találnunk. Pedig milyen jónak ígérkezett!

Pepi bácsi ezzel csendesen gondolataiba mélyedt, és úgy tűnt, szunyókál is egy kicsit az egyre kellemesebb napsütésben. Pöttöm úgy érezte, ma sok mindent megtanult a békaéletről.

ESTE A NAGYTÓNÁL. A KONCERT

Amint a Nap aláhanyatlott az égről, készülődni kezdtek a koncertre. A hangversenynek Nagyapa volt a karmestere, mindig így indította az eligazítást:

„Jó estét! Jó estét!
Kedves gyermekeim!
Hogy vagytok ma este?
Koncert lesz itt megint.

Én kezdem a nótát.
Pepi lesz a kontrás.
Ti meg csak zengjétek
a megbeszélte nótát!

Eljátsszuk háromszor
azt a régi számot.
Azután beszélünk,
közben vacsorázunk.

Száll majd itt ezerszám
a hegedűs szúnyog.
Sok léhűtő, most
mind fülünkbe dunnyog

Lenyelünk néhányat
az estét dicsérve.
Azután elnyúlunk
lágú iszap mélyében.

Mikor új nap virrad,
ránk köszön a reggel,
kiülünk a napra
sok apró gyerekekkel.

Délig, sütkérezünk.
Néha kicsit hunyunk,
ha jönne a „hálós”
gyorsan kell ám úsznunk!

Pepi majd ügyel,
ő a legszemesebb.
Szemrebbenés nélkül
kapja be a legyet.

Ébren figyel tovább,
a nagyugrásra készen,
ha jönne a „hálós”
békát fogni éppen.

Így most mindenkinek
szép, szűnyogos estét!
Ki unja majd a nótát,
mártsa meg a testét!”

Karmesterpálcáját magasra emelte Nagyapa, és
vezényelni kezdett:

„Békák a vízben.
Békák a parton.
Nád susog csendben.
Leszáll az alkony.

Eljött az este.
Zengjen a kórus!
Brekents hát bátran!
Mienk az est most.

Add ki a hangod!
Szóljon a nóta.

Brekkents rá hármat!
Mienk a tó ma.

Itt élünk régen.
Csak itt tanyázunk.
Süttetjük magunk,
közben vadászunk.

Rekken a hőség,
brekkent a béka,
langyos víz partján
elnyúlva néha.

Vidám az élet.
Fent a sok csillag.
Este a békák
együtt dalolnak.”

Így ment már régóta, estéről estére. Vidáman teltek a napok és hangos koncerttel záródtak az esték. Pöttömnek úgy tűnt, egyre szebb és boldogabb ez a békaélet.

Pötyivel és Csutival vidáman hancúroztak a kellemes vízben. Levelek hátán tutajoztak, sütkéreztek naphosszat, miközben csodálatos dolgokról álmodoztak. Egészen megszerették egymást, igazi barátokká váltak. Amikor egyikőjük felfedezett egy jó helyet, rögtön hívta társait. Ők voltak a „három békák”. Nagyapa csak így emlegette őket. Sokszor mondta viccesen: „Ti még sokra viszitek”.

Csodaszép dolgok történtek velük annál, a Nagytónál, Pöttöm ezért úgy vélte, az élet csak ilyen szép és vidám lehet. Nem gondolta volna, hogy egyszer majd Nagyapa és a barátai nélkül telnek a napjai.

– Itt minden olyan jó – mondogatta. – Ennél jobbat már ki sem lehetne találni.

EGYEDÜL

Egy vihar után sütkéreztek a parton. A Nagytó összes békája. Egészen át voltak fázva. Hatalmas jégeső vert végig a határon, mindnyájan remegtek az előbukkanó napfényben.

Egyszer csak Pepi bácsi ugrott egy hatalmasat. Sohasem hallott nagy csobbanással csapódott a vízbe. Azután ugrott sorban mindenki. Egymás után. Egymás hegyén-hátán! Nagyapa kiáltott! Pöttöm!

Akkor már ugrott Pöttöm is, de valamiben megakadt, és hiába küzdött, hiába erőlködött, sehogy sem tudott szabadulni, mert az a valami fogva tartotta. Egy furcsa hang közben azt kiáltotta. – Most megvagy, szépségem! Te most megvagy! – Közben, mintha mosolygott volna. Rémes volt és iszonyú. Azután a békát kimarkolta a hálóból egy erős szorítással és a zsákjába dobta, ahol már többen is voltak. Még hallatszott, amint Nagyapa kétségbeesetten kiáltott. – Pöttöm!

Ám, a hálós ember már vitte a békát, vitte szegény Pöttömöt! Egyenesen az átvevőhöz, hogy pénzt kapjon érte.

Később Pöttöm egy vasúti vagonban tért csak magához, csigák és békák között, ketrecbe zárva. Végre a vonat nagy szuszogással elindult velük. Nagyon sokáig tartott az út. A vagonban hideg volt, és egészen kiszáradtak és átfagytak. Úgy látszott, senki sem foglalkozik velük. Senkit sem érdekelt a sorsuk, élnek-e még. Zötyögtek a vonattal az ismeretlen felé.

Később átrakodták őket a különböző állomásokon, különböző vagonokba, mígnem, Pöttöm, egy fényes, meleg, csörömpölős helyen találta magát, ahol sütöttek, főztek. Borzasztó dolgokat látott. Tudta, innen menekülnie kell! Ügyesnek kell lennie! Várt is a kellő pillanatra, amely már nem volt oly messze. A szakács felnyitotta a ketrecüket és a fogoly béka, egy óriási ugrással kitepte magát a többiek közül, és repült, repült a szabadság felé! Érezte, amint minden erő, minden bátorság a lábába gyűlik. Pattant, mint a rugó! Már a vendégek között volt, amikor egy izmos tenyér elkapta és felemelte.

Hová, háová, csúf szökevény? – kérdezte, és Pöttömnek is úgy tűnt, hogy egy szintén csúf, kínai mosolyog az arcába. A helyiségben mindenki hangosan nevetett, csak a béka volt iszonyúan megszeppenve. A szakács már oda is ért a konyhából. Pöttömöt akarta! A béka az enyém! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon. Ekkor a kínai a zsebébe nyúlt és egy marék pénzzel kifizette, levette a lábáról az erőszakos kuktát. Megvette Pöttömöt, Pöttömöt! A békát! Még hangosabb nevetés tört fel a vendégekből.

– Sanghaj megvette a békát! Sanghaj megvette a békát!
– kiabálták harsány hahotázások közepette. – Megsüti magának! – és nagyokat kacagtak rajta, miközben a kínai kért egy jó erős papírdobozt és zsineget a szakácstól. A doboz tetejét kiszurkálta egy pár helyen, Pöttömöt belepakolta és átkötötte a dobozt. Azután így szólt.

– No, te csúf szökevény! Tőlem nem szöksz meg – az meg csak gubbasztott a sötét dobozban és nem tudhatta, mi vár még rá.

A dobozban végtelen hosszúnak tűnt az idő, de egyszer csak felkapta a kínai a dobozt és elindultak. Talán egy hajókikötőnél lehettek, mert nagyon közelről

hallatszott a hajókürtök üvöltése, vélte a doboz lakója, miközben Sanghaj hóna alatt zötykölődött, elcsigázva a fáradtságától.

Végre megérkeztek valahova, ahol Sanghaj beszélt valakikhez.

– Megjöttem kicsinyeim. Hoztam nektek valamit, hallotta Pöttöm, aki kezdte magát ismét nagyon rosszul érezni. Vajon, mi várhat még rá? Mit hoz a sorsa az ismeretlen távolban, az övéi nélkül?

Ekkor egy borzasztó hang szólalt meg.

– Sanghaj megjött! Sanghaj megjött! – kiabálta egy rémség. A béka nem láthatta, de biztos volt benne, ez csak egy szörnyű papagáj lehet. Azt is kiabálta, – Szigfrid! Leander! Szigfrid! Leander!

Pöttöm, Pepi bácsi történeteiből emlékezett még egy furcsa, beszélő madárra. Bizonyára ez lehet a papagáj! Így, most már kissé lenyugodott, talán, nem órá vártak. Hacsak a kínai nem itthon süti meg...

Amint a kínai kinyitotta a dobozt, máris nyakon kapta Pöttömöt és egy pintyeknek való kalitkába zárta.

– No, te csúf szökevény! Itt fogsz lakni. Itt vannak a barátaid – mondta, és bemutatta a társaságot.

Ő Ruti – és a nagy csúnya papagájra mutatott, aki máris rákezdte – Ruti az ügyes! Ruti az ügyes!

Sanghaj alig tudta lecsendesíteni. Azután folytatta és a polcon elnyúló két hosszúszőrű, beképzelt macskára mutatott.

– Ez a csodás fehér, Leander, és ez a még csodálatosabb fekete, Szigfrid. Majd segítenek neked megtanulni a rendet – tette még hozzá a kínai.

Egy mikrobuszban voltak. Pöttömnek most volt csak alkalma szétnézni. Úgy tűnt, a kínai, akit mindenki csak Sanghajnak szólított, itt él ebben a kis buszban a két macskával és Rutival, a papagájjal. Bár volt még egy üres ágy is ott, amelynek nem látszott gazdája.

– Vajon mivel foglalkozhat Sanghaj? – gondolkodott el Pöttöm.

Már félálomban volt, amikor észrevette, hogy a kisbusz elindult. Valószínű, egész éjszaka utaztak, mert még később is rázkódásra ébredt. No meg arra is, jó lenne már enni valamit! Este a kínai, csak a régi kedvenceinek adott enni.

– Lehet, nem is tudja, hogy a békák is szoktak enni? – kérdezte saját magától Pöttöm.

Miután reggelre megérkeztek valahová, a gazda bezárta a kocsit és szinte egész napra eltűnt. Már estefelé járt az idő, amikor visszatért, s eközben érkezett egy mesés, fiatal indiai lány is, akit Ruti, a papagáj hangosan üdvözölt.

– Amati hello! – Amati hello! – kiabálta förtelmes hangján, de Amati láthatóan örült a szokatlan üdvözlésnek és megsimogatta Ruti fejét. Ezután a macskák következtek, akik ásítózva várták, hogy Amati megsimogassa őket is. Annál lustábbak voltak, mintsem hogy felkeljenek.

Sanghaj az érkező lánytól csak ennyit kérdezett.

– Minden rendben?

– Igen, mondta a hosszú fekete hajú fiatal lány.

Amati a szüleit látogatta meg a városban, akik egy jobb élet reményében költöztek ide Idiából.

A TÁNCOT TANULNI KELL

A kicsi busszal hamarosan újra elindultak. Rövid kocsikázás után a kínai egy nem éppen fényesnek mondható vendéglő előtt leparkolt. Megkezdődött a kipakolás. A gazda látta Pöttöm csodálkozó tekintetét, ezért csak úgy mellékesen odavetette a békának:

– Mindent figyelj meg, te csúfság, mert most tudod meg, mi vár rád!

Pöttöm hatalmasakat pislogott a pintykalitka rácsai mögött és iszonyúan korgott a gyomra. Már nem is emlékezett rá, mikor evett utoljára. Sanghaj közben különös dolgokat pakolt elő a kocsi rejtekéből. A legfeltűnőbb, egy lábakon álló lapos, billentyűs hangszer volt és akadt ott néhány kisebb dob is.

Rutinak egy állványt rakott a vendéglő bejárata elé, amit a papagáj rögtön el is foglalt és időnként hangosan megszólalt, mint egy hangszóró.

– Megjött Sanghaj, a világszám! Megjött Sanghaj!

A kínai a békagyereket is bevitte a vendéglőbe. A felállított billentyűshangszer mellé helyezte kalitkáját. Amati jegyeket árult a vendégeknek. A békafiúnak fogalma sem volt arról, mi fog történni vele. Ekkor a gazda elkezdett zenélni. Gyönyörűen játszott. Valami fájdalmas indiai zene szólt a hangszerén, amelyre Amati hihetetlen finomsággal, ahogy csak az enyhe szél tudja rezdíteni a leveleket, úgy kezdett el táncolni. Olyan hajlékony volt, olyan lágyan ringott, hogy Pöttömnek minden szomorúsága szemébe gyülemlt.

Teljesen érzékenyült. Ővéi jutottak eszébe, ám a zene hirtelen elhallgatott. Sanghaj pillanatok alatt egy mini focipályát varázsolt az asztalok közé. Zsebéből apró labdácskát vett elő, miközben Amati behozta Szigfridet és Leandert, a két angóra macskát.

Ruti, a papagáj is beljebb került és szokásához híven már is kiabálni kezdett förtelmes hangján.

– Fogadás! Fogadás a legjobbra! – A vendégek máris fogadásokat kötöttek a fehér és fekete macskára. Ki lesz a győztes? Ki tud jobban focizni? Melyik macska az ügyesebb? Ki nyeri meg a fogadást?

Sanghaj már bedobta a labdát, és megindult a nagy játék. Leander és Szigfrid között igazi kemény harc folyt a labda megszerzéséért, miközben Sanghaj, a helyzetnek megfelelően, halkan pörgetett apró dobjain.

A macskák hatalmasakat pofoztak a pici labdán és igyekeztek azt az ellenfél kapujába beütögetni. Szigfrid azonban hirtelen szájába kapta a labdát és berohant vele Leander kapujába.

A közönség felzúgott. – Szabálytalanság! – kiáltották többen is. Sanghaj fütyült, majd Leander elé tette a labdát, aki aztán egy hatalmas ütéssel a kapuba talált.

– Egy: null a fehérnek! – kiabálták a Leanderre fogadók. Végül a mérkőzés döntetlennel zárult. Újra Amati következett, de most nem volt annyira szomorú a zene. Így a béka is egy picit jobb kedvre derült.

Tetszett neki a játék, de leginkább a lány tánca nyűgözte le. Sohasem látott még ilyen szépet. Amikor vége lett a műsornak, Sanghaj egy kevéske vacsorát adott Pöttömnek, miközben megjegyezte. – Ez a művészet, szökevény. Neked is meg kell tanulnod valamit, ha jól akarsz lakni!

Pöttömnek most gondolkodni sem volt ereje ilyen komoly dolgokon. A békafiú mély álomba merült. Talán ez volt az első nyugodt éjszakája hosszú idő után. Most úgy érezte, nincs már mitől félnie, csak nagyon hiányzott az otthona. Az a csodálatos Nagytó! És Nagyapa!

„A Nagyapám tapasztalt béka volt.

Ismerték a vizek, régi lápok.

Esténként neki ragyogott a Hold.

Bejárt sok helyet. Világot látott.

Nekem elmesélt sok furcsaságot.

Kaland volt tán’ az egész élete.

Ám övéit óvta, védelmezte.”

Pöttömöt a Nagytóra gondolva nyomta el az álom. Gondolatai ott jártak azon a helyen, ahol az élet számára olyan édes volt, olyan csodálatos. Álmodott.

Reggel Ruti hangja hasított a csendbe.

– Ébresztő! Hétalvók, ébresztő!

A békának úgy tűnt, Rutinak kifejezetten tetszik, hogy a hangjával bosszanthatja. Szigfrid és Leander ásitozva nyújtózkodtak. Már várták a reggelijüket. A békafiúnak Amati hozott egy állatkereskedésből valamilyen lárvákat. Azonban alig adott néhányat a békának, Sanghaj máris rászólt. – Csak egészen keveset kaphat, mert mindjárt tanulunk.

Egy kiadós reggeli igazán jólesett volna Pöttömnek. Amati kimondottan finomat hozott neki. A béka fájdalmasan nézett az indiai lányra az utolsó falat lenyelése után.

Sanghaj nem sokat teketóriázott, reggeli után megkezdte Pöttömmel a tanulást. A kínai a pici asztal mellé ült, ölében egy apró dobbal. Pöttömöt egy székre tette.

– No, most figyelj te, csúf szökevény! – kezdte a tőle már megszokott stílusban. Bal kezének ujjaival finoman dobolt az ölében levő pici hangszeren, a jobb keze két ujjával meg úgy tett, mintha táncolna az asztalon a dob ütemére. Közben egyre csak ezt hajtogatta:

– Figyelj és táncolj! Figyelj és táncolj!

Pöttöm nehezen értette meg, mit is szeretne tőle a kínai. Megpróbált két lábra állni. Ez nem volt túl nehéz, mert a régi életében is gyakran ágaskodott, ha szükség volt rá. Sanghaj azonban nem érte be ilyen kevéske tudománnyal. Egyre csak pörgetett a dobján és táncolt ujjaival az asztalon, miközben Pöttöm szemébe nézve szinte szuggerálva mondta: – Figyelj és táncolj!

Pöttömnek végre sikerült néhány tánclépést megtennie. A kínai tapsolt és egy nagy szúnyoglárvát lógatott a béka szája elé, aki azt rögtön be is kapta. – Bravó! Bravó! – mondta Sanghaj és újra felhangzott a dobszó. Pöttömnek beindultak az emésztőnedvei a finom csemegétől, így most egy újabb falat reményében kezdte el a táncot, a gazda pedig egyre nehezebb figurákat mutatott neki.

„Az itt most a fontos kérdés,
mikor lesz majd jó a lépés?

Béka lába girbe-gurba,
nem fér bele a ritmusba.

Ám, ha jó lesz ez a tánc,
eltűnik az összes ránc.

A dobos a békával kezét ráz.

Akkor lesz ám jó vacsora!
Béka bendő, álmodj róla! „

Estére mindketten teljesen kimerültek, de ennek ellenére most már a békagyerek elégedett volt. Végre jóllakhatott és úgy érezte, az ereje is visszatért. Most jutott csak eszébe, egész nap nem is gondolt a Nagytóra, az övéire. Az esti koncertnél biztosan gondolnak rám – és maga elé képzelte Pötyit, Csutit, Nagypát és a többieket. Így érte el az álom, ezekkel a szép gondolatokkal.

A reggel, mint mindig, ezúttal is Ruti hangjára ébredt. S azt követte a reggeli. Az evés után pedig tánc, tánc és tánc.

– Sanghaj szerint még egy pár nap, és menni fog a tánc nekem – idézte fel magában a béka legutóbbi

beszélgetésüket a kínaival és nagy öröm töltötte el erre gondolva.

Munkával, kemény gyakorlással teltek a napok egymás után. Csak, Ruti tudta igazán jókedvre deríteni. Maga sem értette, miért, de megkedvelte ezt a korábban utálatosnak vélt madarat.

A BÉKANADRÁG

Egyik délután éppen pihenő volt. Sanghaj bement a városba, intézni a következő fellépésük színhelyét.

Egyszer csak megzörgette valaki az ajtót. Mindnyájan csendesen pihentek. Amati ébredt elsőnek. Egy csodaszép fiatal szőke lány jött, karján egy különlegesen szép ruhával. Amati állt fel, hogy üdvözölje a vendéget. A béka úgy látta, rajta kívül már mindenki ismeri a jövevényt.

A szép szőke lány egyenesen Pöttömhöz lépett és kedvesen üdvözölte, majd bemutatkozott:

– Én Blanka vagyok, Amati varrónője.

Közben átadta az indiai lánynak a karján lógó ruhát, amely olyan áttetsző kék volt, mint a Nagytó vize. Még egy pici, ezüstösen csillogó felsőrész is tartozott hozzá. Amati rögtön fel is próbálta. Meseszép volt benne. A fekete hosszú hajával, mintha a Nagytó vizét látta volna az esti alkonyatban, ezüst csillogásban.

– Te veled még dolgom lesz – szólalt meg újra Blanka, Pöttömhöz fordulva. Ezután mérőszalagot vett elő és a békát forgatva, mindenféle méréseket végzett rajta és felírta azokat.

– Egy szép nadrágot fogok neked varni. Vállpántosat. A városban nem lehet csak úgy, meztelen táncolni. – És jóízűen nevetett.

Rutinak sem kellett több. Fennhangon rikácsolta: – Meztelen! A csúf meztelen!

Pöttöm el is szégyellte magát.

Szerencsére megérkezett a kínai, aki nem csak finom vacsorát hozott a békagyereknek és a többieknek, hanem egy csodálatos kis szigetet, tóval és műnövényekkel.

– Ez most már a tied, te szökevény béka. Kijöhetsz a börtönödből. Nincs rá szükséged.

Pöttömnek könnyek öntötték el a szemét a boldogságtól; úgy érezte, újra szabad. Előfordul bizony, amikor egészen kicsi dolgoknak is nagyon lehet örülni. Pedig hol van ez a sziget a Nagytóhoz képest? De a béka tudta, a méltóságát kapta vissza Sanghajtól. Ezért nagyon hálásnak érezte magát.

Vacsora után Pöttöm a szigeten ücsörgött és gondolatai otthon jártak a Nagytónál, az esti koncerten.

„Milyen messze a tó.
Mily messze a csillag,
mely ott néz órájuk,
kik dalukkal hívnak.

Milyen más itt a táj.
Milyen más az illat.
Nem nekem kék az ég,
és tudom, hogy hívnak..”

Szomorúságát az álom nyomta el. Gyorsan eltelt az éjszaka. Reggel a békagyerek arra ébredt a kis tavaeskája mellett, hogy a többiek már reggeliznek. Ruti fülsiketítően kiabált:

– Reggeli! Reggeli dili! Mozgás!

Szigfrid és Leander már a körmeit ápolta. Ők, bizonyára jól is laktak már. Pöttöm elszégyellte magát lustasága miatt.

Reggeli után megérkezett Blanka. A békának felcsillant a szeme. Kíváncsian leste, hozta-e Blanka a nadrágot. A szőke lány már szólította is a kis táncoslábút.

– Gyerünk próbálni! Itt a nadrág! Gyorsan, gyorsan!

Pöttöm nagyon igyekezett, hiszen olyan régen várta már ezt a percet. Sohasem volt még nadrágja.

– Ez pont jó! Ez pont méret! Mondta a szép szőke lány, nem is kell igazítani. – közben Sanghajra nézett, meg van-e elégedve a munkájával.

– Igazi békánadrág, nevetett a kínai, amíg Pöttöm a vállpántos nadrágjában díszelgett, amely kék, sárga csíkjával igen figyelemreméltó látványt nyújtott.

„Sárgacsíkos, táncos nadrág!
Jaj, de nagyon vártam már rád!
Lábam sokkal jobban járja,
belebújok e nadrágba.

Nadrágom! Te sárgacsíkos!
Benned vagyok magabiztos.
Úgy állsz rajtam, mint a csoda!
El is megyek valahova.

Egyelőre azonban a béka maradt a fenekén, Blanka viszont elbúcsúzott, a kis társulat pedig készülődni kezdett az esti fellépésre.

Sanghaj még egyszer elismételtette Pöttömmel a táncszámot.

– Nem árt egy kis bemelegítés – mondta. A békafiú meg egészen megtáltosodott a csíkos nadrágjától, alig akarta abbahagyni a táncot.

Ezután elidultak a fellépés színhelyére, Pöttöm első nagy produkciójának bemutatására. Megérkezésük után minden ment a maga útján. Ruti most sem okozott csalódást: olyan odaadóan és fülsiketítően rikácsolt;

senkinek sem kerülhette el a figyelmét, hogy itt, most, valami nagyon különöset láthat.

– Szenzáció! Szenzáció! Megjött Sanghaj! Szigfrid és Leander! Ma a csúf táncol! Világszám! A csúf táncol!

Hatalmas lármát csapott, még a szárnyával is verdesett a hatás kedvéért.

Bent közben Amati felvette új ruháját. Pöttömnek újra a Nagytó jutott eszébe a kék színről, de most túl izgatott volt ahhoz, hogy elkaphassa a honvágy. A békagyerek most maga miatt izgult.

– Vajon hogy fog sikerülni? hiszen csak a buszban próbáltunk, itt meg minden másként lesz.

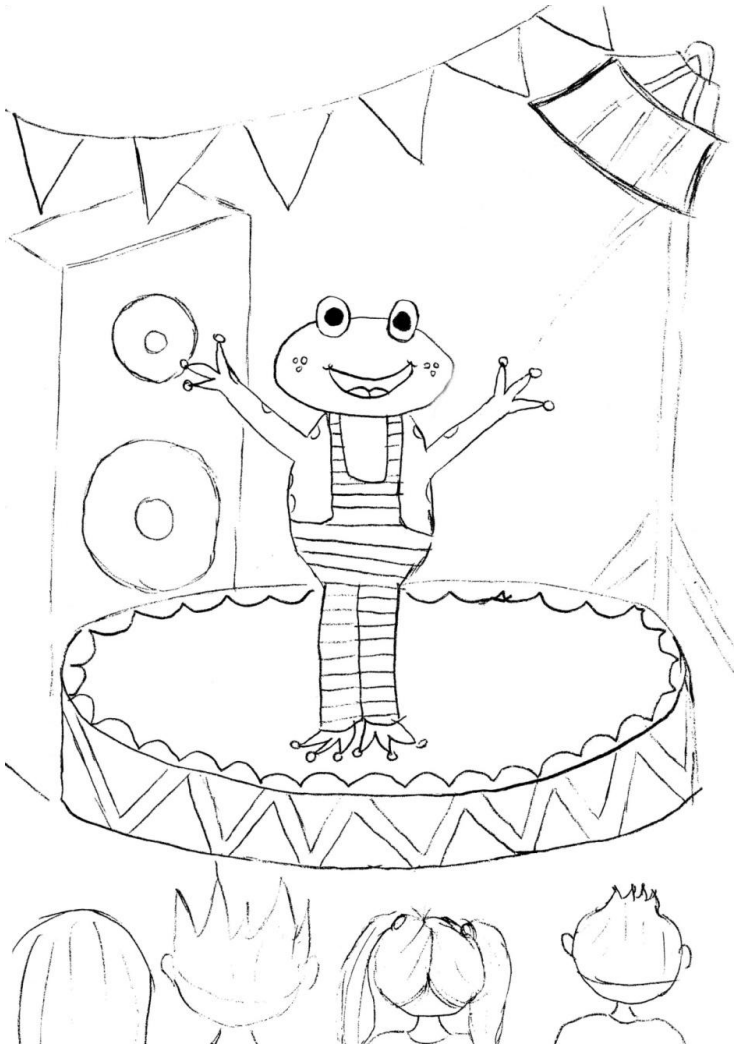
Ilyen és ehhez hasonló gondolatok jártak a fejében, észre sem vette, minden mutatvány (Amati tánca is, a macskafoci is) lement, és már ő következik. Sanghaj minden eddiginél csodálatosabb dobpergést produkált és bejelentette:

– Világszám következik! A táncos béka! Egyedülálló, páratlan produkció!

Pöttöm elé ekkor legördített egy nagy fehér vásznat, a háta mögött pedig reflektorok gyúltak. A teremben leoltották a világítást. A vendégek egy hatalmas béka árnyképét láthatták. A dobok teljes erővel dübörögtek.. Pöttöm egy előre szaltót hajtott végre, és Sanghaj ütemére egyre vadabb ritmusban, észveszejtő táncba pörgette magát. A közönség ütemre tapsolt, Sanghaj pedig fantasztikus zenéjével fokozta a hatást. A fergeteges hangulatot fergeteges siker követte. A műsor végén a közönség hangosan kacarászva, és valódi csodálkozással Pöttömöt méltatva zsongott, az asztaloknál. Hihetetlen élmény volt mindenki számára. Mindannyian a békának akartak gratulálni. A siker hatalmas volt. Hazafelé menet Ruti, még a buszból is kiabált:

– Éljen a csúf! Éljen a csúf!

Most aztán tényleg megérdemelte Pöttöm a vacsorát. Vidáman tértek haza mindannyian. Pöttömnek sikerült olyan sokat ennie, hogy le kellett vetni az új nadrágot, mert annyira szorította.

UTAZÁS ÉS HONVÁGY

Másnap, kora reggeltől nagy volt a készülődés. Amati elbúcsúzott a szüleitől. Sanghaj feltöltötte élelmiszerkészletüket. Rendbe rakták a fellépő ruháikat és kíváncsian várták a nagy utazást. Délután a kis busszal együtt hajóra szálltak. Ruti most is hangos kiabálással jelezte a változást.

– Itt a tenger! Itt a tenger, te csúf! – ezt a békának szánta és közben nevetett.

Pöttöm érezte a víz közelségét, érezte illatát, de azt az igazi otthoni tóillatot semmi sem tudta visszaadni neki, még a tenger sem.

Két napig hajóztak, mire kikötöttek és legördültek a kis busszal a hajóról. A kis táncosnak úgy tűnt, mintha közelebb kerültek volna egykori hazájához. Mi ez a különös bizsergető érzés? Hiszen azt sem tudja, hol van? Miért is álmodozik arról, hogy egyszer is haza kerülhet? Hevesen vert a szíve erre a gondolatra, miközben édes álmot nyomta el a kis társulattal együtt a kimerítő út után.

Este megint műsort adtak. Amikor Amati táncolt, Pöttöm gondolatai olyan mélyek voltak, mint maga a tenger. A csodálatos és sejtelmes indiai zenére Amati olyan könnyedén és olyan légiesen táncolt, mintha egy álmot volna az egész. Egy andalító titkos varázs. A szökevényt teljesen elbűvölte a zene és Amati hullámzó mozgása. Nem tudott ilyenkor másra gondolni csak régi otthonára, a Nagytóra, ahol született. Aztán Nagypára. Pepi bácsira. Pötyüre és a számtalan jó barátira, akikről igazán csak most érezte, mennyire fontosak neki.

Nem is tudta, örüljön-e, vagy inkább szomorú legyen amiatt, hogy van kire gondolnia, miközben azt sem tudja, látja-e őket valaha is? A zene meg szólt tovább, halkán, szomorúan. Amati táncolt, ringott,

lebegett könnyedén, mint a hullámok azon a csodálatos Nagytavon.

Pöttöm elérzékenyült, egyre jobban csillogott a szeme, és könnyecseppek gördültek le az arcán, amíg Amati táncát nézve a régi Nagytóra gondolt.

Úgy törték fel szívéből a szavak, mintha álmában beszélne.

„Amati, táncolj! Ringj, mint a hullám!
Evezzen karod a kék vizek lágy,
langyos hullámán!

Ringasd csípőd édes hullámait!

Vigyél hát el, hús vizek habján!
Hajad a sás zizzenése, szemed,
messze egek fényes csillaga tán’.

Amati, táncolj! Vigy haza! Messze!
Hol barátok víg dala várva vár,
nekem csillogó, legszebb vizekben!”

Szerencsére Amati után a macskák következtek, mert biztosan nem tudott volna fellépni ebben az állapotban. Távolléte óta még sohasem viselte meg ennyire a honvágy. Soha nem tört fel belőle ennyire szeretteinek hiánya, az igazán kedves, simogató szó.

„Hiszen itt még nevem sincs – jutott eszébe –, itt csak egy béka vagyok. Egy csúf szökevény. Nagypapa hogy szeretett, hogy becézett, féltett és vigyázott rám. De most még rá sem gondolhatok! Mindjárt én következem! Vissza kell szereznem a jó hangulatom, különben nem fog sikerülni a táncom!”

A békafiú visszatért a művészi mosolygós, erőltetett jókedvéhez; éppen a legjobbkor, mert Sanghaj már

pörgette is a dobokat. Felvillantak a reflektorok, és a kifeszített nagy fehér vásznon megjelent a kis béka akrobatikus figurájának óriás, táncoló árnyképe.

Mint már annyiszor, most is nagy sikere volt e páratlannak számító mutatványnak. A békatánc teljesen levette a lábáról a közönséget. A műsor végén még hosszú ideig zengett a tenyerek összeütődése. Pöttöm mélyeket hajolva köszönte meg a kiérdemelt tapsot. Ruti a papagáj rekedt hangján kiáltozta.

– Éljen a csúf! Éljen a csúf!

Pöttöm ezt már zokon sem vette; mert Ruti barátja volt, társa jóban, rosszban.

TOVÁBB AZ ISMERETLEN FELÉ

Egy borongós napon indultak tovább kocsijukkal a meredek és kanyargós hegyi úton. A kocsiban minden össze-vissza rázkódott. Az ég is egészen beborult és hamarosan cikázó villámok, morajló mennydörgés töltötték be a hegyeket és a völgyet. Ma Sanghaj is nagyon rosszkedvű volt. Még a macskái sem bírták felvidítani. Tudták mindannyian, hosszú út áll még előttük. Körülöttük a végtelen erdő, meredek emelkedők, baljós, kanyargós lejtők. Bizonyára a gazdát is ezek a gondok aggasztották.

Az ebéd után szinte mindenkit elnyomott az álom. Csak Sanghaj nem alhatott. Neki vezetnie kellett, hogy időben megérkezzenek új állomáshelyükre, no meg, nem akarta a hegyek közt tölteni az éjszakát.

Pöttöm időnként felébredt egy-egy rázkódásra, mennydörgésre. Az út borzalmas volt. A kínai egyre többet morgott méltatlankodva, az időjárást emlegetve. Egyszer csak hirtelen elkezdett nagyon gyorsan gurulni lefelé a kis busz. Árkon-bokron keresztül, száguldottak, senki sem tudta, mi történt, álmukból felriadva próbáltak

kapaszkodni, de minden igyekezetük teljesen reménytelennek látszott. A kocsni egyre gyorsabb pörgésekkel zuhant a mélység felé. Végül nagy csattanással egy szakadékba zuhantak, a kis busznak tetejére fordulva ért véget az útja.

Már csak az eső zuhogását lehetett hallani. Senki sem mozdult. Sok idő telhetett el, amikor Ruti előbújt. Pöttömmel egyszerre látták meg egymást. Amati eszméletlen volt. A két macska, Szigfrid és Leander is előbújtak. Sanghaj nem mozdult. A döbbenettől egyikük sem bírt megszólalni. Később Leander és Szigfrid Sanghajhoz bújtak és addig nyalogatták gazdájuk arcát, míg magához tért, akkor ennyit mondott.

– Menjetek barátaim!

Ezután újra eszméletét vesztette.

Pöttöm már tudta, hogy most neki, magának kell megteremtteni mindazt, amit eddig mások tettek meg helyette.

– Elindulok és megkeresem a magam világát – mondta, és nagyokat jajtult minden egyes ugrásnál. Bal combja iszonyúan sajgott a fájdalomtól, de ez sem vehette el tőle a szabadság édes örömét.

„Fürge lábú táncos béka!
Sok minden vár még lábodra.
Erdők mélyén fogsz dalolni.
Tisztásokon táncot járni.

Siess! Ugorj! Eredj bátran!
Várnak már rád a hazádban.”

Pöttöm a távolodó mentőhelikopter dübörgő zajában kezdte el ígéretes vándorlását egy új és ismeretlen világ felé.

II. RÉSZ ERDEI VARÁZS

*

Mit mesél a csendes alkony?
Mit titkol a holdas éj?
Merre jár az éji vándor?
Csillag fénye meddig ér?

Kinek zeng a zúgó erdő?
Kire vár a tarka rét?
Kinek szíve csupa derű.
Kinek szeme csupa fény.

*

ERDEI VARÁZS

Lám, e rövid néhány hét alatt annyi minden történt, azt elmondani csak egy hosszú mesében lehet.

Azon a szép nyári napon elkóborolt otthonról egy fehér-fekete házinyuszi. A nyuszi Töpié volt.

Töpi egy szeplős, gombóc kisgyerek, aki a hegyalja legszélső utcájának legszélső házában lakik. Nagyon sajnálja Tamarát, mert így hívták a foltos nyuszit, akit Töpi meg is siratott.

„Kicsi nyuszim! Foltos tarka!
Hová tűntél kis Tamara?
Füled, lábad, fekete folt.
Most elvesztél.
Elvesztél, ki az enyém volt.”

Foltos Tamara eközben hegyen-völgyön át kóborolt sárgarépa után kutatva, mert nagyon szerette.

Már egészen este volt, amikor észrevette, ő bizony eltévedt. Nem is tudta, merre menjen. Így azután céltalanul baktatott tovább, míg teljesen ráesteledett. Épp egy erdő szélére ért. Úgy gondolta, itt a sűrűben fogja tölteni az éjszakát.

„Sötét erdő, sötét széle,
nem megyek a közepébe.
Megvárom itt, a szép reggelt.

Jön valaki, az majd felkelt.
Hazavisz a kis gazdámhoz.
Biztosan vár és sajnál most.”

Éjszaka különös fény zavarta meg álmát, ilyet ezelőtt még sohasem látott. Talán ez az erdő varázsa – gondolta.

„Ez az erdő, varázserdő.
Nem tudja ezt, csak a szellő.

Azt susogja, azt dalolja,
sötét varázs ül még rajta.

Ki e varázst feloldhatja,
maga is a varázs rabja.

Reggel, amikor felébredt, egy béka ugrált feléje. Különös béka volt. Minden ugráskor keserves hangot hallatott és brekkentett egyet. Valahogy így: Hüü-brek! A foltos nyuszi megindult feléje és már meg is szólította.

„Mi van veled, békakoma?
Mért jajgatsz így, hova, hova?”

Én Tamara vagyok, a foltos,
Segítség rajtam? Hol vagyok most?”

A béka sem volt alamuszi, rögtön válaszolt a megszólításra.

„Szevasz, nyuszi. Semmi bajom.
Régi sebem, azt fájlalom.

Kényes helyen, fenekemen,
Azt se tudom, hová tegyem.

Amikor egy nagyot ugrom,
Bizony, hogy fáj. Nagyon, nagyon.

Ezért olykor hüm, brek! Mégis jajgatok.”

Azután tovább folytatta még a mondókáját, miszerint ő az erdei szóvivő, repper és brék táncos. A mostani betegsége miatt nevezték el, Hüm Brek-nek. Hüm Brek az erdei szóvivő, repper és bréker, toldotta meg az előbbieket nevetve.

Foltos Tamara szóhoz sem jutott a meglepetéstől, hogy korareggel ilyen híres személlyel találkozott össze. Amikor Hüm Brek hagyott egy kis szünetet, Tamara így szólt:

– Menjünk együtt tovább, de találj nekem egy rendes helyet, ahol én is lakhatom. Nem bolyonghatok örökké céltalanul itt, az erdőben. Valahol nekem is lakni kell. Közben keressük meg az erdei orvost is. Mégsem maradhatsz így ezzel a fájdalommal – mondta Tamara a békának.

Hüm Brek egyetértően bólogatott és elindultak az erdő belsejébe.

FÜLES TÓBIÁS

Hamarosan odaértek Füles Tóbiás, a bagoly házához, aki az erdei orvoslást is gyakorolta asszisztensével, a pápaszemes kígyóval, akit mindenki csak a Szissztensnek hívott.

Ahogy bekopogtak, a Szissztens nyitott ajtót.

„Én vagyok itt az a-Szissztens.
Azért, hogy te ne is szisszents.

Altatok és operálok,
de te azt már, sose látod.

Elaltatlak, mint a mámor.
Kezed, lábad már is jámbor.

Megnézem a szíved, májad.
Összejöhetsz vacsorának.”

Bizony, Hüm Breknek összeszorult a torka és olyan hevesen vert a szíve, hogy még ő, maga is hallotta. Ám, nem volt mit tenni, mert ekkorra már Füles Tóbiás előtt állt, aki röviden csak ennyit kérdezett.

– Panasza?

A béka hirtelen azt is elfelejtette, milyen szégyenlős, és kertelés nélkül belekezdett problémája ismertetésébe.

„Bal combomon nőtt egy dudor.
Ez most nem vice!
Nem is humor.”

Mire Füles Tóbiás:

„Lássuk akkor, hol a méreg?
Nagy levegőt szívjon, mélyet!”

Erre Hüm Brek úgy teleszívta magát levegővel, hogy szétpattant a nadrágja és térdig lecsúszott. Fel is kiáltott örömeiben Füles Tóbiás; már látta, amit látni kellett!

„Itt van a baj! Most már látom!
Majdnem kibújt a nadrágon.

A kórismét lediktálom, és e közben a Szissztensre pillantott.

Bal combtövön kinőtt egy púp.
Valami talán benne van,
ami a mélyben már begyúlt.

Azt hiszem, egy üvegszilánk
hozta e bajt, gondot miránk.

Sajnos, itt már nincs mit tenni.
El kell a Késhalhoz menni!”

Ekkor az a-Szissztens is közbeszólt, mert nagyon szerette a szót.

„A Késhal, az oly jól matat,
neki ez csak egy-két varrat”

No, nem is kellett a breakernek már ennél több tanács. Úgy inába szállt a bátorsága, még azt sem vette észre, hogy a Szissztens, csak egy szemüveges mocsárisikló. Ijedtében még Foltos Tamarát is majdnem faképnél hagyta.

– Még hogy a Késhal... – hümmögött magában, aztán már azon gondolkodott, mi is legyen Tamara sorsa.

Bizonyára a szerencse is mellé állt, mert amint kiléptek Fülestől, éppen Szürke Henrik, a nyulak vezére jött feléjük. Henrik már messziről felfigyelt rájuk,

kiváltképp az idegen, tarka nyuszira. Szürke Henriket még számos nyúl követte, de ő volt a legnagyobb közöttük. Nem csak a legnagyobb, de a legbarátságosabb is. Ő szólította meg az új jövevényt.

– Szép jó reggelt, kedves tarka! Én Szürke Henrik vagyok. Ők itt a barátaim – mutatott maga mögé –, Nyuszóka és a többiek. Ki vagy te, és mi szél hozott közénk, az erdőbe?

– Én házinyuszi vagyok – szólt félénken –, a nevem: Foltos Tamara. Eltévedtem. Már itt ért az éjszaka. Reggel Hüm Brekkel találkoztam, aki felajánlotta a segítségét. Nincs hol laknom.

– No, akkor maradj velünk – mondta Henrik –, hisz’ van itt hely bőven. Gyere velem. Megmutatom neked az erdőt, ismerd meg lakóit, milyen sokfélék és milyen kedvesek. Mi szeretünk mindenkit, aki nem ellenségünk.

A reppertől észrevétlen el is távolodtak, messziről intettek búcsút a különös békának. A két nyuszi kettesben haladt tovább, teljes egyetértésben. Tamara jó barátira talált Henrik személyében.

Mentek árkon-bokron át, be az erdő sűrűjébe. Ahogy egyre beljebb haladtak, Szürke Henriknek nagyon különös érzése támadt. Mondta is Tamarának: ma valahogy olyan szokatlan ez az erdő; valamiért nagyon furcsa.

Ekkor már feljűk jött Hüm Brek is, kissé izgatottan, akitől nemrégén váltak el.

– Tudjátok, mi történt az erdőben éjjel? – kérdezte a béka.

– Mi nem tudunk semmit – mondta a két nyúl egyszerre.

– Nos, az történt – folytatta sejtelmesen a béka –, egy fényes tárgy ereszkedett le éjszaka a tisztásra és valaki kiszállt belőle. Azt beszélük, a virágokkal tett valamit.

–...Akkor nézzük meg a virágokat! – javasolta Foltos Tamara, és elkezdték vizsgálni őket. Közben

megérkezett Csiri-Csuri, a veréb, az erdő postása is. Ahogy a virágokat nézegették, egyszerre döbbentek rá, hogy nincs nekik illatuk. Sőt! Egyik-másik kifejezetten bűdös, állapította meg Csiri Csuri. Rögtön fel is kiáltott:

„Elvitték az illatokat!
Virágillat egy se maradt.

Ezt szagolom, nincs illata.
Ez meg bűdös! Hú, de fura.

Mi lesz most már így itt velünk?
E bűdösben mind elveszünk.”

Nem tudták mire vélni a dolgot, ezért úgy döntöttek, elmennek ismét Füles Tóbiáshoz, a tudós bagolyhoz. Fel is kerekedtek, nekivágtak a nagy útnak. Henrik útközben néhány illatnélküli virágot szedett Tamarának, ezzel is kedveskedni akart a szép, foltos nyuszinak. Valami megmagyarázhatatlan dolog, mintha összekapcsolta volna őket. Közben lassan közeledtek a hirtelen érkező alkonyatban céljuk felé.

Amikor a nagy, odvas fához értek, ahol Füles Tóbiás lakott, már öregeste lett, Füles már nem volt otthon, így azután ott éjszakáztak a bagolyház tövében. Hüm Brek szomorúan sóhajtozott.

„Milyen szépen jön az este.
Kár, hogy szívünk búval telve.

Elvitték az illatokat!
Megkeressük mi azokat!”

Mondta határozottan befejezésül, amelyhez újabb hang társult a sötétben.

„Addig megyünk, addig szállunk,
amíg egyszer rátalálunk”

– fejezte be, Csiri Csuri.

Reggel, amint kinyílt a szemük, rögtön eszükbe jutott, milyen fontos dolguk van. Azonnal bekopogtattak Füles ajtaján, amit ismét a Szisztens nyitott ki, szenvedélyesen sziszegve a megszokott szentenciát:

„Én vagyok itt az a-Szisztens” – de már a béka sem ijedt meg tőle. Viszont komoly dologról lehet szó, ha ilyen sokan jöttek, – nyugtázta a kígyó, és rögtön szólt Füles Tóbiásnak, aki jött is gyorsan és feltette állandó és fontos kérdéseit.

„Mondjátok hát kedveseim,
mi történt az erdőn megint?”

Mit tehetek? Mit segítek?
Én már itt mindenhez értek.”

Foltos Tamara erőt vett magán és elmondta, mennyi minden történt az erdőben az elmúlt éjszaka folyamán.

– A virágok elvesztették az illatukat és különös fényeket is láttam – mesélte izgatottan a mindentudó bagolynak.

Füles Tóbiás így szólt, azaz csak szólt volna, mert egyelőre csupán ennyit mondott:

„Ne szólj szám, még nincsen gondom!
Ezt még jól meg kell fontolnom.”

Azután hosszú és mély hallgatásba kezdett. A kis csapat tagjai tanácstalanul néztek egymásra, Hüm Brek már éppen ugrani készült, amikor Füles tétován megszólalt.

„Gondolkodom, tehát mondom.
Odafent, azon a dombon,

mint egy fényes bon-bon, leszállt valami.

Egy úrhajó tán!’ Ki merem mondani.”

Kicsit később így folytatta:

– Ti még biztosan, nem jártátok be egészen ezt az erdőt, ha bejártatok volna, akkor tudnátok, ez nem akármilyen erdő. Ez egy varázserdő! Itt néha igen furcsa dolgok is megtörténnek. Találkoztatok már a Sötét Búbánattal?

– Még nem – felelték egyszerre meghökkenve.

Füles Tóbiás tovább folytatta rejtélyes történeteit:

„A Sötét Búbánat, nagy fekete gombóc,
ki csak fényt eszik, és nem kell neki kompót.

Ha üres a hasa, oly keserves szegény,
zeng-zúg a sírása túl az erdőn, s hegyén”

– Nos, jobb, ha nem is találkoztatok vele. Úgy száguldozik az erdőben, mint a villám! Sőt, még odafent a levegőben is. Egészen az égig! Örökösen rossz kedve van. Bömböl, és csak akkor enyhül a bánata, ha teleeszi magát fényel. Ezért viszont, nagyon messze, más égitestekre kell eljárnia, hogy elegendő fényt ehessen. Én hallottam már a Sötét Búbánat keserves sírását. Bizony mondom, a nagy fekete szörgombóc úgy sírt, mint a gyermek – és felidézte, hogyan sírt a fekete szörgombóc.

„Öhöm, böhöm, görömböli,
bendóm a fényt mind megeszi.
Még se nincs sosem jókedvem.
Réges-rég volt, még emlékszem.

Szárnyaltam a szelek szárnyán,
királyfi ült fent a kápán.
Repültem, mint szilaj csikó.
Fehér voltam, mint a friss hó.”

– Még szerencse – folytatta Füles Tóbiás –, valahol mindig talál magának elegendő fényt, mert ha egyszer itt is felfalja, örök sötétség lesz az erdőben. Az meg csak nekem jó. Nekem jó szemem van. A sötétben is látok – örvendezett, és mondta tovább, amiről még tudomást szerzett a sötét éjszakák folyamán.

„Bagoly vagyok, bagolyvárban.
A sötétben mindent láttam.
Tiram Tam, a deli legény,
a virágokat fejte szegény.

Kifejte a sok illatot,
azután minket itt hagyott.

...mert ki, ki szállt Tiram Tam volt.

Tiram Tam, a legény, Dúr bolygó lakója.
Ki leszállt a Földre, mert nagy volt a gondja.
Sötétség lett náluk, örök, tömlöcsötét.
A Sötét Búbánat mind megette a fényt.

A Sötét Búbánat, a fekete gombóc.
Ki csak fényt eszik, és nem kell neki kompót.
Ha üres a hasa, oly keserves szegény,
csak zeng a sírása, túl az erdő hegyén.”

Ej, már megint túl sokat beszélek! – róttta meg magát az öreg Füles, és úgy tűnt, nem tud már egyebet, de még eszébe jutott valami és fontoskodva belekezdett.

– Menjetek az Erdőörsre, a Hódbiztoshoz, azután meg az elhagyott kunyhóhoz, az erdei Ó-Apóhoz. Az Apó sok mindent tud. Bizonyára segít nektek, ha a Hód már semmit sem tehet.

A SÖTÉT BÚÁNAT

Ezek után Foltos Tamara azt javasolta, induljanak mielőbb, mert nagy feladat, hosszú és ismeretlen út áll előttük. A kis csapat tele bizakodással indult útjára a titkokkal teli erdőben Henrikkel az élen.

Kevés idő múltával keserves sírást hallottak egy sűrűn benőtt, liánoktól szinte áthatolhatatlan, óriás bozóterdőből. Mindannyian megindultak a fájdalmasan kesergő hang irányába. Ilyen mélyen szenvedő sírást még sohasem hallottak.

Szürke Henriknek földbe gyökerezett a lába, füle égnek meredt és moccani sem bírt egy tapodtat sem. Az ég is elsötétült előttük. Erre senki sem számított. A sűrű bozótból, mint a villámcsapás, toppant eléjük egy hatalmas, fekete szörgombóc. Bizony, nagyon megrémültek.

A Sötét Búánat egyenesen hozzájuk szólt, amikor így rimázkodott Szürke Henriknek:

„Rajtam akarsz segíteni?
Csoda-csengőt kell szerezni.
Csoda-csengő bongó hangja,
az illatot visszacsalja.

Visszahívja mindet ide!
Varázs erdő közepébe.
Újra leng majd a sok illat.
Talán vége lesz átkomnak!

Szipogott néhányat, majd tovább folytatta.

Eredjetelek Ó-Apóhoz,
az eldugott kiskunyhóhoz!
Ő, majd biztos segít nektek.

Ne várjatok! Siessetek!
Itt az idő, hát menjetek!”

Henrik az ijedtségtől csak most tudott megszólalni.

„Jóságos Ég! Ez a Sötét Búbánat!
Tamara! Kérlek, fogd le a lábamat!

Valamiért nagyon reszket,
pedig már éreztem félelmet.
Lábam ilyet mégse játszott,
Csak amikor táncot járok.”

Ám Tamara sem állt másként az ijedtséggel.

„Rázhatunk most együtt kezet,
porcikám is veled remeg.”

Szólt Tamara édesen –, hisz’ a nyúlvér az ilyen.

...Hüm Brek meg csak pislogott,
épp egy legyet bekapott.
Lehet, hogy csak ijedtében,
Még ilyet, nem látott ő sem.

...De ekkorra már újra megszólalt szomorú hangján a
Sötét Búbánat, akitől úgy megijedt a kis csapat.

„FigyeljeteK most rám nagyon!
Ezt többet már nem mondhatom.
Most olyan a Nap állása,
mikor ránézhetek másra.

Másra, aki nekem kedves.
Ki már hozzánőtt szívemhez.”

Bánatos tekintetével a nagy nyúlra nézett, majd ezután tanácsaival látta el Szürke Henriket és barátait.

– Menjetek el az elátkozott kastélyhoz! Ott egy kulcsot kell találnotok. Egy aranykulcsot! Az aranykulccsal küldjétek el az öreg szarkát, Mitvisz L Ivanovicsot a Ménköszikla tetején lévő várba. A várat Tilu, a kőszáliasas őrzi. A szarkának ügyesnek kell lenni! El kell hoznia a várból a Csodacsengőt! Amikor ez megvan, menjetek el Ó-Apóhoz, a rengeteg közepén található kunyhóhoz.

„Én többet nem mondhatok.
Megyek, mert rögtön sírok”

– fejezte be mondandóját a Sötét Búbánat.

A három hős, mire észbekapott, a fekete szörgombóc már úgy elszállt, mintha ott sem lett volna. A nyulak egymásra néztek, és szinte egyszerre szólaltak meg.

– Induljunk!

Már ismerték egymás gondolatait és egy szemvillanásból is értettek. Mindketten tudták, mit kell tenniük. Nagyon összebarátkoztak ezekben az izgalmas időkben. Igaz, szükségük is volt egymás bátorítására.

Hüm Brek csendesen ugrált közöttük, figyelmesen hallgatva beszélgetésüket.

ÚTBAN A TITKOK FELÉ, AMELYNEK SORÁN TOVÁB BONYOLÓDNAK AZ ESEMÉNYEK.

Mindhárman tudták, most az Elátkozott kastélyba kell menniük. Igyekeztek bátornak látszani: énekeltek és viccelődtek egymással. Hüm Brek meg éppen panaszkodni kezdett, kikopik a nadrágja a sok ugrálástól, amikor különös zaj keltette fel figyelmüket.

Féktelen varjúkárogás hallatszott. Annyi, de annyi varjú ült a faágakon, hogy ilyet még sohasem

láttak. Valósággal meghajoltak az ágak a rengeteg madár alatt. Mintha, gyászba borult volna az egész erdő, és az a förtelmes károkozás! Rémisztó! ...S ebben a nagy fekete károkozásban pillantották meg az Elátkozott kastélyt. Valami félelmetes volt. Ugyanakkor lenyűgöző is. Még nem ment le a Nap, ahogy odaérkeztek. Így egy kicsit bátrabbnak érezték magukat.

Fémesen csikordult a hatalmas vaskapu, amint benyitottak a kastély kertjébe. Odabent a parkban mindent befutott a borostyán; csak az üveglakok tükrözték fényesen a lenyugvó Napot. Az alkonyati csendben tisztán hallották szívük dobogását. Szürke Henrik, Hüm Breknek intett és kettejük erejével lenyomták a hatalmas rézkilincset, majd mindhárman beléptek a kastélyba.

Hiába hagyták maguk mögött nyitva az ajtót és hiába nem volt az ablakokon függöny, odabent éjszakai sötétség és néma csend fogadta őket.

Hüm Brek félelmében reppelni kezdett.

„Sötét kastély, sötét terem.
Kimondani nem is merem
mennyire fáj a félelem.

Most nehogy hozzám érjeteK,
hisz, ’ így is ráz a zord hideg.

A hátam egyre borsózik...
Tán’ álljunk meg, egy percre itt!”

Majd Tamara szólt, halkan és bölcsen, mert előrelátó volt most is a sötétben. A lényeg, amit mondott, most sem okozhatott gondot:

„Hüm Brek!

Te még ott vagy az ajtóban.
Maradj ott!
Mikor szólunk, mindig kopogj!

Henrik megy majd előre,
én leszek majd közted s közte.

Erre most azért van szükség,
mert itt oly nagy a sötétség.

Hol az ajtó? Sosem látjuk.
Te majd kopogsz, ha kiáltunk.”

A béka megértette, neki kell az ajtónál őrt állni, hogy
Tamarának visszatálhassanak a sötétben a kijáráthoz.
Hüm Brek kedvesen válaszolt:

„Jól van kedves, Foltos picit.
Te vagy itt a legszebb nyuszi.

Minden este integetünk.
Mondtam már, hogy maradj velünk?”

Úgy látszik, már a békára is ráragadt Henrik Tamarával
való kedveskedése. Bár ez egy erdei reppertől igazán
természetes dolog.

Henrik a tapogatózások közepette egy újabb
ajtóhoz érkezett és valami furcsa érzése támadt. Maga
sem tudta, milyen sugallatra, de ösztönösen lehajolt és
az ajtó előtti lábtörlő alá nyúlt.

– Megvan a kulcs! Tamara! Megvan az Aranykulcs!

Éljen! Éljen! – kiáltották egyszerre.

– Hüm Brek, most rajtad a sor! Hüm Brek! Koppants!
Hüm Brek koppants! – kiáltotta Tamara a békának, oda,
ahonnan a koppantásokat hallotta, és abba az irányba

szólongatta Henriket a sötétség mélyéből. Hevesen dobogott a szívük, nem jöttek hiába. Megvan az Aranykulcs, melyet a szarkának kell adniuk, hogy elhozhassa segítségével a Csodacsengőt a Ménköszikla várából, ahol ezzel a kulccsal van egy kazettába zárva.

A Nap éppen aludni készült, már egészen az ég alján járt, amikor kiléptek a kertből.

Elhagyva a már csendesedő varjakat, egy hatalmas fa kiálló gyökerei között találtak éjszakai menedéket. Egymást bátorították a leereszkedő sötétben.

– Most lenne jó, ha Füles Tóbiás lakna a fán – sóhajtott fel a béka.

– Talán még a kígyóval is megbékélnék – jutott eszébe első kalandja a Szisztenssel, és ezzel el is nyomta az álmot.

Henrik és Tamara még egy keveset sugdolóztak, de azután ők is csakhamar elszenderedtek.

„Lement a Nap. Itt az este.
Aludjatok ölelkezve!

Álmodjatok szép virágot,
milyet, még a Nap se látott.”

A KINCSES LÁDA

Reggel, amint felébredtek, lázas tanakodásba kezdtek. Miként lehetne megnyerni, Mitvisz L Ivanovicsot a szarkát, ügyükhöz, a Csodacsengő megszerzéséhez? Szerencsére Csiri Csuri erre szállt, mint erdei postás, új híreket hozott.

„Tegnap délben Koca Mama
térdig sárban turkált
és valami érdekeset,
egy ládikót talált.

Nem tudta, hogy mihez
kezdjen ilyen régi tárggyal.
Visszalökte és betúrta
újra térdig sárral.”

Kapóra jött ez az esemény az erdő lakóinak. Remek tervet eszeltek ki a visszatúrt ládikóról. Most már tudták, hogyan veszik rá a szarkát, hogy elhozza nekik a Ménköszikla várából a Csodacsengőt és ne tartsa azt meg magának, az Aranykulccsal együtt. Munkájáért cserébe a Koca Mama által megtalált ládikó kincseit ajánlják fel Mitvisz L-nek, amely sokkal több, mint a csengő és a kulcs. Így biztosak lehetnek a sikerben.

Hüm Brek még a nagyapja meséiből emlékezett rá, hogy valamikor réges-régen Ágoston király uralkodott e vidéken.

„Övé volt az egész határ.
Erdő, a hegy, s sziklán a vár.”

Az Elátkozott kastély olyan szép volt akkor, hozzá hasonlót sehol sem lehetett találni. Bizonyára onnan

való a ládikó, amely tele lehet kincessel. A kapzsi szarka biztosan nem tud majd ellenállni ennyi fényességnek. A kis postás Csiri Csuri már tudta is a dolgát. Repült gyorsan, sebesen, hogy megtalálja mielőbb a vén Ivanovicsot, és röptében vidáman énekelt.

„Küldöm őt most elébetek.
Kössetek gyorsan üzletet.

Pörgök, szállok, mint a madár.
Nem vagyok még öreg batár.”

Gyorsan túl volt a hetedik határon is. A két nyúl és a béka elindultak Koca Mamához megbeszélni a kincsesláda ügyét. Bizonyosak voltak benne, ha annyi kincset ajánlanak Mitviszelnek, amennyi a ládikóban van, nem tud majd ellenállni a kísértésnek és elhozza érte a Csodacsengőt. A béka örömeiben reppelni kezdett.

„Csodacsengő bongó hangja
az illatot visszacsalja.

Visszahívja mindet ide.
Varázserdő közepébe.

Újra leng majd a sok illat.
Vége szakad az átoknak.”

MITVISZ L IVANOVICS

Mindannyian úgy örültek, mintha már rendben lenne minden, de még nagyon sok akadály volt előttük. Most azonban rendületlenül haladtak mindhárman az erdei úton Koca Mama szállása felé és reménykedtek, hogy hamarosan találkoznak a szarkával is, akit Csiri Csuri küld elébük.

A kis postás nem télenkedett. Időben megtalálta Mitvisz L-t, a szarkát, aki rögtön a nyulak felé vette az irányt.

Szürke Henrik fel is kiáltott örömeiben.

„Épp jön erre Mitvisz L!
A csőrében egy gyűrűvel.

Kincs a háznál ez a madár,
bár a lelke is fekete már.”

Ekkorra éppen földet is ért Ivanovics és megszólalt, szépnek egyáltalán nem mondható hangján.

„Szép jó napot! Nyulak! Béka!
Az erdei postás mondta,

tőlem akartok valamit.

Valamit, amit én tudok,
de nektek bármit elhozok,

csak fizessetek fényesen!
Ami fontos, azt meglelem.”

A szarka már csak a választ várta, amely nem is váratott magára.

„Kincset adunk! Nagyon sokat,
ha megoldod nagy gondunkat.

– Dolgozz nekünk! Megfizetünk! – mondták egyszerre a nyulak és a béka, egyetértően bólogatva.

Henrik elmagyarázta a feladatot, a szarka érdeklődve figyelt minden szavára. Különösen a megszólítás tetszett neki, amikor a nagy szürke nyúl tisztességes nevén nevezte, mint most.

– Ivanovics! El kell menned a Ménkösziklához, a Ménköszikla ódon várához. Oda, ahol Tilu, a kőszáli sas őrzi a régi romokat.

„A fehér kőkereszt alatt,
úgy mondják a régmúlt szavak,
a Csodacsengő ott maradt.

Oda tették csilingelni,
a királyfit ébreszteni.

Ám hatalmas vihar támadt,
a csengő a kereszt alatt,
a kazettában ott maradt.”

– Most adunk egy Aranykulcsot, amellyel a kazettát kinyitod! Elhozod az aranycsengőt, mely csodával bír, ezért a neve Csodacsengő. Ha nekünk ezt elhozod, a sok-sok kincset mind megkapod, amelyet Koca Mama kitúrt. Annyi, hogy el sem bírod.

L Ivanovics figyelmesen hallgatott és megértette a dolgát. Tetszett neki az üzlet, nagyon tetszett. Máris szárnyra kelt.

„Szállok, szállok a nagy hegyen,
pedig tele van a begyem.

Utasítanak, parancsolnak.
Egy ilyen szép, nagy mádárnak.

Ide szállj! No meg, oda szállj!
Azért, te mindent jól csinálj.

Azt sem tudom, hol az eszem.
A gyűrűt is hová tettem?

‘Mit az előbb megszereztem.
Még azt mondják, nincsen lelkem.

Pedig mindig igyekeztem.

Ami arany, az mind fénylik.
Ezt tanultam, ugye értik?

Most éppen egy csengőt hozok.
Érte lehet, hogy harcolok!

E csengőnek nincsen párja.
Hangja hat majd a virágra.

Csilingelnek csupán velem,
ez még csak a legeleje”

Miközben így énekelgetett magában, odaért a Ménkőszikla várához.

Észrevétlenül leszállt egy közeli fa ágára és Tilut, a kőszáli sast figyelte. Tilu álmosan billegett egy mohos szikla tetején és azon gondolkodott, mennyire unja már a Ménkőszikla őrzését.

„Milyen unott ez az őrzés.
Itt gubbasztok, semmi dörgés.

Minden olyan nagyon nyugodt.
Azt hiszem, egy kicsit hunyok.

Szunnyadozom, ici-picit.
Álmodom, egy kisnyúlfarknyit.

Én, ha egész nyulat látnék,
egész biztos lezabálnék.

Aj-jaj-jaj, jaj, már álmodom,
a csőrömben nyulam hozom.”

...és teljesen elnyomta Tilut az álom. Erre várt csak
Mitvisz L Ivanovics.

„Én úgy látom, hogy alszik már,
Tilu sas, az őrző sárkány.

Szép csendesen beröppenek.
Csodacsengő, Isten veled.”

Úgy is tett és gyorsan beszállt, a csengőre nyomban
rátalált. Felkapta és gyorsan repült, ahogy csak a szél
hegedült.

KOCA MAMA ÉS AGYARAS ARNOLD

Amikor mindez történt, Tamara és Henrik már Koca
Mama szállása felé közeledtek. Messziről hallották
Koca Mama éneklő hangját, akit egyáltalán nem
zavartak az utóbbi napok történései. Vidáman élt a
virágok illata nélkül párjával, Agyaras Arnolddal és a
gyerekeikkel. Még az sem zavarta őket, hogy a virágok
egy kicsit bűdösek.

Szóval, Koca Mama vidáman énekelt a fürdőkádban, de mit is beszélek! Egy hatalmas pocsolnyában dagonyázott, a hat pizsamás kölykével, és így énekelt:

„Nem vagyok én isztambuli.
Röfi vagyok, ez jó buli.

Lettem volna manöken? Töff!
Túl sok makkot megettem. Röff.

Még szép vagyok! Nincsen ráncom.
Mind behíztam, hogy ne látsszon.

Röff, a sógor, röff az ángyom.
Röfögök, ha őket látom.

Most a hájam öt-hat ujjnyi,
nem vagyok én isztambuli.

Koca Mama egyet röffen.
Eredj Arnold! Ugorj! Szökkenj!”

Szürke Henrik szakította félbe a szép nótát, és a kellemes fürdőzést. Alig tudta megőrizni komolyságát, amikor megpillantotta Koca Mamát zöld úszósapkájában.

Miután üdvözölték egymást, a nagy nyúl elmondta, a ládikó ügyében jöttek és szeretnék megtudni, miként juthatnának hozzá?

– A kincseket ugyanis a szarkának ígértük fizetségül a Csodacsengőért – mondta Henrik.

A kocahölgy egyetértően röffentett; örült is egy kicsit, hogy ilyen fontos dologban segíthet. Bár ő, sajnos, a

gyerekeitől nem tud elmenni a ládikóért, de a férje, Agyaras Arnold is tudja a rejtekhelyet.

Éppen jött is Agyaras. Koca Mama rákezdett nyomban mondókájára, hogy Arnold is megérthesse, miről is van szó, mert Agyaras szerette olykor az értetlent játszani.

„Én azt mondom neked Arnold,
ne várj arra, hogy a vén Hold

elbújjon a felhők mögött.
Eredj, siess, szaladj, dőcögj!

Röfögjél ott! Csendben, szépen,
ahogy túrsz az erdőszélen.

Hozzál kincset! Nyolcat, tízet!
Látod a bajt! Te is érzed!

Agyaras Arnold igen figyelmesen hallgatott, de nem bírta ki szó nélkül.

„Koca Mama! Ne keseríts!
A fejemben túl sok a víz.

Nem tudom, hogy sok-e a tíz?

Tegnap este fürödtem,
túl sok vizet lenyeltem.”

Ezt már Koca Mama sem tudta ennyiben hagyni.

„Ugyan ne keseríts Arnold!
Hisz, sok eszed sosem volt”

– felelte bosszúsan.

Miután ilyen szépen elbeszélgettek, Agyaras Arnold útnak indult kincset ásni. Amint megérkezett, rögtön munkához is látott csendesen rőfögve, csak úgy magában, az erdőszélen.

„Kitúrom a sok-sok kincset,
mit megenni nem lehet.

Kényes, fényes aranykancsók,
mi lesz majd, tiveletek?

Hallgattok majd, mint a kavics,
rejtve tart Ivanovics.”

Agyaras ezután hazatért a kitért kincsekkel, ahogy kellett. Nagyon elégedett volt az elvégzett munkával és lefeküdt.

– Van kincs bőven – gondolta.

„E sok fényes kincsnek láttán,
feláll majd a toll a hátán...”

– mormolta, félig már álmában.

FEKETE TÜCSÖK ÉS HÜM BREK A VIHARBAN

Egy korai reggelen hangos csinnadrattára ébredtek az erdő lakói.

„Reggel van már! Rigó füttyent!
Ne légy álmos és megszeppent!
Nosza, gyere, ugorj, táncolj!
Hallgasd, amint a tücsök beszámol.

Egy-két-há-négy. Tri-la-la-la,
egy-két-há-négy szól a zene,
jó illatot csalunk vele.

Tri-la-la-la-la-lom. Vigalom!”

Harsogott a zene, az öreg Fekete Tücsök meg vezényelt, mint egy tamburmajor a katonazenekar élén. Talán sikerül visszacsalogatni a virágok illatát, mindannyian erre gondoltak. Gyönyörűen szólt a zene. Még a legkisebb tücsök is hegedült. Igazi meglepetés volt ez a reggel. Fekete Tücsök a színpad közepére állt és így kiáltott:

– Most pedig következzen mindenki kedvence! Hümbrek!

Hatalmas tapsvihár közepette szinte berobbantotta magát a színpadra Hümbrek, és kínzó sebét is elfeledve, rázendített az ismert dalra.

„Én vagyok a legszebb béka,
nagy divat, és jó a brék ma.
Reppelek és replikázom,
csak azt bánom, ha hibázom.

Bréka vagyok és nyomulok.
Brékelek és reppet nyomok.
Nem kell most a cicoma!
Nyomd a reppet kilóra!”

Forró volt a hangulat. Hatalmas zöld ágakat lengettek a közönség soraiban. Ujjongott a tömeg. Messze vitte a szél a szépen szóló muzsika hangjait. Örömmámorban úszott az erdei tisztás hullámzó tömege.

Ám, hirtelen akkorát dörrent az ég, hogy illet még az elvarázsolt erdőben sem hallottak, de már szakadt is az eső, mintha dézsából öntenék. Közben hatalmas szélvihar támadt. Mindenki menekült, ahogy tudott. Sokan nagy lapuleveleket tartottak a fejük fölé. Az öreg Fekete Tücsök meg csak csendesen dűnnyögött magában.

„Liccs és loccs az esőcsepp,
hegedűmbe becsepeg.
Kinyitom az esernyőmet,
megvédem a hegedűmet.

Délben kisüt majd a Nap,
megszáritom hasamat.
Irgum, burgum rézribizli.
Ily esőben koncertezni?

Nem valami csuda jó.
Nem is lett itt dáridó.”

VIHAR UTÁN

Az erdei vigasságot elmosta az eső, pedig igazán ráfért volna egy kis jókedv az erdő lakóira.

Délutánra kisütött a Nap, és Mitvisz L Ivanovics is megérkezett a Csodacsengővel. Hatalmas lármát csapott a tisztás közepén, hogy mindenki lássa, hallja, ő nem akármilyen közönséges madár, hiszen ő az, aki a Csodacsengőt hozta!

„Itt a csengő, Csodacsengő!

Ím, a csodával egyenlő.
Csodát lehet tenni vele,
tisztá arany a külseje.

Belől, mint finom porcelán,
s csengve szól a kisharang,
ha egyet ráütök netán’.

Csoda volt az, ahogy hoztam!
Egy sassal is viaskodtam.
Belém csípett, majd elrabolt.
Se élő nem voltam, „se hót”.

Erőre kaptam! Levertem!
Ily harcokban mindig nyertem.
Ezért csoda ez a csengő.
Nekem tetszik, hol a vevő?”

Az ám, hol vannak a kincsek, amelyeket most kellene átadni Mítvisz L-nek a csengőért?

Szürke Henrik reggel egyedül indult útnak Agyarashoz a kincsekért. Szomorú volt, hogy ezúttal Tamara nincs vele. Azon kapta magát, túlságosan sokat gondol a foltos nyuszira. Nem tudja miért, de annyira kedves lett neki Tamara. Úgy tűnik, ez ellen nem is tehet semmit.

– Ezt el kell majd mondanom Tamarának – döntötte el. Épp a vihar előtt ért Agyarashoz. Vadkan Arnold egy fa árnyékában heverészve várt már rá. A kincsek egy zsákban voltak, amit végül Agyaras a hátára kapott mondván:

„E sok fényes kincsnek láttán
feláll majd a toll a hátán
a sötét lelkű szarkának,
hogy egye meg a búbánat.”

Közben ide is elért a vihar. Alig várták, hogy véget érjen, azonnal útnak eredtek, hiszen tudták, hogy Mitvisz L visszatérhetett már és a téren várja őket az egybegyültekkel.

A szarka már valóban nagyon várta őket, tudta, jó üzletet kötött. Most már a nyulaké lehet a Csodacsengő, csak ide előbb a kincsekkel, melyek ott lapulhatnak már Agyaras zsákjában!

Henrik büszkén lépdelt a zsákot cipelő vadkan után. Agyarast megviselhette az éjszakai kincskeresés, csak néhány komoly rőffentéssel nyugtázta, amint átadták a szarkának a kincsekkel teli zsákot. A téren összegyültek csapata örömujjongással ünnepelte az első fényes sikert.

„A Csodacsengő a miénk,
csilingelünk az illatért!”

– kiáltották többen is.

Így vonultak hazáig a megszerzett varázserejű kis haranggal.

Másnap reggel Csiri Csuri jött a legfrissebb hírekkel.

„A tegnapi nagy viharral
tele lettünk megint bajjal.
Fekete Tücsök megfázott,
ő nagyon-nagyon elázott.

Fontosabb volt hegedűje.
Azon volt az esernyője.
Ezen kívül más hír is van.
A vihar, mi itt volt,
bent járt a falvakban.
Lezúdult a hegyről a víz,

és tombolt, és tarolt,
mindent messzire vitt.

Bizony-bizony. Töpi, Foltos Tamara gazdája a patakban játszott gumicsónakjával, amikor hirtelen vihar kerekedett, és annyi víz zúdult le a hegyről, hogy emiatt a kis patak hatalmasra duzzadt és megvadult. A rengeteg víz árkon-bokron át száguldozott a pici csónakban remegő Töpivel. A fiú csak egyre sodródott és sodródott a vad hullámokkal, miközben egyre zúgott a szél és azt süvöltötte:

„Visz a víz a végtelenbe.
Száll a szél a fellegekbe.
Viharverte vizek vállán
Szél fut szerte szürkeszárnyán.

Fut a hullám, csak úgy táncol!
Feketeég felhőt ráncol.
Dir, durr, csitt, csatt! Az ég dörög.
Zuhog a víz, nem csak csöpög.”

Mire a vihar és a száguldás a csónakkal véget ért, egészen beesteledett. Töpi egy bokorban fent akadt a csónakjával. A veszélyes és kimerítő úttól hatalmas erővel tört rá az álom. Pillanatok alatt elaludt a kimerültségtől.

Vajon, ki és mikor fog rátalálni?

ÚTBAN A HÓDBIZTOSHOZ

Foltos Tamarát útközben érte a vihar, amint épp az Erdőörsre igyekezett az erdei Hódbiztoshoz, a hegyen túlra. Szerencsére, egy nagy barlang közelében járt, ahova futva menekült be a hatalmas szél, és förtelmes felhőszakadás elől.

Ő ugyanúgy Szürke Henrikről gondolkodott a hosszú úton, mint ahogy Szürke Henrik is rá gondolt az Agyarashoz vezető úton. Érezte, nagyon kedves neki Henrik jelenléte, és azt is, hogy valami különös érzés, valami megmagyarázhatatlan dolog fűzi kettőjük sorsát egyre szorosabbá.

A vihar elmúltával Tamara újra útnak indulhatott. A Hódbiztosnál már „állt a bál.” A vihar ugyanis annyi fát kidöntött, hogy a hód emiatt nem maradhatott bent az irodájában. Rengeteg dolga akadt a vihar miatt. A kidőlt fákból gátakat és utakat kellett építeni, és ehhez egyedül csak ő értett, így Tamara csak a helyettesével, Nuttival, a nutriával tudott találkozni. Gondolta is a foltos, hiába tettem meg ezt a nagy utat.

Nutti a körmeit ápolgatta az íróasztalánál ülve, amikor a nyuszi bekopogott hozzá.

„Tessék, kérem! Mi a panasz?
Mondja hamar, ki a pimasz?”

– tette fel a kérdést fölényesen a nutria.

Amikor Tamara előadta, hogy olyan bonyolult ügy miatt jött ide, mint a virágok illata, az úrhajó, no meg, a Sötét Búbánat, Nutti csak ennyit mondott:

„Ez így kevés, annyit mondok,
huzzon bűnjelt! Hagyjon nyomot!
Amit aztán én lemosok.

Törölgetek, mosok mindent.
Nálam piszkos nyom, vagy gyanús,
olyan nincsen!”

Ezzel véget is ért a nagy meghallgatás. Tamara látta, hogy Nutti nekik nem segíthet; az ő ügyük túlon túl bonyolult és szövevényes. Csalódottan indult haza, csak az vigasztalta, hogy Henrik bizonyára már nagyon várja. Gondolataiba merülve baktatott, amikor hangos csiviteléssel Csiri Csuri közeledett feléje.

„Igyekezzél! Szedd a lábad!
Hisz’ téged már nagyon várnak!
Fekete Tücsök beteg lett.
Szürke Henrikkel kell menned!

El kell menni látogatni,
betegségben gyámolítani!
Tücsök nagyon súlyos beteg.
Ágynak dőlve csak szendereg.”

LÁTOGATÁS FEKETE TÜCSÖKNÉL ÉS Ó APÓNÁL

Tamara megszorázta lépteit, mert Fekete Tücsökért is nagyon aggódott, és a Henrikkel való találkozásra is nagyon vágyott már.

A tücsök valóban nagyon rossz bőrben volt. Nyöszörgő hangon üdvözölte őket és úgy beszélt, mint aki már a túlvilágról szól, de azért odakérte a hegedűjét az ágyba, hogy játszon egy dalt a kedves vendégeinek.

Ami igaz, az igaz, ez a dal, mintha tényleg a túlvilágról jött volna.

„Hallgassatok, ne csak engem!
Elszállt az idő már felettem.

Nézzétek a fénylő Napot!
Gondolatban már ott vagyok.
Tri-la-la-la-la.

Öreg tücsök ott hegedül.
Ott ülök én csak egyedül.
Hegedűmön a húr szakad,
Mert a szívem, itt lent maradt.
Tri-la-la-la-la.

Ám, ezért, ti ne sírjatok!
Az élet egy nagy dolog.
Nagyobb, mint maga a titka,
csak tudjátok mi a nyitja.
Tri-la-la-la-la.”

Bizony Tamara és Henrik is nagyon elszomorodtak ennek a búcsúnak szánt szomorú dalnak a hallatára, de azért megvigasztalták Fekete Tücsköt. Korántsem olyan nagy a baj, mint ahogy ő gondolja. Egy-két nap és elfelejti az egészet, mondták, majd javulást kívánva búcsút vettek tőle.

Amikor kettesben maradtak, Henrik nem tudta megállni, hogy ne mondjon valami kedveset Tamarának. A keskeny csapáson bandukolva csendesen megszólalt

„Milyen szép az erdő,
kár, hogy nincs most illat,
bár nekem így is jó,
mert végre velem vagy.”

Tamara úgy érezte, jobb, ha csak hallgatással nyugtázza a dolgot, de tudta, most mindketten egymásra gondolnak. Így jött el újra az este. Elfáradva, de tele

reménnyel, és a jóbarátság fontosságának kellemes érzésével aludtak el.

A reggel kesernyés illattal ébresztette az erdő lakóit. A többnyire illat nélküli virágok kezdtek kellemetlen szagot árasztani. Tamara és Henrik tudták, nincs most már vesztegetni való idejük. Minden más félretéve felkerekedtek a hosszú útra, csak Hüm Brekket hívták még magukkal. Az elhagyatott kunyhóhoz, Ó Apóhoz mentek.

Levert hangulatban, ismeretlen utakon haladtak. Alig-alig szóltak egymáshoz. Az erdő szinte dzsungel sűrűségűre változott, ahogy egyre közeledtek a magányos kis kunyhó felé.

Már messziről észrevették és megismerték Ó Apót, az eddig csak mendemondákból ismert aggastyánt, aki magas, sovány, fehér hajú és szakállas volt. Ilyennek képzeltek éppen.

Míntha már várta volna őket. Meg sem lepődött a látogatásukon, pedig köztudottan erre még a madár sem jár. Rögtön a kunyhóba tessékelte a vendégeket, és már bele is kezdett a mondandójába.

– Egy régi történetet kell elmesélnem nektek, de előbb kérdezniem kell néhány dolgot, és a nagy szürke nyúlra szegezte tekintetét.

– Ugye te vagy Szürke Henrik? – mire az helyeslően bólintott. Ezután a másik nyulat is megkérdezte.

– Téged meg bizonyára Foltos Tamarának hívnak?

– Igen, felelte.

– No, és ez a brekkencs? – mutatott kérdőn a békára, mire mindkét nyúl egyszerre mondta, az ő neve Hüm Brek.

– Vagy úgy – mondta az Apó –, Hüm Brek, a táncos béka, így már tudom, és egy picit elmosolyodott. Ezután azt kérdezte, megvan-e a Csodacsengő?

– De meg ám! – felelték egyszerre a nyulak, és a béka.

– Arra nagyon nagy szükség lesz – mondta Ó Apó –, meg kell valakit tanítani rá, hogy a kellő pillanatban tudja majd használni. Amikor az a pillanat eljön, attól kezdve az összes virágot végig kell csengetnie, hogy visszanyerjék az illatukat. Most pedig figyeljetelek még tovább, mert mesélem a történetet, amelyet ismernetek kell.

Ahogy az apó a történetbe kezdett, olyan jóságossá és kedvessé vált a hangja, hogy Henriknek könnybe lábadt a szeme. Hümbrek meg elmélyedten erre gondolt:

„Mondhatom, hogy ilyen szépen,
a nagyapám mesélt nékem.
Ahogy ültünk a tó szélén,
egy hatalmas zöld levélen.

Mesélt, mesélt, még szünetet sem tartott,
egy szúnyogot tán, ha mégis bekapott.

Mert szúnyog az volt ott bőven,
repedtek a levegőben.
Nem csípett és nem is akadt,
nyeltem a jó falatokat.”

Azután Ó Apóra figyelt ő is, aki már elkezdte a történetet.

– Egy régi nagy gonosz varázslat megtörte a királyi hatalmat. Átkot hozott a kastélyra: átkot a királyfira, ki mennyegzőre készült éppen, annál szebb lány nem volt a vidéken, mint kit párjául választott, de még a lány is megkapta a gonosz varázslatot. A királyfinak paripája, ki repülni tudott, szállt, mint a dárda. Átkozott lett minden végül. Jó magam és a vár a Ménkösziklán, mely lassan már összedől – hosszasan maga elé nézve mesélt tovább. Addig tart még ez az átok, ez a gonosz varázslat,

amíg fent egy apró csillag égő fénye, az erdőre nem árad. Ha ideér az éltető fény, elmúlik az átok. A csengővel csilingelve újra illatoznak a virágok. Majd meglátjátok, mi vár rátok.

Szürke Henriket nagyon emlékeztette ez a hang valakire. Egyszer álmában, a jóságos Ágoston királlyal találkozott, neki volt ilyen szép hangja. Am, mielőtt még belebonyolódott volna régi álmaiba, az apó folytatta a történetet.

„Egy csillag született egykor.
Apró, halvány-fényű csillag.
Fényét felhők dúlták;
sötétek, gonoszak.

Megkérdezett százszor,
számtalan csillagot:
ha én csillag vagyok,
miért nem ragyogok?

Jégfelhők s könnyei
sötétbe burkolták.
Fénye nem ragyogott,
nem látta csillogás.

Körülötte mind-mind,
tündökölt, villogott.
Szomorú fényével
erről csak álmodott.:

Ha egyszer én is
szép csillag lehetnék!
Mindig világítnék!
Örökké ragyognék.

Legelsőnek jönnék
a hatalmas égre.
Addig ott maradnék,
míg a Nap felszökne.

A legnagyobb lennék!
Legeslegfényesebb,
és bejárnám körbe
a hatalmas eget.

Így álmodott sokszor
a többi közt bátran,
amíg ők ragyogtak,
tündököltek lázban.

Csillogtak, villogtak.
Fényükből nem adtak.
Számptalan sok felhő
elúszott alatta,

míg az apró csillag
fényét kibontotta.
Vakító fehéren
szétszökkent tűzpora,

szikrázik, tündököl,
egyre szebben ragyog.
Hiszen már tudja azt:
mégis csillag vagyok.”

Amikor Ó Apó idáig ért a történettel, már mindannyian tudták, mit kell tenniük, de gyorsan. Megértették, hogy a történetben szereplő csillag, amelyet el is neveztek gyorsan Estikének, nekik fog ragyogni. Mihelyt ideér a Földre Estike fénye, abban a pillanatban el kell kezdeni

a csilingelést a Csodacsengővel a virágok között, hogy visszanyerhessék az illatukat. Megköszönték az apónak a hatalmas segítséget és azonnal hazaindultak.

A GONOSZ VARÁZS LEGYŐZÉSE, MELYNEK SORÁN MINDEN JÓRA FORDULHAT

Hüm Brek azt tanácsolta, a csilingelést legjobb lenne, ha Koca Mama egyik gyerekére, Hugóra bíznák, hiszen olyan virgonc és gyors mozgású. Úgy gondolta, ha Hugó farkára akasztják a Csodacsengőt, akkor a kis csíkos röfi gyorsan körbecsilingeli a virágokat.

Ilyen lázas tervezés közepette érkeztek meg a nagy tisztásra, ahol már sokan várták őket. A sokadalmon kívül azonban még más meglepetések is vártak rájuk. Tamarának torkán akadt a szó, amikor a nagy tolongásban egyszer csak megpillantotta Töpit, régi kis gazdáját, aki Füles Tóbiással a vállán közeledett feléje. Ugyanis Füles volt az, aki rátalált az elsodort kisleányra a sötét éjszakában.

De más különös dolgok is történtek itt. Ebben a pillanatban nagy fényesség támadt, és nagy suhogás, zizegés közepette egy égi tárgy ereszkedett le a talpalatnyi üres helyre, ami még megmaradt a réten. Tiram Tam lépett ki belőle, és az összegyűlttekhez szólt.

„Eljöttem e kicsi Földre,
eljöttem hozzátok!
Remélem, hogy segíthetek,
s megszűnik az átok!

Mi is békességet kérünk,
Dúr bolygó lakói,
hogy Estike felragyogjon,
azt kívánjuk néki!”

Mindenki hangos hurrázással üdvözölte Tiram Tam bejelentését. Úgy látszik, most már megbocsátották neki, hogy a földi virágok illatával üzte el a sötétséget a Dúr bolygóról. Nem is maradt idő az illatok elorozásának történetére, mert újabb különös dolog történt, a Sötét Búbánat suhant be a tömeg közé, ráadásul nem egyedül. Lássatok csodát! Rajta ült Ó Apó. Ennyi érdekes személy még soha nem volt egyszerre ezen a tisztáson. Annyi bizonyos.

Most már mindenki Estike fényére várt, aki épp csak pislákkolt az égen. Tamara és Henrik egy félreeső dombocskán figyelte a szomorú csillagot, miközben Tamara egy régi dalt dúdolt:

„Ott nézd, fent azt a csillagot!
Hallgasd az éj halk dalát!
Várj még, hagyd még a holnapot,
legyél csak igaz barát!

Vártam, vártam e szép napot.
Nézd, milyen boldog a Föld!
Értem, értem a bánatod,
de legyél igazi bölcs!”

Ebben a pillanatban felragyogott a csillag, és Tamara tovább énekelt, teljes hangerejével folytatva:

„Nézd csak, ott fent a csillagot!
Nézd, máris ragyog az ég!
Látod, eljött a holnapod,
kezem a kezedhez ért.

Csillag! Hajnalig vártunk rád.
Te hozd a nyár illatát!
Ragyogj, te ékes fényvirág!
Te érted szívünk szavát.”

A csillag egyre fényesebb és fényesebb lett, és ebben a kibontakozó különös fényben egy fiatal fiú és egy gyönyörűséges lány ölelte át egymást, amikor hirtelen nyerítéssel egy szárnyas fehér paripa vágtatott feléjük. Zabláját maga a jóságos Ágoston király tartotta, aki nem volt más, mint Henrik édesapja és Tamara leendő apósa. Ez a csodálatos paripa pedig nem más, mint a bömbölő Sötét Búbánat. Még szerencse, hogy Hüm Brek megmaradt békának, most ugyanis, nagyon gyorsan intézkedni kellett.

Hüm Brek már akasztotta is a csengőt Hugó farkára. Tiram Tam is felajánlotta segítségét. A kis röfit beültette úrhajója mini robúrjába és így suhantak a virágok között.

Sajnos egyetlen virághoz még így sem értek oda időben. Ahogy a Nap felkelt, Estike eltűnt az égről. Az az egyetlen virág, amelyhez már nem értek oda, azóta sem illatozik. Nem is hívják másképp, csak Büdöskének.

Az egykor elátkozott kastély most csodálatos fényes termeivel, illatos virágaival és ragyogó napsütéssel várta vissza egykori lakóit, különösképpen Henriket és Tamarát

Az erdő lakói meg vidáman élték életüket, visszatértek a megszokott, nyugodt napjaik, bár még nagyon sokáig emlegették a szokatlan történetet.

Hüm Brek gyakran ellátogatott a kastély dísztervéhez. Töpi, magához vette a barát nélkül maradt Nyuszókát, és így enyhítettek egymás szomorúságán. Henriknek időnként úgy tűnt, mintha a táncos lábú békát hallaná énekelni a kertben a hajdani három jó barátról.

„Két nyúl és egy béka, három barát.
Meghallják, megértik egymás szavát.
Elérnek, megtesznek, bármit, ha kell!

Igazi barátság! Ez, ami kell!
Erdő volt, varázs volt. Igazi báj.
Bánatból mosoly lett. Vivát! Vivát!

Henrik és Tamara egy párrá vált,
Hüm Brek meg folytatja tovább dalát.
Éljen a tánc! Éljen a repp!

Később még jövök. Csak veletek!

Hüm Brek!”

A repper egy reggel amikor felébredt, különös dolgot talált lepedőjén. Egy üvegszilánkot. Egy csillogó üvegszilánkot az ablakon beáradó aranyos napsütésben.
– No csak, no csak – motyogta csak úgy magának –, mégis igaza volt Füles Tóbiásnak. Tényleg egy üvegszilánk okozta ezt a sok kellemetlenséget – és finoman végigsimított az egykor oly fájdalmas helyen, amely gyermekkorra kalandos viszontagságait juttatta eszébe.

III. RÉSZ HÜM BREK ÉS A NAGY TAVASZI VIRÁGFESZTIVÁL

*

Járhatsz erdőt,
hegyet, völgyet,
a kalandod
egyre több lesz!

Kis csapatod
lehet bárhol,
része lesz e
szép világból.

Míg az erdő
lombja susog,
fénylenek fent
a csillagok.

Bokrok mélyén
mese nyílik,
elmesélem,
ahogy illik.

*

NAGY TAVASZI VIRÁGFESZTIVÁL

Hüm Brek táncolj! Hüm Brek táncolj! – Ezt zengte kórusban a közönség azon a koraesti erdei karneválon, amely a régi Varázserdő nagy tisztásán, a Nyulak terén, talán még soha nem volt ilyen sikeres..

Hüm Brek, a híres bréktáncos és repper több ezer szentjánosbogár fényétől megvilágítottan, kék kockás nadrágban, piros mellényben és az elmaradhatatlan sárga baseball sapkában, hanyagul a fejére dobva, hajlongva köszönte meg a közönség igazán szívből jövő tapsviharát.

Ám a közönség nem érte be ennyivel. Még táncolni akarta látni ezt a mai királyt, ezt a békát, Hüm Breket és tovább zúgták – Hüm Brek táncolj! Hüm Brek táncolj! Valaki teljes erejéből rákezdett egy régi Hüm Brek számra. És így már nem volt kiút. Táncolni kellett! A közönség zúgta, zengte az ismert szöveget.

„Nem kenyerem nekem a békalencse,
de mondja meg az, kinek nincs ma kedve,

mert ma itt tánc lesz, a láb majd dobban.
Nem alszik senki sem itt a sarokban.

Táncolj, ugorj, tapsolj, nevedd!
Itt a lépés már módszeres.

Forogj, pörögj, és csak dalolj,
kettőt, hármat, néha hajolj!

Perdülj gyorsan jobbra, balra,
vigyázz, ne menj fel a falra!

Nem kenyerem ma a csendes buli,
de mindjárt lesz itt egy úri muri.

Hopp, a hátam egyet koppant!
Hopp a lábam kettőt roppant!

Most már minden a helyére került,
gyere, te is táncolj velünk!”

Ennek már Hüm Brek sem tudott ellenállni. A tőle megszokott óriási ugrással a színpad közepén termett és már pörgött, táncolt, csavarodott, s forgott, mint a helikopter propellerje. A közönség dobogásától valósággal remegett a föld.

Csodálatos este volt. Kitűnő a hangulat. Kitűnő a zene. Kitűnő az előadó. Ez a koncert méltó zárása volt az egésznapos Erdei Karneválnak, amely után a béka nem tudott betelni a közönség elragadtatásával, és önmaga népszerűségével. Hiába, ez a sztárvilág!

Másnap reggel azonban nagyon fáradtan ébredt, fáj minden porcikája. Úgy érezte, nem igazán olyan már, mint régen. Akkor még estétől reggelig bírta a táncot. Most meg mindene kiment a helyéből, úgy érezte.

„Öreg vagyok, mint egy véka.
Öreg béka, ki már béna.”

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok jártak a fejében, amikor hirtelen eldöntötte: ez így nem mehet tovább. Eszébe jutottak a régi szép napok, Tamarával és Szürke Henrikkel.

AZ ÖTLET

Arra a megállapításra jutott, most már tennie kell valamit. Valami szépet, és nagyot, mint mikor a csengőt kellett megszerezniük. Mennyi munkával járt, és milyen nagy öröme lett végül mindenkinek. Milyen szép is volt, az az este, ott a csillagos ég alatt, és ettől a gondolattól teljesen ellágyult. Talán még a szeme is könnyes lett, de ezt szerencsére senki sem láthatta.

Miután túltette magát az emlékezés egyszerre édes és fájó percein, erőt vett magán és valami egészen másra próbált gondolni. Szerencsére csupa szép dolgok jutottak eszébe. Valahogy állandóan a virágokra tértek vissza a gondolatai, míg végre felkiáltott:

– Ez az! Megvan! – újongott hirtelen. – Hát persze! A virágok! Egy gyönyörű parkot kell építenünk. Egy hatalmasat, csodálatos virágokkal. Miénk lesz a legeslegelső Nagy Tavasz Virágfesztivál. S utána minden évben megrendezzük azt.

„Egy parkot fogunk keríteni,
ott tudunk majd teríteni.
Csak még ki kell deríteni,
hol szeret a virág nyílni.

Gyönyörködünk, muzsikálunk,
közben ülünk, vagy hintázunk.
Olyan szép lesz, mint egy álom.
A kontár munkát ki nem állom.

Kertész leszek, megtanulom,
mit kell a virágról tudnom.
Parkban szólhat még a szív is.
Lábunk szívesen arra visz.”

Ezzel Hüm Brek meg is tette az első ugrást, akarom mondani az első lépést terve megvalósításához. Kiment az erdő egy ritkás részére, ahol imitt-amott nőtt csak fa.

Az erdő e ligetes részén élt Mondó Rondó a hörcsög, aki azért viselte ezt a különleges nevet, mert nagyon szeretett beszélni. Mondandója közben azonban minden negyedik szó után rágott hármat, a pofazacskójában éppen akkor jelenlevő ennivalón. Egyre csak beszélt, beszélt, és néha rágott is. Mindegy volt neki, miről beszél. Rágott és beszélt, beszélt és rágott. Olykor nevetve mondta magáról:

„Hetet-havat összehordok.
Pofazacskóm ettől boldog.

Mondókámat amíg mondom,
közben rágok, jó a dolgom.

Telehordom a raktáram.
Mindig legyen zab a tálban!”

A béka most hozzá is benézett és elmesélte Rondónak, milyen nagy terv előtt állnak.

– Ide egy nagy virágszigetet akarok varázsolni –, mutatott körbe a ligetesen –, egy gyönyörűségeset – mondta szenvedélyesen a meglepetéstől alig-alig rágcsáló hörcsögnek.

„Parkunknak majd nem lesz párja!
A pirkadatot virág várja.

Illattal jön a szép este.
Meg is lesznek ezért veszve.

Csodáljuk a virágokat,
méhecskék zengik dalukat.”

Mondó Rondó csak ámult és bámult, kis híján félrenyelt, mert ennyi mindenre nehéz volt összpontosítani. Figyelmes tekintetével követte a békát a kiszemelt terepen, ahol Hüm Brek már arról beszélt, hogy neki is jut majd munka a parkosításnál, és nagyon komolyan számít a segítségére. Sokáig nézelődtek még, mire a béka elhatározásra jutott.

– No, kedves Rondó, ez a hely pont megfelel nekünk – és összedörzsölte a tenyerét, meglegedettség töltötte el, a siker kellemes érzete. Gondolatai továbbra is a park körül forogtak.

Hazafelé menet még mozgósította a vakondokat is, élükön Gatyás Ödönnel, aki öreg mesternek számított már az efféle földmunkákban. Úgy gondolta, leghelyesebb rájuk bízni a kert felásását és porhanyósítását. Nem gondolta volna, hogy Ödönék rögtön munkához is látnak.

„Gatyás Ödön a mély Bondja.
Titkon túrja lent a földet,
gyűlik a sok, szép kis dombja.
Hümnek biztos nem lesz gondja.”

Úgy ment minden, mint a karikacsapás. A béka nagyon elégedett volt. Látva, milyen jól megy a föld feltúrása, úgy döntött, beugrik még Agyarashoz, és a tapasztalt vaddisznót megbízza a parkhoz szükséges engedélyek beszerzésével. Elgondolása szerint Agyarasnak be kellene utaznia a Hódbiztoshoz a terület parkká nyilvánítása ügyében.

Ahogy a vaddisznókhöz ért, Koca Mama sopánkodva fogadta.

– Arnold szegény beteg lett! A szomszédos Vadparajban elrontotta a gyomrát, pedig hányszor mondtam már neki, ne járjon arra a ronda helyre! Teleette magát valami

vegyes darálttal, és tessék! Most itt van nekem betegen. Azt ajánlom neked, bréker, nézd meg a szomszédban Teca Kocánál Röfi sógort. Ő az, ki a segítségére lehet. A sógor igen szorgalmas.

Hüm Brek megköszönte az útbaigazítást, és Röfi sógorékhoz vette az irányt. Amikor előadta, mi járatban van, Teca Koca egyáltalán nem örült, hogy éppen az ő párja utazzon a Hódbiztoshoz. Ám Röfi sógornak szemmel láthatóan nagyon tetszett a megbízatás. Így azután Teca Koca annál jobban mondta a magáét. Még bele is vörösödött.

„– No, no!

Csak vigyázzon kend az állomáson!

Mert a bajt, én már előre látom!”

A sógor azonban tovább erősködött. Nem hagyta veszni a megbízatását.

„– Ugyan Teca! Jobb, ha hallgatsz!

Mért vagy ma ilyen siralmas?”

Hüm Brek, szegény, zavarában nagyokat pislogott, úgy gondolta, jobb, ha nem szól közbe.

Lassacskán a disznók el is csendesedtek. A békának úgy tűnt, megszokott dolog Röfiéknél az efféle beszélgetés. Végül is minden rendben, s ez a lényeg, nyugtázta magában a béka. Röfi sógor utazik, és meghozza az engedélyt a park létesítéséhez a Hódbiztostól.

Útközben hazafelé azért motoszkált még a fejében ez a Röfi sógor. Hüm Brek tudta, hogy egy rezervátumból került ide és igen virtus természete volt fiatalon. Egy kicsit elszomorította ez a régi kellemetlen emlék, de aztán megengesztelődött, mert ez már olyan

régen volt. Most bizonyára nem lesz semmi baj ezzel a Röfi sógorral nyugtatta magát a repper, miközben meg is érkezett.

– Már éppen ideje, hogy hazaértem – dünnyögte csak úgy magának –, elég fárasztó volt ez a mai nap.

Még végig sem gondolta az aznap történeteket, már el is aludt.

Másnap minden ment a maga útján. Röfi sógor baj nélkül eljutott a Hódbiztoshoz, aki, szerencsére, már hallott a park ügyéről. Méghozzá Mitvisz L Ivanovicstól, akinek sajnos, valami csúnya ügye volt a Hódnál, de erről nem beszélhetett. Szolgálati titok köti, mondta sejtelmesen Röfinek, majd hivatalos hangon így folytatta:

„No, lássuk azt a parkot,
ha nem éri víz a partot,
azaz, ha nincs rajta folyó,
engem a dolog nem zavar.
Az engedély kiadható.

Én vagyok itt a Hódbiztos.
Amit mondok, az holtbiztos.
Itt a pecsét rányomom,
a maradék lábnyomom.”

Ezzel az engedély ügye el is intéződött. Röfi sógor otthon vidáman lengette Hüme Brek orra előtt rátermettsége bizonyítékát. Örült is a „táncos,” nem kellett csalódnia Röfiben. Ez sokat jelentett neki.

Ezután végiggondolta, mi mindent sikerült eddig elintéznie. Az engedély rendben, az ásás rendben. Van ott ugyan még néhány fa, de azok jó is, hogy ott vannak. Egyes növények szeretik az árnyas helyet, sőt fel is

futnak a fákra vagy azon élnek, idézte fel régi ismereteit a növényekről.

JÓBARÁTRA LELVE

Így, miután mindent összegezett, már csak egy dolog foglalkoztatta, de az nagyon.

„Kellene egy barát!
Ki betartja a szavát!
Segít, biztat, kitart,
ha az ellenség betart.

Hüm Brek egyre jobban elmerült ebben a gondolatban.

Olyan kéne, ki nem félénk!
Bár ilyen nincs sok mifelénk.

Most, mintha éppen jönne egy!
Amint hallom, nem is falánk,
egy baja van, csak egy, csak egy,
az a csípős, szúrós fullánk.”

Ugyanis egy méhecskét hallott közeledni.

„Laura jön halkán,
épp, hogy zizereg,
hisz olyan fiatal méh,
még majdnem, hogy gyerek.

Bár szívét, már eljegyezte
egy nektárgyűjtő legény,
segítségnek jó lesz.
Szorgalmas és szerény.

Virágoknak gyámja,
pásztora ki lehet,
ha nem egy szép méh leány?
Ki már nem is gyerek.”

Valóban, Laura volt, akit Hüm Brek hallott zümmögni. Laura, a fiatal méhecske hercegnő. Eddig csak távolról ismerte a szépséges kis hercegnőt, most eljött az alkalom, hogy végre megismerje. Nagy meglepetésére azonban Laura hercegnő szólította meg őt.

„Hallom, táncos parkot építetek!

Nem tudom, nekem szabad e,
talán én is segíthetek.

És vagyunk mi még jópáran,
az is lehet, több, mint százan.

No, meg van egy erős legény,
ki már majdnem egész enyém.

Ugye, jöhet ő is velem?
Nélküle már nincs is eszem.

Így Danit természetesen
oda is magammal viszem!”

A reppernek nagyon kedvére való volt az ajánlat. Épp egy ilyen okos és ügyes barátira van most szükségem – örvendezett a béka –. Együtt fogjuk összeválogatni a virágokat holnap reggel, és azután megkezdjük az ültetést, gondolta, de most előbb válaszolnom kell a hercegnőnek.

„Ti csak gyertek, gyertek!
Bátran, mindahányan,
de legfőképp ketten!
Illendően, párban.

Terád, kis hercegnő,
már reggel számítok,
ha jó lesz az idő,
sok lesz majd a dolog.

Virágot kell hozni,
csak a legszebbeket!
Veled választjuk majd,
mik’ nagyon tetszenek.

Választhatsz kedvedre,
Dani kedvére is!
Hagy lássa, mily nemes,
milyen érző a szív.

Parkunkban, ha együtt,
szép virágra szálltok,
megmarad az emlék.
Így gondolok rátok.”

A találkozó után a méhecske hercegnő és Hüm Brek azzal búcsúztak el egymástól, amennyiben reggel szép idő lesz, akkor a Nyulak terén találkoznak, és együtt indulnak a virágokért.

AZ ERDEI RÁDIÓ

Hazafelé menet a béka még útba ejtette Mondó Rondót, akire fontos feladat várt. Úgy gondolta, megbízza a hörcsögöt az Erdei Rádió vezetésével, és az időjárás megfigyelésével. Feladata lesz még a rendkívüli dolgok bejelentése is. A rádión keresztül tudatnia kell ezeket az eseményeket az erdő lakóival. Nem is sejtette, milyen nagy örömet szerez ezzel a megbízással régi barátjának.

Amint elmondta gondolatait a hörcsögnek, az rögtön munkához akart látni. Hüm Brek alig tudta lecsillapítani.

– Majd holnap, majd holnap – nyugtatta a béka –, a pókok még most készítik a magas nyárfa tetején az antennát. Addig meg csak türelem, türelem.

Ezután a béka hazaindult. Amint a keskeny csapáson haladt, még bele sem merülve a gondolataiba, utolérte az egyik fiatal tücsök, és már mondta, mondta, megállíthatatlanul közlendőjét.

„Hallottuk, hogy rádió lesz!
Mit szólna egy kis zenéhez?
Délben az ebédhez.

Míg Rondó csak gondolkodna,
a dobozban zene szólna!

Tücsökzene! Éjjel-nappal.
Van, kit a zene vigasztal.

És, ha a mennydörgés jönne,
dobosunk a mikrofonba
beledübörögne.”

A kis tücsök csak mondta tovább a magáét, de olyan lelkesedéssel, hogy Hüm Breknek nem volt szíve félbeszakítani, el is mosolyogta magát egy picit. Tetszett neki, hogy ennyire sikerült megmegmozgatnia az erdő apraját és nagyját, de azért zsörtölődött is egy kicsit, csakis a rend kedvéért.

„Nocsak! Ejnye, ejnye.
Ez a Mondó Rondó!
El sem jöttem még,
és ő már bemondó?”

De a zene, az kell!
A zene az jöhet,
mint azok a falat,
szépen szálló legyek.”

Felbiztatta a béka a kis tücsöklegényt.

– Szólhatsz Fekete Tücsöknek is. Holnap reggeltől már zenélhettek. Egész nap szólhat a tücsökzene! – És megsimogatta kis tücsök fejét, aki örömeiben hatalmas ugrásokkal hagyta el a békasztárt.

– Így van ez – mondta magának Hüm Brek –, belekezdek valamibe, és egyszerre csak maguktól is mennek a dolgok. Már nem is kell tennem semmit! Már a zene is meg van szervezve. Lassan, szépen elkészül minden. Holnap elültethetjük a virágokat, így hamarosan jöhet a parkavatás és a Nagy Tavaszi Virágfesztivál.

Gondolataiba merülve, észre sem vette, hogy elfogyott a keskeny út alatta. Hazaérkezett.

VIRÁGOK ÉS VESZEDELMEK

Ragyogó tavaszi napsütésben válogatták ki másnap a kis méhecske hercegnővel a szebbnél szebb virágokat az erdő eddig szinte ismeretlen részeiről és tisztásairól. Laura ügyesnek bizonyult, alighanem minden virágot ismert. Mondogatta sorban új barátjának, ebből vigyünk tízet, ebből vigyünk húszat, és sorolta a virágokat: az aranyfürtöket, árvácskákat, boglárkákat, és a kakascímert. Daninak pedig egy csodálatos kockás liliomot választott.

Hüm Brek egy szép kakas liliomot, egy gyönyörű bíbor kosbort és rengeteg krókuszt szedett. Szebbnél szebb növényeket gyűjtöttek össze a kis méhecskével egyre szaporábban. Szerencsére a béka időben rádöbbsent:

– Agyarasnak és Röfi sógornak épp elég lesz ezeket elszállítani – szolt hirtelen Laurának –, azt hiszem, fejezzük be, ennyinek is elégnek kell lenni, úgy gondolom. Aztán felegyenesedve megmozgatta elgémberedett derekát.

Ezután már a két röfié lesz a terep. Az ő dolguk majd, hogy a tetemes szállítmány épségben eljusson a leendő parkba, hiszen időben el kell ültetni valamennyi virágot.

Azon a fényesen virradó reggelen, az ébredő napfény az erdő szinte valamennyi lakóját a készülő parkban találta. Kora hajnaltól folyt munka. A legfontosabb és legkényesebb részét a palántázást a cickányok és a varangyos békák végezték. Cickány Cecil irányításával a cickányok a palántáknak fúrtak lyukakat, belerakták a kis növényeket, a varangyok pedig szépen körüldöngölték fenekükkel a növények tövét, hogy biztonságosan álljanak a talajban. Nagyon szépen haladt a munka. Mindenki vidáman tette a

dolgát. A Hódbiztos és Nutti a locsolást intézték; mert ők a víz közelében érezték jól magukat.

Nem csak Hüm Brek, de mindenki nagyon elégedett volt a kialakuló, egyre szebb látvánnyal. Alaposan el is fáradtak. A befejezés perceiben jártak, amikor az Erdei Rádióban hirtelen elhallgatott a tücsökgéne, és ebben a pillanatban felhangzott Mondó Rondó hivatalosan csengő hangja.

„Rovarak! Bogarak,
állatok és hüllők!
Madarak meg pókok,
és az otthon ülők!

Hallgassatok ide!
Már mondom izibe’!

Ott, a nagy hegy felől
hatalmas szél támad.
Olyan sebesen száll,
akár a Búbánat.

Bújjon el mindenki,
zárja be a házat!

Én mondom ezt, Mondó!
Hír-bemondó Rondó.
Erdi rikkantó.”

– Szép kis rádióavatás – zúgták többen is, miközben igyekeztek minél előbb biztonságos helyre érni a hirtelen jött vihar elől. A szél egyre hevesebben zúgott. Villámok cikáztak a sötét égen. A rádió messze szóló hangján a kis tücskök dobosa a viharral versenyezve dübörgött dobjain, zengett, zúgott az erdő, menekült, ki

merre látott. Egy dolog vigasztalta őket: az eső majd jót tesz a friss virágpalántáknak. Ez most mindennél fontosabb.

A SZÉP, A JÓ, ÉS A ROSSZ, EGYSZERRE

Ahogy teltek, múltak a napok, a virágok kezdtek megszokni és megszeretni új helyüket. A két ifjú méhecske, Laura és Dani, egész napjukat a parkban töltötték, de ott is legszívesebben a kis hercegnő által választott, kockás liliomon tanyáztak.

Ma reggel azonban igen nagy meglepetés érte őket. Hüm Brek titokban egy új virágot szerzett a parkba. Egy tő gyönyörű, fehérpöttyös piros rózsát, Rózsikát. Laura hercegnő rögtön gondolt is egy nagyot. – Itt legyen az esküvőnk a parkban, és ezen a csodálatos rózsán házasodjunk össze, – mondta boldogan Daninak. – Mindent hallok! – Szólalt meg váratlanul egy hang a levelek közül, nem másé, mint Hüm Breké. – úgy lesz! Én is így gondoltam! – És a két méhecskére kacsintott pirultan. Egy picit restellte a dolgot, hogy akaratlanul is kihallgatta a két szerelmes beszélgetését.

Sajnos gyorsan vége szakadt ennek a kellemes kis beszélgetésnek. Hirtelen nagy kiabálás támadt. Katinka, a katicabogár verte fel a tájat, mert Tetkó a levéltetű csapatával a virágokra támadt. Ellepték a parkot, így aztán a kis katica nagy bajt sejtett. Kiabált is, ahogy csak a torkán kifért.

„Ticák! Katicák, haj!
Itt van már! Itt a baj!

Ezer tetű támad!
Szívem csupa bánat.

Nedvet szívogatnak.
Kertünk belehalhat!

Rózsika már sápadt.
Ilyet sosem láthat!”

Mire Katinka a végére ért segélykiáltásainak, már ezrével érkeztek a kis katicák. Csupa piros pötty volt az összes levél a sok-sok apró kis bogártól. Bizony, akadt munka bőven. Szorgalmasan ellenőriztek minden levelet, minden hajlatot. Tetkóék csapatát teljesen felszámolták. Egy darab sem maradt belőlük, még hírmondónak se.

– Bizony a kertet gondozni és figyelni kell, csak így lesz mindig szép. Most pedig igazán szépnak kell lennie! – állapította meg a béka, aki szintén úgy tervezte, itt lesz a méhecske-mennyegző és az lesz egyúttal a Nagy Tavaszi Virágfesztivál megnyitója is. Szívén viselte, hogy minden gyönyörű és ünnepi hangulatú legyen.

A két méhecske, Laura és Dani éppen jökor jöttek erre. Hümm Brek intett nekik, és így már hármásban gondolhatták át az előttük levő teendőket. A béka örömmel mesélte elképzelését a közelgő mennyegzőről és fesztiválról.

– Elképzelésem szerint a Nyulak teréről indul majd a násznép, a lakodalomra meghívottak tömege. Elöl a mókusmazsorettek haladnak élükön a Tücsökzenekarral, így vonulnak majd be a parkba, ahol már folynak a mennyegzői előkészületek. Pincérek hada várja majd az előkelő vendégeket. Szól a muzsika és virággal hintjük be az utat – fejezte be nagy lelkesedéssel gondolatait Hümm Brek.

– Bizonyára a valóságban is ilyen jól fog sikerülni – lelkesedett Dani is, – és akkor megint lesz egy felejthetetlen napunk – tette még hozzá a béka,

elégedetten mosolyogva a pöttyös rózsza mellől a két méhecskére.

Hüm Brek kertjének és szívének legszebb büszkesége, Rózsika volt, a fehérpöttyös piros rózsza, amely egyenesen Ali Buggyos híres palotakertjéből került ide, a béka ismertsége és rendkívüli kapcsolatai révén. Páratlanul szép rózsató volt. A béka, ha Rózsika túrné, képes volna őt páncélszekrényben tartani, annyira félti a kártevőktől, no meg a rózsatolvajoktól is. Szerencsére, amióta a kis méhecskék meg a katicák idejárnak, rendszeresen beszámolnak Rózsikáról, és a többi virágról is.

Hüm Brek sokszor elnézegette már a rózsák titokzatosságát, ahogyan egymásba csavarodnak a szíromlevelek, miközben a színeik hol halványabbak, hol erősebbek lesznek. És az a semmihez sem hasonlítható, csodálatos illat, az már a ráadás.

„A rózsza varázsa,
a virág parázsa.
Parázs virága
Világ varázsa.”

Egy szóval Rózsika volt a kedvenc. Persze a hatalmas parkban minden virágnak egyformán jó dolga volt, de ő a pöttyös rózsánál időzött a legtöbbet. Az is lehet, hogy titokban talán valakibe szerelmes lett, és ezért ilyen finomlelkű.

Most azonban valami aggasztotta a mestert. Reggel jelentették neki, hogy a csodálatos virágok között több földhányás és túrás is van, sőt egyik másik virág tövestől kimozdult a helyéről.

ÜGYEK, BAJOK FÖLD FELETT ÉS FÖLD ALATT

– Már megint ez az Ödön! – dünnyögött Hüm bosszúsan. – Ez a gatyás ...ez a vén gatyás vakond... mindig kihoz a béketúrésemből... azaz ártatlan pislogása! Mintha már nem is látna rendesen, és ráadásul állandóan szóródik a föld a bő gatyájából. Igaz, ők szántották fel a parkot a családjával; de most már nem szabad bejárnia a parkba a föld alatt! Csak a föld felett! Tönkretenne mindent! Majd adok én neki! Kirekesztem. Ki én. És ezt ki is postáztatom még ma, Csiri Csurival! – mérgelődött jogosan a béka.

Megint eljött hát a gondolkodás ideje. Miként lehetne megoldani a park védelmét a betolakodóktól.

„Fejem töröm, nem nagy öröm,
de azt hiszem, ha rájövök,
lesz egy szép nagy kerek „köröm.”

Kerítés lesz, földalatti.
Mely hívatott az idegent,
és gatyást, távol tartani.”

Hüm Brek nagyon megörült, miután így rájött, hogyan óvhatná meg a virággyakat a föld alatt közlekedő barátaitól, akik nem tudják hol járnak, és milyen károkat okozhatnak.

– Most már csak ki kell dolgoznom a tervet, hogyan lehet mindezt megvalósítani. Beszélmem kell a cickányokkal – jutott eszébe a brékának. – Ők nagyon jó alagútásók. A szép kövér rágcsáló, Cickány Cecil, ő lenne a vezér. Bizonyára örülni fog a megbízásnak. Szólnom kell Csiri Csurinak, kerítse elő Cecilt. Ilyen nagy útra én most nem vállalkozom – és útba indította a kis erdei postásukat.

„Repülj, repülj! Csiri Csur!
Hívd el Cecilt, mondd meg neki;
siessen, mint a tornádó,
ez az ügy nem halasztható!”

Szállt a kis veréb, suhant, mint a szél, egyenesen
Cecilék birodalmába.
A szorgalmas rágcsáló komolyan vette a meghívást.

„Jött is Cecil, mindenén át.
Göröngyök, rögök dobálták
szürkés-barna kerek farát.

Szép kövér volt Cickány Cecil,
de rögtön feldobta a hír.
Barátok hangja harcba hí!

Szereti a fontos dolgot,
főszerepet kaphat ő most.
Ezért már is oda futott.”

Ezalatt Hüm Brek türelmesen várakozott Cecilre.
Unalmában megéhezett, mivel legyet egyet sem látott,
zsebből kotorászta elő a szárított finomságot. Bizony,
ennyi elfoglaltság mellett nem mindig marad idő a
rendes étkezésre neki sem. Szerencsére hallatszott már
kintről Cecil dübörgése, amint átcsörtetett az udvaron.
Hüm Brek sietve eléje ment és terve ismertetésébe
kezdett.

„Szeretnék egy nagy kerítést!
Ott lent mélyen, a föld alatt.

Ott ahol a sok földi lény
a sötét mélyben lent halad.

Egy széles, mély alagutat!
Körös-körül a park alatt.

Ez védje a virágokat!”

Cecil uraság figyelmesen hallgatta, de hamarosan közbeszólt:

„Egy baj van csak, bréka koma!
Segítség kell nekem oda!

A cickány a föld alatt,
nem tudja, hogy hol halad!

Felül kell majd kopogtatni,
Hogy mi jó felé tudjunk lent
a kerítéssel haladni!”

Megállt a tudomány. Hüm Breknek tovább kellett gondolkodni, miként lehet véghez vinni, hogy a cickány alagút ott haladjon, ahol kell. Füles Tóbiás jutott eszébe, az okos fülesbagoly, aki olyan komolyan tudott gondolkodni, hogy végül mindig eszébe jutott valami bölcs dolog.

Megpróbált ő is így tenni.

TÖPRENGVE

„*Gondolkodom*, tehát mondom” – idézte magában Füles Tóbiás szavait.

Tehát mondom. – A Béka Úszó Iskola! Ők kellenek nekem! Megyek is, megnézem őket.

A Béka Úszó Iskola, jó messzire volt Hüm otthonától, de ez sem számított. Hüm Brek hatalmas ugrásokkal gyűrte maga alá az utat. Nem mostanában járt ezen a környéken.

Minden úgy volt, ahogy sejtette. Az iskolában rend és szigorú fegyelem uralkodott, ez már messziről is látszott. Több tanmedencét is körbejárt, ahol különböző korcsoportok gyakorolták az éppen kijelölt feladatokat. A legkisebbek az ebik, a pici halakhoz hasonlítottak, még lábuk sem volt. – No ezek nekem nem jók – dünnyögte, és tovább nézelődött. Megpillantott egy másik medencét, ahol már a fejesugrást tanították.

– Igen! Ez igazán jó! – ujjongott a bréktáncos, amint meglátott egy ifjú titánt, egy szeplős békát fejest ugrani.

– Ez kell nekem! – és tenyerét dörzsölve egyre vidámabb lett. Látni lehetett rajta, fejében már kész a terv. – Meg kell valósítanom! Ezek a békák segíteni fognak nekem – villant át agyán.

Megvárta a műsor, azaz, az óra végét, és a szeplős békát társaival együtt magához intette. Nem volt nehéz dolga, hiszen őt nagyon ismerték ezek a kamasz békák. Egyenesen ujjongtak, hogy Hüm Breknek segíthetnek. Egyikőjük már be is mutatkozott.

– Szepi vagyok!

„Nagy ugrások nagy bajnoka,
egyedül a szeplős béka.
Ugrom olyat helyből egyet,
Lehozom a napot hegynek.”

A békának nagyon megtetszett ez a katonás viselkedés, teljesen el volt ragadtatva tőle. Így azután gyorsan megegyeztek, miszerint kora reggel találkoznak a parkban. A holnapi találkozás reményében elégedetten váltak el egymástól.

Hüm Breknek izgatottan telt az éjszakája, aggódott, vajon jól sikerül e reggel ez a bonyolult munka. Cickány Cecil hangjára ébredt.

Cecil örömmel jelezte, csapata már készen áll az alagút fúrására. Hüm Brek szószerint kiugrott az ágyból, annyira restellte magát, amiért elaludt. Rögtön a parkba siettek. Cecilnek megmutatta az alagút kiindulási helyét, ahol a cickányok rögtön be is fűrték magukat a kezdéshez. Éppen megérkeztek az úszóiskolás békák is. Most vette észre, nem csak Szepi a szeplős, hanem az összes tanonc is, mind.

– Ez nagyon jó! Hogy fogom megismerni Szeplit? – Sajnos, a kérdezősködés nem vezetett eredményre. Ugyanis mindegyiket Szepinek hívták. Az összes békatanoncot. Azt is feltűnt Hüm Breknek, hogy ezekkel a szeplősökkel jött az úszómesterük is.

– Ilyen borzasztó, ronda békát, mint ez az úszómester, én még nem láttam – hümmögött magában. – De miért van rajta az úszószemüvege? Teljesen érthetetlen – mormogta.

– De hiszen ez nem is szemüveg! – állt el a lélegzete. – Ez maga a szem! És még a hangja? Ezt még szoknom kell. De azért kezdett megnyugodni.

Ezután kijelölte a szeplősbékák ugráló útvonalát, és indulhatott a munka. A ronda úszómester akkorát rikkantott, hogy Hüm Brek is ugrott egyet.

„Szeplős békák hada, ugorj!
Míg kész nem vagy, el ne pucolj!
Döngöld feneked jól oda a földre!

Meghallják a cickányok a mélyben.

Szeplős békák hada, ugorj...”

Az úszómester kántálta az egyik sorát a vezényszónak a békák hada pedig mintha válaszolt volna a következő sorral, és közben akkorákat ugrottak, amekkorát még a régi öreg békák sem láttak. Messziről úgy néztek ki, mint a hullámvasút, ahogy egymás után potyogtak vissza a földre.

Kissé megkésve, megérkeztek a tücsökzenekar dobosai, akik próbálták eltalálni az ugrás ritmusát, és arra dobolni, no de ez nem volt egyáltalán olyan egyszerű. A cickányok azonban nagyon jól mulattak odalent. Bár néha omladozott itt-ott a föld a fejük felett a hatalmas rengésektől.

Délre elkészült a nagy mű. A béka lenyugodhatott, most már. Gatyás Ödön észre fogja venni, hol van a park határa.

RETTENET RAUL

A déli tücsökzenét ismét Mondó Rondó hangja szakította félbe.

„Az adást megszakítom!
A fontos hírt bemondom.

A dombról látszik, messziről,
mint egy nagy fekete felhő,
nagy zúgás, ami egyre nő.
Már biztos, hogy mind hozzánk jő.

A parkba tart! Én azt hiszem!
Kemény lesz a harc, küzdelem.”

Mindenki tudta, mit lát Mondó Rondó. Senkitől sem féltek ennyire, mint Rettenet Raultól. Látni lehetett, valami nagyon borzasztó fog történni. Messziről hatalmas sáskafelhő közeledett, Rettenet Raul és könyörtelen bandája. Már idáig hallatszott harci daluk.

„Mi, sáskák, ha támadunk,
csattog a zápfogunk!

Nem csendben aratunk!
Mindent letarolunk!

Mi, sáskák, már támadunk,
elfogyni nem fogunk!

Egyre csak csámcsogunk,
csattog a zápfogunk!

Mi, sáskák, most támadunk!”

Veszélybe került minden: a park, a mennyegző, az ünnepélyes parkavatás és megnyitás, és egyáltalán mindaz, amit eddig tettek. A rengeteg lelkes munka, a pöttyös rózsza. Hüm Breket a sírás kerülgette. Gyorsan kellett cselekedni. A rádión hívta szitakötőit.

Hamarosan hangos bűgás verte fel a béka csendes udvarát. Megérkezett a hatos szitakötő kötelék. Már eresztették is le a „táncos” kosarát, aki azonnal beleugrott és már szálltak is a segítségért.

– Fel kell venni a harcot a sáskák ellen, mert mindent letarolnak! A gyönyörű virágainkat, Rózsikát. Nem veszhetnek oda! – kiabálta az alatta összegyűlteknak a béka.

Hüm Brek eddig a hatos szitakötő-kötéléket csak a távoli fellépéseikor vette igénybe. Olyankor,

békeidőben csodálatos látványt nyújtott, amint legelől egy, azután kettő, végül három szitakötő szállt együtt ék alakban, alattuk a „táncos” kosarával. Most ez nagy segítség lenne a gyors cselekvéshez. Hosszú utat kell megtenni a békának szitakötőivel. Távoli rokonaitól akar segítséget kérni.

A sáskák meg egyre közeledtek a virágok felé. Már egészen közlről hallatszott fogaik csattogása.

„Csendben nem aratunk!
Mindent letarolunk.”

Valamennyiüknek összeszorult a szíve a fájdalomtól. Már minden veszni látszott. Sírás-rívás, zokogás töltötte be a parkot, folyt a könny Mondó Rondó szeméből is, amikor váratlan dolog történt.

Repülő-békák zuhantak alá a fák tetejéről. Hatalmas csapatok érkeztek fentről. Mind többen estek neki Rettenet Raul óriás hadának. Egyre hevesebbé vált a küzdelem. Már látszott, hogy a repper által hozott segítség fölénybe került a kegyetlen csámcsogókkal szemben. A szeplős békák is segítkeztek a kiváló harcosoknak. Többen saját testükkel védték a virágokat. Így azután a nap végére elfogytak a sáskák. Sikerült leküzdeni az ellenséget.

Mindannyian nagyon hálásak voltak. A repülőbékák nélkül sosem sikerült volna győzniük. Meg is hívták őket a közlőgő ünnepségre. Most, hogy elmúlt az iszonyú veszedelem, egy nagy sóhajlás után nekiláttak a takarításhoz. Nagy nap lesz a holnapi.

MENNYEGZŐ ÉS VIRÁGFESZTIVÁL

Csodálatos napra ébredt azon a reggelen mindenki. Már a levegőben is érezni lehetett az ünnep illatát. A Nyulak terén egyre szaporodott a várakozók száma. A tücsökzenekar kezdett ráhangolni a mazsorettek indulójára. Hüm Breket még nem látta senki, de Mondó Rondó tudni vélte, miért nincs még itt.

– Azt a csodálatos sárga baseballsapkáját vitte a méhecske hercegnőnek ajándékba. Zöld betűvel rajta a felirat, Brek Bréker Show, és a mester sajátkezü aláírása. Ez ám az igazi nászajándék! – És végre Mondó Rondó is lenyelte már, amit reggel óta csak rágott.

Közben hatalmas felhőben megérkeztek a méhek, Laura hercegnő összes rokona és ismerőse. Egészen rövid idő múlva Hüm Brek is megérkezett Koca Mamával, Agyaras Arnolddal és a pizsamás malacokkal.

Megérkezhetett az ifjú pár is, ezt onnan lehetett tudni, hogy a tücsökzenekar rákezdett a mazsorett indulóra. Felzúgott az ezernyi méh hangja, ahogy megindult a menet a Nyulak teréről a Nagy Tavaszi Virágfesztivál színhelyére.

A méhecskék felhőjét a tücsökzenekar, őket meg a mazsorett mókusok követték. Ezután Hüm Brek menetelt legközelebbi barátaival, mögötte pedig az erdő szinte valamennyi lakója.

A repülőbékák már a park közelében várták a nagy menetet. Ilyen gyönyörű felvonulást és ennyi szép virágot még nem láttak ők sem. De vajon mi történhet a parkban?

A két ifjú egy pillanatra eltűnt, ugyanis, a méhek bölcs asszonyai Laura hercegnőt készítették elő élete nagy eseményére. Szépítették, tanácsokkal látták el.

Hüm Brek pedig a fehérpöttyös piros rózsát igazgatta a nagy eseményre, miközben a díszes vendégsereg megérkezett a parkba, a méhecskemennyegző helyszínére.

– Igazán gyönyörű vagy ma – dicsérte Rózsikát a béka, majd a vendégek felé fordulva ünnepi beszédébe kezdett:

„A Méhkirálynő legszebbik lánya,
Laura hercegnő lesz a mátka.

Kezét megkérte egy zengő legény,
szorgalmas nagyon és igen szerény.
A nevét méltán övezi illat,
és méltán, az aranyló déli fény.

Annyi virágport visz izmos lába,
nincs is párja messze, száz kaptárba’.

Dani ő, a zengő hangú.
Réteknék dalos vándora.
Búgó-zúgó zümmögése
illatok féltő pásztora.”

Hüm Brek elégedetten nézett körbe a hatalmas tömegben, aztán fennhangon folytatta:

„Nagy nap ez a mai,
mennyezőnek napja.
Sürög-forog a méh,
apraja és nagyja.

Hercegnőnk készítik
négyen is a nászra.
Szárnyát fényesítik,
tanítják a táncra.

Oktatják illemre,
pedantériára,
és arra, mit tegyen,
ha rosszkedvű párja?

Odakint pedig már
rotyog a sok bogrács.
Arrébb édes ízek,
mézes-mázas torták.

Hangol a zenekar,
zümmög zizzenete,
nevük is jól hangzik,
Zöngicse-Döngicse.

Ott jön már az új pár!
Milyen üdék, szépek,
mint tavaszi varázs.
Meghatottak. Tényleg.

Rózsikához mennek.
A legszebb virágra
Hűséget esküsznek
örök boldogságra.

Együtt zümmögnek már,
repülnek magasra.
Lesz egy újabb kaptár,
megtelik tavaszra.

Most már jöhet a tánc,
virágnéző séta,
mert a virágokat
meg kell nézni, még ma!

Majd asztalhoz ülnek
a díszes vendégek,
olyan sokan vannak,
tán' véget sem érnek.

Ki, ki evett, ivott,
szólt a dínom-dánom.
Virágok közt nyílt ki
a legszebbik álom.

Laura és Dani
fogadták virágon:
egymást szeretik hűn,
ezen a világon.

Nem érheti bánat,
kik élnek mindig hűn,
tudja ezt mindenki,
Hüm Brek nyugtázta, hüm.”

– Rájuk az ég most csillagfátylat terít, szövődnek a színes álmok a virágok közt megint – tette még hozzá Hüm Brek, de ezt már bizonyára senki sem hallotta, mámorban úszott az erdő, úgy, ahogy azt, ő szerette.

*

*

IV. RÉSZ HAZATÉRÉS

*

Egyszer majd hazatérsz,
mert elfogy az út.
Kalandod véget ér,
a szíved is húz.

Kék ég és száz virág:
ott ez lesz a jel!
Sok régi jó barát
majd mind ünnepel.

Újra szól az a dal,
s a csillagos ég,
tó tükkrén álmodva
csak neked mesél.

*

NAGYTAKARÍTÁS, NEMVÁRT VENDÉGGEL

A *Sehonnani* Varázserdőben egy igenfurcsa dal kerengett könnyedén lebegve, mint a hajnali pára, bekigyózva a sűrűbe, belopva magát az erdőbe, s a bolyongó vándor fülébe is, egyre jobban felkeltve a nem mindennapi kíváncsiságot:

„Húzz bele, Hüm Brek,
ez ma nem ünnep,
vár rád a munka,
vár és már unja! ”

– szólt, szállt a dal, hömpölygött üteme a reggeli ébredésben lévő lombok alatt, a kis csapás mentén messze.

„Húzz bele, Hüm Brek,
ez ma nem ünnep!”

– ismétlődött újra, az eddig ismeretlen dal.

„Kongnak a vödrök,
lefolyó szörcsög
s áznak a kádban
függönyök lázban.

Szőnyegek sorban,
aggastyánkorkorban,
hajlanak lágyan
porszívó vágyban.

Nagytakarítás,
ez nem ámitás!
Nagystílú, pompás,
tisztító mozgás.”

Milyen furcsa dal!

Hiszen ez, Hüm Brek hangja! A táncos béka énekel!
Talán, próbál? Ám hirtelen abbamaradt az ének, de,
vajon mi történhetett?

– Jaj, nekem! Jaj, nekem – sóhajtozott – csak ez a sok
hajlongás ne volna – szűrődött ki újra a hang a félig
nyílt ablakon.

Igen. Már egészen biztos, ez nem a legújabb dala
volt, a béka csak magának zenésítette meg a takarítást,
mert énekelve könnyebbnek és vidámabbnak tűnt a
komoly és fárasztó munka.

– Talán folytatnom kellene még egy kicsit –, hallatszott
később újra a magának szóló biztatás, és ehhez ismét
egy újabb, furcsa dal párosult.

„Törölgetek, porszívózok
nem fog rajtam ki a dolog.
Hess, te piszok, tűnj el gyorsan!
Ne ülj itt az otthonomban!

Szeretem, ha csillog minden,
nadrágzsebben piszok nincsen!
Körbenézem a kisházat,
kidobok kacatot, százat.

De a gitárt, azt megtartom,
dallal üzöm el a gondom.
Húrjait, ha megpengetem
elszáll a bú és gyötrem.

Ujjaimban ring az ütem,
húrjaim hangján a fülem.
Nehogy rosszat, falsot fogjak,
szépen szóló dalt daloljak!

Felülmúlok minden harcost!
Kiadom hangom, a karcost!
Húzz bele, Hüm Brek,
ez ma az ünnep!”

Így, hogy ilyen hangzavart sikerült teremteni maga körül, nem láthatta, és nem hallhatta, észre sem vehette, hogy messze, a kis, erdei csapáson, egy váratlanvendég közeledett.

Bizony, nem akárki indult el Hüm Brekhez. Egy különös, és nagyon szomorú vendég. Olyan bús és olyan szárnyaszegett volt, hogy még repülni sem volt kedve, csak úgy gyalogosan, mint egy szegény vándorlegény, vágott neki az útnak. Valami nagyon nagy bánat nyomhatta a szívét, mert van szíve, az már bizonyos. Különben hogyan is lehetne ennyire szomorú?

No, csak, no, csak, ki lehet ez a bánatos vándorlegény, kis batyuval a vállán, korareggel? Ő bizony, Mitvisz L Ivanovics, a szarka. Aki annak idején oly nagy buzgalommal segített a virágok illatának visszaszerzésében. Igaz, sosem önzetlenül. Mindennek megkérte az árát! Bizony, bizony. Vajon most hova tart?

Úgy tűnik, egyenesen a béka házához igyekszik, sőt, már a rapper ajtaján kopogtat kincsekhez értő csőrével.

Hüm Brek meglepetten nyitott ajtót a szokatlan vendégnek.

„Tessék, tessék, egyre beljebb!
Széket is hozhatok kendnek!
Üljön nálam kedves becsben,
ne ácsorogjunk a kertben!”

Miután ilyen szívélyesen betessékelte a nagy-múltú madarat, ő is helyet foglalt és kíváncsian várta, vajon mi

szél hozhatta hozzá a minden hájjal megkent Ivanovicst?

Mitvisz L meg csak ült, magába-roskadtan és köszörülgette a torkát, látszott, keresgéli a megfelelő szavakat. Szomorú szemében most sosem látott könny csillant, fejét bánatosan leszegte, és el-elcsukló hangon nagy sokára megszólalt.

Elhoztam... Elhoztam neked.

Mit hoztál nekem? – Kérdezte értetlenül a béka.

A szarka ekkor maga elé vette az imént látott kis batyut, és bontogatni kezdte, miközben folytatta előbbi mondandóját, szipogva.

– Az Aranykulcsot! Elhoztam neked!

– Az Aranykulcsot? A ménkösziklai vár kazettájának aranykulcsát?

– Igen. Visszaadom. Hiszen titeket illet. – szipogta szomorúan Mitvisz L, majd így folytatta.

– Ez a kulcs mindent nyit. Talán a te szívedet is. Kérlek! Nyisd ki nekem! És zárj engem be oda! A szívedbe! – és könnyeivel kísérve kérte Hüm Breket

„Szeress, mint csillogó nyári fényt!

Szeress, mint hajnal a napsugarat!

Szeress sokáig! És szeress még!

Szeress, mint csendet az alkonyat –”

Ekkor felállt és menni készült, de váratlanul fájdalmas zokogásban tört ki. A béka teljesen tehetetlennek érezte magát. Nagyon megesett a szíve a szomorú szarkán, tudta, milyen az; magányosan, barátok nélkül élni.

– Szívembe zárlak. Ígérem – mondta kedvesen, Hüm – Látom, szükséged van ránk. Elmondom majd mindenkinek ezt a szép és nagy tettet, hiszen már tudom: van szíved.

És magához ölelte a szomorú madarat, egy régi mesét
súgva fülébe.

„A szív, egy nagy érzés.

A szív, ami fáj.

A szív, az a szépség,

és mindig rád vár.

A szív, az egy könnycsepp.

A szív, az a szó.

A szívben az öröm,

és adni oly jó –

A szív, csupa dallam

s a dal egy titok.

Most mesél még halkán,

s én benne vagyok.”

Csak nagy nehezen tudtak kibontakozni egymás
öleléséből. A régi ismeretségből, most úgy látszik, egy
igazi barátság született.

Amikor elbúcsúztak, Hüm Brek egyre csak
integedett a messzeségbe felszálló, és még sokáig felette
köröző különös madárnak.

Talán ilyen nagy dolgokhoz képest, ez az én
egyszerű kis takarításom is megoldódik valahogy –,
állapította meg a nagy fotelba zuhanva a „bréker” – de
egy kis zene, most nekem is elkel –, és teljesen
felhangosította a lejátszót, amelyről egy szomorú, régi
dalt susogott a megkopott felvétel, Amati táncával.

Különös nap ez a mai: a szorgalmas munkával,
az érdekes és tanulságos találkozóval, emlékezéssel a
kedves és fájó, de végre megoldódó problémával, és a
dolgok sokszínű tarkaságával, itt, e kis erdei lakban,
takarítás közben – állapította meg bölcselkedően Hüm.

Ám, ezek az események sem vonták el a táncos figyelmét az előtte álló, más fontos teendőkről. A takarítás befejeztével már éppen az előjegyzéseiben kezdett keresgélni, amikor ijesztő sziréna zúgása hasított a levegőbe.

Valami baj történt! – villant át gondolatain hirtelen – valami baj történt – motyogta csak úgy magának, – és a hideg is végigfutott a hátán, a süvítő hangra. Mint ilyenkor mindig, most is felidéződött benne a régmúlt emléke.

„Vigyázz rám s vigyázz magadra,
hallgass mindig az intő szavamra!
Ne légy virgonc s figyelmetlen,
ha rám hallgatsz, minden rendben.”

Jutott eszébe Nagypapa régi mondókája, amellyel reggelente elengedte őt otthonról. Most aggodástól vezérelve, a kórház felé vette az útját.

MONDÓ RONDÓ A KIS VIRTUSBAN

„A Kis Virtus olyan kórház,
hová a beteget hozzák.
Saját lábán nem tud járni,
hordágyon kell szállítani!”

Nínó, nínó, nínó, nínó. Száguldott dermesztő szirénázással az erdei mentő a keskeny ösvényen.

Percek alatt elterjedt a hír: Mondó Rondó leesett a fáról, és eltörte a lábát. Vajon hogy történhetett, és miért mászik egy hörcsög fára?

Kis csapatokba verődve tárgyalták a különös és szomorú eseményt, de senki sem tudta pontosan mi történhetett. Talán valaki felkergette, vagy megijedt

valamitől, de ki értesíthette a fűrgelábú mentős mókusokat? Végül Teca Koca megjelenése vetett véget a találgatásoknak, aki izgalommal mesélte a történeteket.

„Turkáltam az erdőszélen,
makkot, gombát keresgéltem.
Mellettem egy vadcserezsnye
hívogatott integetve.

Milyen szépek, néztem én is,
egy baja van, másnak érik.
Bizonyosan nagyon finom,
megkóstolnám, de nem tudom.

Disznó fára sosem mászott.
Lentről nézi a világot,
óvatosan, lassan, mélyen,
idelent a fa tövében.

Mondó Rondó meg kíváncsi,
ám fára ő sem tud mászni.
Hasa tele, s vékony az ág,
melyen a sok cseresznye várt.

Addig mászott, kapaszkodott,
faágakkal viaskodott,
megcsúszott egy vékony ágon,
s nem maradt a hörcsög lábán.

Esett, zuhant, mint kődarab!
Szívemben már szólt a harang!
Szerencsére fűre esett,
így csak lába szenvedte meg.

Lett volna tán' rosszabb is,
ha szerencséje vele nincs!
Én meg, mint egy feldúlt vadkan,
huss! A mentőkért rohantam.

Közben néztem, nem-e sápadt,
hörsögvért majd hogy pumpáljak?
Pulzust tapintottam: négyet!
Hálapénzt én mégsem kérek.

Jött a mentő, három mókus.
Kórházban jó a Kis Virtus!
S vitték, vitték teljes gázzal,
nem törődtek senki mással.

Mondó Rondót a mütőbe!
Cseresznyéjét a hütőbe!
Fehér gipszbe törött lábat!
Ő most csak egyet kívánhat.

No, nem a finom cseresznyét,
az már elvette a kedvét.
Gyors gyógyulást, minél előbb!
Lába legyen, mint azelőtt!

Fürge, mint a három mókus,
kik kórházba vitték őt most.
Így esett meg ez az eset,
Mondó Rondó nagyot esett.

Eltörött a lába csontja,
hat hétig az ágyat nyomja.
Nem is mászik többet fára,
bár a cseresznyét kívánja.”

Fejezte be Teca Koca a gyors és hiteles beszámolót a súlyos és szomorú eseményről.

Hüm Brek éppen csak a végét hallhatta a történetnek, így azután a mesélni szerető röfi előlről kezdhette az izgalmas eseményt. A rapper rögtön látta: intézkedni kell!

A stúdiót át kell telepítenünk ideiglenesen a kórházba, Mondó Rondó kórtermébe! A rádióhallgatók nem maradhatnak információk nélkül! Csiri Csuri veréb, majd rendszeresen ellátja a szükséges hírekkel az óvatlan hörcsögöt. A műsornak mennie kell tovább!

– Most pedig megyek és meglátogatom Rondót a kórházban. Bizonyára szüksége lehet valamire.

Mindenképp látni akarta a derék hörcsögöt, milyen súlyos az állapota, és miként viseli a megváltozott körülményeket. Eleget tud-e tenni az elképzeléseinek.

Hüm, kíváncsian lépett a kórterembe.

El sem lehet mondani azt a boldogságot, ahogy Mondó megörült régi barátjának. Bár látszott rajta, nagyon restelli, hogy ilyen buta, gyerekes viselkedés áldozata lett, de mindenképp örült a látogatásnak.

A béka nem is róttá meg túlságosan barátját, csupán annyit jegyzett meg humorosan:

– Az örökös rágcválás, az sosem vezet jóra – közben mosolygott a tőle megszokott kedvességgel és restelkedve szabadkozott, hogy nagyon sietnie kell, ismét sok a teendője, de ennek ellenére mondott néhány vigasztaló szót barátjának, mennyire sajnálja, hogy ilyen súlyos és fájdalmas eset történt, és az erdő valamennyi lakója is őszintén aggódik érte.

„Mondom, neked, szóról, szóra,
fáj, hogy erdőnk szó szórója
ilyen balul csontra esett,
szenvedhetsz majd, nem keveset!”

Azután közölte, hogy órá ismét egy új feladat vár, most épp oda kell sietnie, és gyorsan búcsút is vett Mondótól.

NYESTE NYUSZTI

Hümmnek, a látogatás után a Dél-Vidéki Bozót Mobil Társaság képviselőjével kellett találkoznia. Másnap este ugyanis ünnepi műsort szeretnének bemutatni a területen dolgozó szerelőcsapatnak, akik elhozzák ide a technikának egy új lehetőségét, a mobiltelefon használatát.

Néhány dolgot meg kell még velük beszélnie. Szívesen jár a kedvükbe, mert nagyon sokat vár ettől az új szolgáltatástól. Úgy gondolta, a technika ma a legfontosabb ezen a vidéken! Ő mindig szeret előrelátóan gondolkodni.

„Sokat ér egy jó mobil,
mert az élet nem stabil.
Meváltozhat valami,

s jó valakit felhívni.

Tárcsázom és fülelek!
Hallhatnak a rapperek,
mily zenére reppelek,

s reppelek majd eleget.

Hüm elképzelte milyen sokoldalúan használhatná, ha lenne egy ilyen készüléke.

Mikor baj van, akkor is jó!
Rögtön száll a segítő szó,
segítséget kap a hívó.

Milyen jó egy biztató szó!

Terefere is lesz bátran,
vagy zene a bús magányban,
irigyelhetik majd százan!

Telefonom szól majd lágyan.”

Bár a határban még folyt a lázas munka. Mindenféle munkagépek szorgoskodtak, huzaltekercesek gurultak szerteszét a Bozót Mobil munkásainak lázas tevékenysége közepette, de előbb-utóbb, bizonyára, minden elkészül.

A béka, némi keresés után, egy hatalmas állvány tetején látta meg a Bozót brigád vezetőjét, Nyeste Nyusztit, aki vidáman kiáltott és integetett Hümnek a szédítő magasságból.

– Helló Fő Brek! – ő ugyanis így szólította Hüm Breket. Úgy gondolta, ez a megfelelő megszólítás.

Nyeste Nyusztin lány, és erre igen büszke. Lehet is, hiszen az ő irányítása alatt folyik ez a nagy figyelmet és ügyességet igénylő munka, ezen a sziklával és vad bozótosokkal tarkított területen. Bizony, itt nem egyszerű az antennák és átjátszók telepítése.

Közben Nyeste ügyesen leereszkedett az égis érő építményről és barátságosan üdvözölték egymást. Hüm Brek nagyon megkedvelte a mindig vidám Nyusztit. Talán ez annak is köszönhető, hogy a bájos kis nyusztihölgy olyan kedvesen mesélt élete történetéről. Pontosabban a szülei életéről, amelyet ez alkalommal is tovább folytatott miután üdvözölték egymást.

– Mint korábban is meséltem apámékról, hatalmas szerelem volt az övék! Egy nyest és nyuszt szerelme –, folytatta a kis Nyeste – tudnod kell, a nyestek és a nyusztok sosem állhatták egymást. Ők ennek ellenére

egymásba szerettek. A nyusztok inkább a magasban, a csúcsokon és a lombokon szeretnek tanyázni. Fentről nézik a világot. Talán ezért nem becsülik a földön futó nyesteket, akiknek szép fehér mellényük van, a nyusztoknak viszont, vörös. Nekem meg egy ezüsthold van a mellemen – mutatta büszkén Breknek –. Én ezt örököltém az őseimtől! Nos, a szüleim ismeretsége villámgyorsan örök szerelem lett. Hatalmas szerelem. Hallottál már Rómeó és Júliáról? Ez bizony pont olyan volt. Pont olyan, de ennek szép a vége. – és Nyuszt csak mesélt és mesélt.

„Bizony, szerelem volt!
Tüzes, mint egy vulkán.
Áthömpölygött erdőn,
át végtelen pusztán.

Hegyeken, völgyeken,
épig érő fákon,
havas hegycsúcsokon
a szívtől szívig álom”

...és ilyenkor Nyeste teljesen átszellemült. Annyira meghatotta újra és újra szüleinek csodás, örök hű szerelme. Szeme tüzesen csillogott, mint egy ékkő – és sejtelmesen folytatta tovább.

„S születtem én, Nyeste Nyuszt,
egy igazi nyest és nyuszt fi.

Aki nem is fiú,
de egy szép nyusztleány,
ezüst holdfényjellel.
S ki bánja ezt ma már?”

Viselem szép jelem
büszkén, szeretettel.
Mást, mit is tehetnék
gyermeki hűséggel?”

Bizony, bizony – bólogatott helyeslőn a „bréker” – az élet igen bonyolult. Mindenkinek megvan a maga érdekes története, de lássuk most a jövőt! – mondta, most már kissé türelmetlenül a béka.
Végre belekezdhetett ő is mondandójába.

„Holnap lesz majd a nagy buli,
színpadra lép a sok „sunyi”!

Nyest, a nyusztal barátkozik,
nem hagyhatod ki e bulit!

Zene is lesz, mint az orkán!
Megakad a hang a torkán

minden gyenge libának!
Víz a tóból kiszárad!

Forró lesz a hangulat,
nem nyugszik a vadnyugat!

Zene szól a zenével,
lány táncol a legénnyel,

száz szónak is egy a vége,
gyere velünk ki a rétre!

Ott lesz a buli estére,
várunk az erdei estélyre!”

Szóval, egy hatalmas multság lesz –, mondta most már kissé visszafogottabban a táncos – meglepetésekkel és tombolával. A főnyeremény egy, – és itt meggondolta magát – ezt még nem árulhatom el –, és sejtelmes képet vágott, ahogy Nyusztira vetette tekintetét –.

Legközelebb ismét mesélhetsz nekem. Szeretlek hallgatni – tette még hozzá.

Ezután átadta a díszes meghívókat, majd megszokott széles mosolyával elbúcsúzott. Hazafelé igyekezett, ahol egy kis kellemes pihenéssel, olvasással kívánta befejezni a napot.

HALADJUNK A KORRAL!

Hüm Breknek egyre gyakrabban jutott eszébe a régi Nagytó. Nagyapa, Pötyi, és az ott eltöltött szép napok.

Mindenképpen el kell mennem hozzájuk! Bizonyosan nem felejtettek még el – jutott eszébe most is, miközben egy színes reklámújságot nézegetett, amely tele volt jobbnál jobb sport és technikai eszközökkel.

Egy csodálatos kerékpár teljesen meghódította a szívét. Csupa csillogás és villogás, fékek, lámpák, még kulacs is volt rajta – ezt meg kell vennem! – határozta el hirtelen – és nekilátott a megrendelőlap kitöltéséhez.

„Rendelek egy szép biciklit!
Tanulok majd, déltől estig!
Pedálozom az udvarban,
figyeljeteK, hogy ha baj van!”

Már szinte látta magát a csodálatos kerékpárján.
– Ezzel fogok menni Pötyihez és Nagyapához! Micsoda meglepetés lesz majd! És micsoda kaland! – nem is bírt

most már szabadulni a kísértéstől, teljesen beleélte magát az új helyzetbe. Gondolatban már kerékpározni tanult. Tudta, ez nem lesz egyszerű.

„Néha, lehet, esem egyet,
no, de se baj, nevesetek!
Biciklim még vadonatúj,
kevés benne az egyensúly.

Két-három nap, s az is meglesz,
bár, azt megvenni nem lehet!”

Így jött el az este, ilyen mesés álmodozások között.
– Holnap viszont nagy nap lesz, jól ki kell pihenni magam! Meg kell mutatnunk a Bozót Mobil Társaságnak, nem akármilyen erdőalja népség vagyunk, hanem tisztességes urak és hölgyek! – bízatta magát a rapper, míg mély álomba merült.

AZ ERDEI ESTÉLY

A *reggeli* ébredés után az előző esti gondolatok kerítették hatalmukba Hüm Breket. Nem mostanában várta a táncos ilyen izgalommal az esti műsor kezdetét. Izgatottsága pedig nyomós okokra tehető. Engedve az állandó könnyörgéseknek és finom kéréseknek, több régi barátját és ismerősét is megtanította a táncra.

Az estélyen az első számot közös produkcióként fogják bemutatni. Ezért a nagy aggodás. Szeretné, ha minden remekül sikerülne. Csak kevesen vannak beavatva ebbe a titokba. Hatalmas meglepetést akar a vendégeknek és a közönségnek is! Ezért lázas várakozással jött el az este.

A zenekar már hangolt. A dobok már dübörögtek. Kialudtak a fények a nézőtéren.

Elcsendesedett a közönség zúgása, csak egy éles füttyszó szántotta fel még a csendet, majd a zenekar a húrok közé csapott, és mint egy Harley Davidson motorkerékpár csodás zenéje, felhangzott a remek ritmusú szöveg. S mi történt? Legelől, a Szisztens táncolt! Aki egy kígyóbűvölő kígyóját is megszegyenítve tekeredett, csavarodott, egyszerre két-három irányba is, lüktető, pattanó ütemre. Egyenesen csodás volt! Kissé mögötte Fülel Tóbiás a bagoly, mereven lecövekelve, és mintha a testétől függetlenné vált volna feje, oldalirányba jobbra és balra messzire nyúlt testétől, ütemesen. No és Agyaras? Kitalálni sem lehetne jobbat nála, oldalán, egy még üres mobiltelefon-tokkal, vadul és nekibátorodva különös figurákat próbált kihozni kissé lomha testéből, némi tokarázással kísérve, a csülök csárdásnak is mondható táncot! Mindenki ámult és bámult, aki hallotta és látta ezt a szuper produkciót, vagy pontosabban, koprodukciót! Hiszen ez egy nagy, közös munka eredménye! Hüm igazán jó munkát végzett.

Íme a nóta, a táncba hívó pergő dal, egyenesen, Hüm Brektől!

„Tánc, tánc, tánc,
ez az utcatánc!
Lásd, lásd, lásd,
nincs itt lustaság!

Mert,

megjött az égből egy zöld helikopter,
üdvözöl téged a kis Harry Potter.

Tán', tán', tán'
menni kéne tán'!
Vár már vár,

minden arra vár!

Mert,

itt van már régen a vén helikopter,
várnak a felhők, indul a stopper!

Fel, fel, fel,
fel, fejeket fel!
Jó kedv kell,
hát szabadítsd el!

Mert,

indul a térről a vén helikopter,
várnak a srácok, ha nálad a koffer!

Hát, hát, hát
egy egyenes hát!
Mozdulj már,
most jutalom vár!

Mert,

nálam a koffer, a mama is készen,
húznak a libák sorban az égen.

Tánc, tánc, tánc
ez az utcatánc!
Rád vár, rád,
le ne maradj már!

Mert,

leszállt a földre a zöld helikopter,
de késő a bánat, sajnos már nincs hely...

A „bréker” dalának köszönhetően egyre többen és többen kezdtek táncba. Mindenki érezte a tánc, a közös dalolás édes örömét.

Végül már, Hümnek is alig maradt hely a színpadon, az egész közönség egyként lépett, ringott, tapsolt és énekelt az ismerős szöveg ütemére. Már az első percben, billegő kacsák hosszú sora kígyózott az emelvényre, felvéve a zene, hullámzó ütemét, miközben szárnyukkal integettek a lelkes közönségnek a lüktető ritmusra. A hangulat egyre csak emelkedett és emelkedett.

A „vén helikopter”, vagyis a jókedv, egyre magasabbra csapott. Úgy tűnt, semmi sem vethet véget ennek a határtalan hangulatnak.

Később, a szünet után, a tombola húzás izgalmát tovább fokozta az előtte megtartandó tücsökugró verseny. Bárki benevezhetett rá, aki tud tücsök ugrani. Azaz, helyből. A győztes jutalma ugyanis tíz darab tombolajegy. Így azután kemény verseny alakult ki az ünnepi hangulat közepette. Mindenki a főnyereményre pályázott. Amely, mint kiderült, egy bűvár-bozót mobiltelefon. Egy legszuperebb készülék, ami valaha is létezett ezen a vidéken. Föld felett, víz alatt és föld alatt egyaránt használható. Dagonyázni is lehet viselése közben! És törhetetlen!

– Univerzális – mondta rá Nyeste Nyuszi – szívesen megnyerném én is! – és végigsimított a finom készüléken, amely kézzől kézre járt.

Közben titokzatos vendég érkezett egy fekete terepjárón. Hóna alatt egy díszes csomaggal rögtön a műsor főszervezőjét, Hüm Breket kereste.

Vajon, mit hozhatott és ki lehet ő? – egyesek szerint a nagyeszű Füles Tóbiás unokaöccse. Egy sikerember!

Most, minden szem őt követte amint a „brékerrel” a színpadra igyekeztek.

– Tisztelt és Nagyérdemű közönség! – szólt a zsbongó tömeghez Hüm – van szerencsém bemutatni kedves vendégünket, Dr. Mob Ilt, a Délvidéki Bozót Mobil Társaság ügyvezetőjét.

A különös vendég ekkor illedelmesen meghajolt és mély tisztelettel szólt az egybegyűlttekhez:

– Igen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Társaságunk megbízásából nagy örömmel jöttem erre a nem mindennapi, különös ünnepségre, nem másért, minthogy örömeiket még tovább fokozhassák! Ezért, egy kis meglepetést hoztam e kedves társaságnak – és ekkor mélyen belenyúlt a nagy, díszes dobozába – amint látják, nem üres kézzel jöttem – mondta, és színes mobiltelefonok csillantak mindkét kezében! – Tíz darab, igazi bozót-mobil, Önöknek fejlesztve! Mind a tombolára! – kiáltotta vidáman.

„Hip, hurrá haj! Hip, hurrá héj!
Miénk itt a nyár! Miénk itt a tél!
Miénk a tavasz is és miénk a tél!”

Zengték kórusban az erdei örömdalt, amelyet csak neves sporteseményekkor szoktak buzdításként harsogni a lelátókon.

Ezután újra megrohanták a tombolaárusokat. Mindenki telefont szeretne nyerni! Hüm, ekkor egy dallal próbálta megoldani és levezetni a tömegen eluralkodó, hirtelenkitört piaci hangulatot.

„Telefonom! Jó mobilom!
Benne rejlik minden titkom.
Kihajolok az ablakon,
hallom szól a telefonom.

Kedvenc számom csengő hangja,
jó barátom, az hív rajta.
Beszélgetünk, cseverészünk,
békabálba hová menjünk?

Fú a szél és száll az avar?
Ma már minket ez se zavar.
Telefonunk, mint a radar,
ráhangol a jóra hamar!

Beszélgetés, zene, játék,
képletöltés s amit vársz még.
Mind egyetlen telefonban!
Csuda szuper, ahogy mondtam!”

És zajlott tovább, forgott a tarka áradat, nevetés, kacaj,
trombiták harsogása mindenfelé.

Igazi ünnepi kavalkád, tombola, zene, tánc, izgalom és
hangulat, vad kelet és vadnyugat keverték a lapokat.
Azon az éjen szállt a dal és szólt a zene – Most is zúg a
fülük bele – horkantott is diszkréten Agyaras, aki Koca
Mama vállára borulva már rég az igazak álmát
keresgélte.

Késő este lett, mire elcsendesedett a Nyulak tere.
Hüm igazán büszke lehetett, jól sikerült a mulatság. A
szerencse is sokaknak kedvezett, hiszen nem akármilyen
szerencse érte őt is a tombolán! Azt is tudta, mit kezd a
hirtelen jött, dupla szerencsével. Ám ezt egyelőre
titokban tartotta. Csupán annyit lehetett tudni, a béka
már visszaérkezett úgynevezett meglepetés-útjáról:
valakit váratlanul megajándékozott a két nyeremény
egyikével, nagy örömet szerezve ezzel az igen kedves
barátjának!

Ekkorra viszont már rettenetesen fáradt volt,
túlzottan igénybe vették az este és az utóbbi napok

eseményei: a két rendkívüli nyeremény, a bicikli, Nyeste története és minden, minden, a saját, különös élete is. A fáradtságtól még az álom is teljesen elmúlt szeméből, így tért nyugovóra, bódultan, kimerülten.

ÁLOM, VAGY VALÓSÁG?

– *Néha milyen* hosszúak az éjszakák, amikor nem jön álom a szememre – morfondírozott álmatlan éjszakáján a béka –, olykor, olykor megszunnyadom egy picit, talán álmodom is, ám nem is tudom, álom vagy valóság az, mely bennem kavarg?

Így volt ez azon az éjen is.

– Hol ébren, hol meg álomként, de állandóan *ők* járnak az eszemben. Ők. A tónál. Meg kell tennem azt az utat! Most már érzem, hogy meg kell tennem! Várnak rám, valaki bizonyosan vár. Talán, Pötyi is? Csak megtaláljam – mondta ki ágyában forgolódva, szinte ébren – csak megtaláljam!

„Békasori kicsi házak,
álmaimban most is látlak:
Nagyapával a tó szélén
beszélgetünk békességben.

Távolabb a sok-sok béka
mind csak arról kuruttyol ma;
milyen mesés, szép ez a táj,
és valaki, valakit vár!

Úgy várja őt réges-régen,
benne van a szép szívében.
Vele gondol éjjel-nappal,
fénylő, déli sugarakkal.

Madárdallal, sás közt bújva,
könnyeivel bujdokolva.
Várja, várja szeretettel,
s kérdi sírva, mért vesztél el?”

Hüm, ébren is egyre álmai után sóhajtozott.

„Álom, álom! Válj valóra!
Jussak el a régi tóra!
Barátsággal, tiszta szívvel!
Hol a fény is szebben ölel.

Nagyapára is gondolok,
szíve fájhat, értem zokog.
Barátaim! Csuti, Pötyi!
De jó lenne megölelni!”

Azután újra álomba merült. Talán sikerül valamelyest kialudnia ezt az erős vágyakozást a barátai után! ...és az álmok, mesésen folytatódtak. Messzire repítették térben és időben. A mostani otthonától a Nagytóig, és a mától egészen az ismeretlen holnapig.

Milyen furcsák néha az álmok. Vajon, van közülük a valósághoz? Talán előre megmutatják mi fog történni? Mint most, Hümnek?

„Lábasomban szúnyogcsülök,
még a nyáron megnősülök.
Elrabol a szerelem!
Legények közt nincs helyem!

Építetek egy békaházat,
békatutajt tartok, százat!
A sok, apró békagyerek
körbe-körbe evezgetnek.

Evezgetnek a Nagytavon,
s kikiáltok az ablakon:
béka gyer'kek! Ide gyertek!
Kész az ebéd, finom, meleg!

Gőzölög a békalencse,
tejfőllel van kikeverve.
Olyan sűrű, olyan totál,
beletört már két fakanál!”

és ekkor, akkorát horkantott, hogy ettől, ijedtében,
egészen felébredt.

„Úgy álmodom, mint egy nagylány,
szívem körül folyik a nyál,
ellágyultam, mint egy kamasz,
mikor lesz így ebből vigasz?

Keménynek kell néha lennem!
Erre van az edzőterem!
Gyűrűről, korlátra váltok,
szilaj leszek, meglátjátok!

Azért az a szép szerelem
itt marad mind a szívemen,
betakarja, körbefonja,
itt hajt ki a legszebb bokra.”

Ezután már fel sem ébredt reggelig. Olyan békésen
aludt, mint egy apró gyermek.

HÉTKÖZNAPI BOLDOGSÁGOK

– *Milyen* csodásan süt ma is a Nap! Milyen szép ez a fény, a zöld lombok – állapította meg, Hüm, amikor kihozta székét a háza elé, hogy napozzon egy kicsit. Mindenfelé csapongtak a gondolatai. Próbálta messze hessegetni magától éjszakai különös álmait és tünődéseit. Igyekezett derűsnek érezni magát, de azért, borongott még egy kicsit azon, hogy ilyen messze vetődött a neki oly kedvesektől. Egyre kavartak a fejében a komoly, és néha gyerekes gondolatok. Már sehohol sem találta igazán a helyét. Türelmetlen volt.

„Hétköznapok? Néha búsak,
csupa szürkék és lassúak.
Nem történik soha semmi,
el kéne tán’ újra menni?”

Valahová, nagyon messze,
messze el, a végtelenbe!
Csodát látni! Nagyon sokat!
Felfedezni új utakat!

Jókat enni! Élni bátran!
Repülni a boldogságban!
Új kalapot venni, barnát!
Fogni a szerencse farkát!

Szétnézni a nagyvilágban!
Táncom csodálhatnák, százan!
Mindenkihez kedves lennék,
a legvégén... hazamennék!”

Éppen jókor ért fura gondolatai végére, mert egy küldönc zörgetett a kerti kapun.

Értesítést hoztam. Az állomásra kell menni! – Mondta a küldönc – csomagja érkezett, egy nagy dobozban! – No, még ilyet! Hiszen ez a biciklim! Kialtott fel örömeben a béka. – Megjött a biciklim! Agyarast azonnal érte kell küldenem! A biciklim!

Röpdösött az örömtől. – Bárcsak itt lenne már! Hiszen ez csodás! Ekkora örömet!

Szinte már látta magát a hét nyelven beszélő kerékpárján.

„Küllők között csillan a fény
mögöttem csak sántít a szél.
Hegyen-völgyön visz az utam,
mellettem a táj elsuhan.

Erdők, mezők mind rám várnak,
darvak, gólyák versenyt szállnak.
Már, a nagyvilág az enyém!
Biciklizek, én, a szerény.

Egészségem, akár a makk!
Járművemen nincsen kamat!
Napfény villan a kormányon,
kerékpárom, mint egy álom!

Csak a pedált nyomja lábam,
nem ragadok bent a sárban!
Belehúzok az ütembe,
nem cikázom, mint egy fecske!

Haladok, szép egyenesen,
aki akar, az kövessen!
Fékem fog, mint gyíkon a Nap!
Le-fel ugrom, egy pillanat!

Kanyarodom, irányt jelzek,
kihasználom minden percet!
De jó ez az új bicikli:
két kerék csak! Mégse semmi!”

...és Hüm Brek csak nézte, nézte a közben megérkezett csodálatos járművet, amelyet ilyen közelről még sosem látott.

Hamarosan egész csődület keletkezett a háza körül. Mindenki látni akarta a csodát. Hagy csengessünk, csak egy picit! – kérlélték többen is. A béka azonban kis idő múltával betolta a csodálatos biciklit a szobába. Nyilván tanulmányozni akarta, mielőtt megpróbálna felülni rá. Azt azonban még hallotta, amint Teca Koca megjegyezte: – Ha valaki egy béka, akkor miért nem vízibiciklit vásárol? Majd összetöri magát ő is, mint Rondó a riporter, vagy miféle – és kissé gunyorosan rőfögött egyet-kettőt.

Hüm Brek meg mosolyogva legyintett rá odabent – Csak beszéljeteK, csak beszéljeteK. A korrAl haladni kell! – mondta, miközben gondolatai már messze túlszárnyaltak a kis békaház kerítésén. Hiszen gondolatban már biciklizett!

„Két keréken,
napsütésben,
kora reggel
útra fel!

Nyomd a pedált,
suhanj tovább,
víg dalokat
énekelj!

Két keréken,
nyári fényben,

kora reggel,
víg haver,

hív a távol,
lehetsz bárhol,
bicikliddel,
csak tekerj!”

– Ó, bárcsak tudnék már kerékpározni! Sóhajtozott vágyakozóan Hüm, és merészen pedálozott a szobában, egyre sebesebben. Észre sem vette, hogy mind ritkábban kell letennie a lábát. Szinte hibátlanul suhant körbe-körbe a szoba teljes szélességében. – Hiszen tudok biciklizni, ez csuda jó – kiáltotta, és az udvarra kormányozta kerékpárját. Kint hatalmas hurrázással fogadták.

„Biciklin a béka,
és ez nem is tréfa!
Biciklin a király,
de csodát még ne várj!

Pedálon a lába,
látszik, hogy nem gyáva.
Lendülettel suhan,
néha koppan ugyan,

hempereg a gyepen.
– Ó, a szégyentelen –!
röffen, Teca Koca.
Arnold letorkolja:

– Ó, te buta koca!
Ez nem malackaloda!
Egyensúly kell ehhez,
mert elránt a fejed!

Bólingattak körbe,
estek már gödörbe,
így aztán csodálták,
most a bátrak bátrát.”

Ő már szépen kerekezett, csengetett és nevetett, egyre nevetett...

„de jó ez az új bicikli,
két kerék csak,
még se semmi!”

MONDÓ RONDÓ HAZATÉR

...*bizony*, bizony, aki volt már kórházban, az tudja csak, milyen jó a hazatérés. Így volt ezzel Mondó Rondó is. Hiába a tökéletes kiszolgálás, ápolás, gondoskodás, az otthon, az mégis kedvesebb. A megszokott, szép reggelek, az ébredés édes pillanatai – futott át épp a hörcsög gondolataim, amikor különös ciripelés hangjai hallatszottak párnája alól.

– Hiszen ez a mobiltelefonom! – kiáltott fel örömeiben. Vajon, ki kereshet?

A telefont a koraesti órákban, Hümm hozta barátjának. Tudta, Mondó nagyon fog majd örülni egy ilyen páratlan és pótolhatatlan készüléknek. Mivel a béka szerencséje folytán két készüléket is nyert, rögtön a kórházban fekvő barátjára gondolt, aki nem vehetett részt törött lába miatt az ünnepségen. Talán enyhíthetünk a szomorúságán ezzel a készülékkel – gondolta, Hümm, és amint megnyerte, frissiben bevitte a kórházba az egyik készüléket.

Fel is kapta Rondó gyorsan a bájosan ciripelő telefont és beszélt, beszélt, úgy, mint régen, hosszan, véget nem érően.

– Igen, itt Mondó Rondó. Hümmi, te vagy a hívó? Éppen készülődöm haza. Örülök, hogy gondoltok rám. Jöttök

értem? Segítetek? Hogy jól vagyok-e? Három lábam csupa derék, a negyedik, az most a fék! No, de együtt elbicegünk, tíz-húsz lábbal könnyen megyünk – mondta a jó Rondó, a rádióbemondó.

„Így aztán egy komoly csapat
várta Rondót a fák alatt.
Kiskocsival jöttek érte,
ez volt a csapat erénye.

Hörcsögünk nem is remélte,
hogy hintóval jönnek érte,
s ilyen csuda becsben tartják
a szép, fehér, gipszelt lábát.

De ez itt mind semmi volna,
csupán egy kis só a jóba,
mert eztán jött az igazi show,
vérpezsdítő, tücsök mambó!

Úgy doboltak, úgy cincogtak,
felébredtek, kik aludtak,
sánta, eldobta a mankót,
ez a zene nagy vigasz volt.

Nosza, Mondó! Gyere bátran!
Nem hagyunk itt a kórházban!
Ettél, ittál, épp eleget,
otthon élvezd a meleget!

Ezután majd így lesz mindig,
csak viselkedj, ahogy illik!
Ne hagyd, hogy a cseresznye
csöpp eszedet elvegye!”

...zengték a tücsökzenekar szólistái a furfangos rímeket,
miközben a többiek kényelembe helyezték a begipszelt

lábú hörcsögöt a gyaloghintóban. Így haladtak árkon, bokron, dimben, dombon, egészen hazáig.

Mondót, otthon, kitörő örömmel fogadták. Az egész család várta már a „sokat mondó” családfőt, aki most telefonjával tetszelgett büszkén, bár nem igazán értett még hozzá, de – Sebaj – dűnnyögte – majd a tanfolyamon úgyis megtanulom – vágta ki magát végül, hogy, ő, még tanfolyamra is fog járni! Bizony!

MOBILTANFOLYAM

Nyeste Nyusztí már egy félórája beszélt a futtában kialakított picí tanteremben a mobiltelefon helyes használatáról, amikor észrevette, Mondó Rondó bizony szundikál. Nemrég még begipszelt lábára jegyzetelte a kis nyest oktató szavait, de úgy tűnik, most meglepte az álom.

Talán túlságosan is elábrándozott telefonján, mi mindenre használhatja majd, mennyi érdekes dolog töltheti ki napjait a különös és okos készüléknek köszönhetően. Szundikálása közben aprócska mosolyok kísérték élénk szuszogását, Nyusztí szinte sejteni vélte a hörcsög álmát. Sőt, látta is, azt hiszem...

„Felveszi a kamerám,
milyen rendben a kamrám.
Van itt bőven eleség,
dicsérhet a feleség:

búza, kölessel keverve,
kukorica szemelgetve,
szilvalekvár áfonyával.
Bírunk az idő fogával!

Csimotáim ámulnak,
kamerámba bámulnak,
s engem dicsér ma a nap!
Ez a legszebb pillanat:

milyen derék ez a hím,
oldalán egy új mobil.
Várja a pillanatot:
felvehetlek, akarod?

Kérdi büszkén, mert tudja:
jelenünknek lesz múltja.
Nézzük majd a sok képet
és nevetjük az egészet.

Milyen hős harcosok voltunk!
Nagy viharban is daloltunk!
Leküzdöttünk varázst, vitát!

Kérem most a répatortát!”

Mondta ki hangosan álmát a hörcsög.
Kisebb kacajhullám futott végig azonnal a társaságon.
Kopp, kopp, kopp... Kopp, kopp, kopp –, hallatszott
ismét, és erre Mondó Rondó már felkapta a fejét! Nyeste
Nyusztli próbálta ugyanis ébredésre bírni a jóízűen
álmodó hörcsögöt a kissé erélyes kopogással. Újabb
nevetés futott át a vidám társaságon, majd
továbbfolytatódott a fejtágítás a telefon helyes
alkalmazásáról.

Koraestébe hajlott már az idő mire hazafelé
indultak. Kis csoportokba verődve igyekeztek otthonuk
felé. Közben Csiri Csuri és társai valami titokzatos hírt
pusmogtak egymás közt. Hümm Brekről kerengett egy

bizonytalan, eddig meg nem erősített hír. Bizonyára azt tárgyalhatták ők is.

Vajon milyen titok lehet a béka körül?

TITKOK REGGELE

Az **a** jeles reggel valami megfoghatatlan, különös csendességgel, sejtelmes titokzatossággal indult. Több helyen is kisebb csoportokba tömörülve, mintha sügtakbúgtak volna egymás között az erdő lakói.

Szárnyra kapott ugyanis egy különleges hír: a béka útra készül! Valami rettentően nagy útra. Valaki tudni vélte azt is, már egy hátizsákot is szerzett magának. Így már bizonyos, hogy hamarosan visszatér a régi hazájába, az övéihez, akiket annyiszor emlegetett.

– Most már nincs mit tenni – foglalta össze a tényeket Mondó Rondó, a béka legjobb barátja.

– El kell öt eresztenünk! Muszáj – Sóhajtott szomorúan a többiek egyetértő bólongatásai közepette.

Eközben érkezett meg Mitvisz L, aki különös dolgot javasolt, nagy-nagy ünnepséget a béka búcsúztatására.

– Egy Ligetű Tortatúrát, ünnepélyes búcsúztatással! Ezt szeretném – mondta a nagy múltú madár, és részletezni kezdte a tervét.

„Körbejárnánk minden dombot,
tücsöktanyát, gém hajlékot.
Parkot, vizet, bagolyvárat,
amilyet csak nálunk láthat!

Kísérné az egész csapat!
A legkisebb tücsökfalat
húzná fülébe a nótát:
vidám dallal búcsúztatnánk!

Virágillat szállna szerte,
Laura is énekelne,
Dani zengne rezgő hangján,
ez szólna a búcsú napján!

S vinné a szél szerteszéjjel
békánk hírét e zenével!
Mikor kész a csinnadratta,
Hüm Brek, akkor búcsúzhatna.

Megölelnék hű barátunk,
hisz vele készült minden álmunk!
Virágoskert, karneválok –
Én, sok szerencsét kívánok!

S kiáltjuk majd teljes szívvel:
Sose hagyjon a derű el!
Legyél mindig vidám béka,
nótás békák ivadéka!”

Nos,
ezt ajánlja Ivanovics,
kinek szíve már nem kavics! – fejezte be, a már szinte,
ünnepi beszédet a szarka, aki közismerten nagy színész
és nagy szónok volt. Most büszkén körbetekintve várta a
hatást, a felhangzó elismerést és tapsot, amely most a
helyzet miatt, bizony, igen csendesre sikeredett. A titok,
az titok! Mitvisz L-nek is meg kell érteni! Most nem
lehet hangosan ujjongani, vélekedtek egyhangúan
valamennyien.

„Csitt, csendesen, meg ne hallja,
ezt a titkot most a béka!”

Susogták visszafojtott hangon az egybegyűltek.

„Titkos titkaink őrizzük!
Szépen, csendben szövetkezzünk!
A legvégén majd a torta,
lelkességünk igazolja”

Ebben most valamennyien egyetértettek. Nem fecsegik ki a titkot, és igazi meglepetés lesz majd a nagy, „Ligeti Tortatúra”, az ünnepélyes baráti búcsú, Hüm Brektől.

A NAGY, LIGETI TORTATÚRA

A titokzatosság ellenére, ilyen nagy hangzavar és tanakodás, talán sosem volt még azon a környéken.

A tortakészítés feladta a leckét. Az előkészületek rendkívüli szervezőmunkát igényeltek. Ehhez viszont itt alighanem túl sokan értettek, de mindenki másként tudta, mindenki másként akarta, ezt kellett most valakinek ügyesen összehangolnia, de vajon kinek? Vajon, kié lesz a főszerep?

„Ki készítse el a tortát?
Mi adja meg majd a formát?
Kerek lesz, vagy négyszögletes,
hosszú, lapos, emeletes?

Ki adja a cukrot hozzá?
És a receptet ki hozná?
Krémet is kell kevergetni,
és semmit ki nem felejteni!

Koca Mama lesz a cukrász?
Ő nagymester, tésztaaszobrász!
Úgy formázza a piskótát,
nem is használ hozzá kottát!

Békánk milyen tortát szeret?
S mindent lehet, amit ehet?
Egyszerű kis lencsemázast?
Kékeszöldre, az nem fáraszt.

Színe, nyugtatja a szemet,
nézegetni is élvezet.
Gyorsan össze lehet hozni,
hozzávalót összedobni.

Mondó Rondó ad majd helyet,
Mitvisz L meg kevergethet.
Hol sütjük meg, kint a napon?
– Nem olvad meg! Én nem hagyom:

– mondja a kis Rozalinda,
csíkos malac, csalafinta!
– Nem addig az, azt nem lehet,
nem győznénk sütni eleget! –

– Perel Teca teljes hévvel,
törődni kell a hírnévvel!
– Ha mindenki nyalakodna,
elfogyna, még kész se volna!”

Így beszélgettek, tanakodtak, úgy tűnt, talán sosem
sikerül megegyezniük ebben a kis tortasütögetésben.

„Azt többen is tudni vélték,
egy ily torta túl nagy érték!
Magasra kell tehát vinni,
meg kelljen érte küzdeni!

Előbb séta a ligetben,
Csónakázás a berekben,

futás után sziklatúra!
Fent a hegyen lesz a torta!

Aki felér, megérdemli,
éhes gyomrát megtöltheti!
S közben nézzük, hogy a béka
nagy ötletünk mint díjazza?

Bizonyosan értékeli,
ha zöld tortát adunk neki!
Túra után fent a hegyen
betölti majd az érzelem.

Milyen szép ott lent a parkunk!
Fáj a szíve majd miattunk.
Itt maradunk önélküle,
emlék leszünk a szívébe'!

Ám a torta édesíti,
megmaradnak emlékei.
Mosolyának nem lesz vége,
ez lesz tortánk eredménye!"

Ilyen lázas buzgalommal készültek, hordták a sok hozzávalót, kóstolgattak, nyalakodtak. Mindegyikük tudott valami jó tanácsot, hogy minél ízesebb és finomabb legyen a nagy mű. Böven akadt vállalkozó a kondérok nyalogatására is, Koca Mama ügyesen igazgatta a társaságot. Aki itt volt, sürgött, forgott, és többen is abban segédkeztek, hogy távol tartsák a leendő ünnepeltet, a költöző békát. Bár Hüm, a Hód leleményességének köszönhetően most nem lehetett a közelben, az ugyanis meghívta magához egy baráti eszmeceserére. Így rövid időre biztonságban volt a titkos „hadművelet”.

ELJÖTT A NAGY NAP

Hüm, a Hódtól hazatérőben éppen azon gondolkodott miképp mondja el barátainak, milyen nagy útra készül, és még az is lehet, hogy hamarosan utoljára látják egymást.

– Hazatérek! – mondta ki hirtelen hangosan, hogy magát is megerősítse a végső elhatározásban. Ekkor, teljesen váratlanul, vidám zeneszó csapott fel a virágoktól díszes udvara felől. Mitvisz L-lel és Mondó Rondóval az élen hatalmas csapat próbált bekígyózni hangos énekszóval, zenével és hurázással Hüm Brekhez.

„Gyere a parkba,
ott vár a banda!
Indul a menet,
ránk vár a liget!

Vár rád egy torta
és a hegy orma!
Búcsúzni hívunk,
ez volt a titkunk.

Sétáljunk egyet,
most szép a liget,
köszönj el bátran,
szíved a tájban.”

Bíztatták immár, a kedves jó barátok, a most kissé meglepett és szomorúnak látszó békát, és ahogy haladtak a szebbnél szebb tájakon, mindenhol szorosan a nyomában jártak.

„Mentek, mentek
dombról völgybe,

bokrok közül
az erdőbe.

Hüm Brek szeme
csupa könny lett!
Sírní volt most
a legkönnyebb.

Rózsika, a
fehérpöttyös,
tüskéivel
szíven bökdös.”

Szipogta szégyenlősen a béka, miközben Rózsikát, a pöttyös rózsát simogatta.

A nagy szomorúságot végül a tortaevés vidította fel. Koca Mama tortája szerencsére hatalmasra sikeredett, így azután mindenkinek jutott bőven a finom falatokból.

Az édes emlék bizonyára sokáig megmarad, nem csak a békának, aki most utoljára integetett e kedves tájnak, a sok jó barátoknak is, akik a túra végeztével elkísérték egészen az erdő széléig.

Hüm Brek, itt utoljára szólt a kedves társasághoz, barátaihoz.

„Elindulok a nagy útra,
húzza szívem az a túra.
Várnak rám a régi tónál,
s többet ér az minden jónál!

Nektek mindent megköszönök!
Barátaim! Elköszönök!”

Ki tudja hány ölelés volt, ki tudja mennyi könny, nehéz volt a búcsú, hisz mindig nehéz a szív, ha egy jóbarát elköszön.

Ahogy a bréker nyeregbe pattant sokáig hallotta még a búcsúztató csapat útravaló jókívánságait, és egy-két friss földkupac megjelenését is észrevette a kis csapás mellett, amely bizonyára az öreg vakond, a jó Gatyás Ödön és családja üdvözlését jelenthette. Szó, ami szó, sajgott is a szíve, lelke, itt hagyni ennyi jóbarátot! De a szíve már elkötelezte. Így hát biciklire pattant.

Ezután, Hüm egyre róttá, róttá a kilométereket, már füttyült, dalolt, csodálta a nagy hegyeket, és úgy érezte, sosem fárad el. Olyan boldog volt, mint talán eddig sosem.

Ismeretlen vidéken suhant át, megcsodálva olykor egy, egy különös formájú fát, vagy növényt, a kéken ráboruló nagy eget, a messzeségbe vesző tájat. Estefelé járt már az idő, amikor egy faluféléhez közeledett, ám ott, érdekes, feltűnően különös fényeket látott!

„Egy cirkusz volt a fényes téren,
kerek sátor állt kevélyen,
harsogott a vidám zene
s egyre hívott: Gyere, gyere!”

Hüm Brek nem is tétovázott, egyenesen a nagy sátor felé kerekedett. Különös érzés kerítette hatalmába, ahogy egyre közeledett a cirkusz felé. A hangos zenéből, mint ha egy ismerős hang vált volna ki. Egy régen elfelejtett, semmihez sem hasonlítható, fülsértő kiáltozást hordott a szél.

– Szenzáció, szenzáció! – hullámzott tova, elnyomva a hangszórók zenéjét is. – Tangózó macskák! Szigfrid és Leander! A parkett ördögei! – hallatszott újra és újra.

Ez bizony Ruti! Ruti, a papagáj – örvendezett, Hüm – ezt nem hagyhatom ki – és rögtön a bejárat felé vette az irányt.

Közben régi emlékek kerítették hatalmukba. A két macska, Szigfrid és Leander. Ők voltak az első „idegen” ismerősei az elrablását követően. No, meg a nagyhangú Ruti, a pótolhatatlan és utánozhatatlan papagáj. Vajon mindannyian túléltek azt a borzasztó napot? Ezernyi kérdés tolongott benne hirtelen, amikor valaki váratlanul felkapta hátulról és fülébe harsogta teljes hangerejével: – Te szökevény! Te! Te huncut szökevény! Hát megtaláltál – és mosolygott füligszájjal, kedvesen.

– Sanghai – Hüm csak ennyit tudott mondani, és könnyek öntötték el a szemét.

Sanghai szólt elsőnek.

– Tudod, úgy örülök neked. A régi időkre emlékeztetsz. Hiszen, Amati is itt hagyott már. Férjhez ment –, mondta szomorúan a kínai.

Meghatódva vizsgálták egymást. Az örömtől csillogó szemükben fel-felcsillant a múlt, mint egy elfelejtett nagy-nagy, közös kaland.

„Rég elmúlt időkre
ma is emlékezünk:
a sok-sok tanulás,
küzdelem és siker,
mind, az életünk.

Szigfrid, Leander és
Ruti, Amati a
kedves.

Hű barátom,
a bölcs Sanghai úr, ki,
akkor engem „megvett.”

Milyen vidámmá vált
a szomorú élet,
megtanultam élni,
míg nekem zenéltek!”

Idézte régi emlékeit Hüm, és mosolygott tiszta szívéből,
nem titkolva azt sem, hogy nem maradhatnak együtt,
hiába ez a csodálatos találkozás! Sanghai szomorúan
hallgatta, hogy Hüm máris búcsúzni akar.

„Drága barátaim!
Most el kell búcsúznom!
Maradjon veletek
legszebb gondolatom!

Legyen a tietek,
siker és szerencse!
Itt maradtok mindig,
mindig a szívembe’.”

...és Hüm egymás után ölelte meg barátait, annyira
elszánt volt, talán attól félt, hogy később már nem tud
elszakadni barátaitól.

Bizony, az elválás nehéz és szomorú esemény.
Sanghai és társai is csalódottan fogadták, hogy már is el
kell válni egymástól, hiszen oly jó lenne újra együtt!
Ruti nem is titkolta véleményét.

– A Csúf marad! A Csúf marad – kiabálta kitartóan.
Ami végül, reggelig igaznak is bizonyult. A béka mégis
ott éjszakázott régi barátaival. A szíve csak nehezen
tudott elszakadni tőlük.

ÚJRA TOVÁBB

Hüm, nem maradhatott a kínainál – tudta ezt jól. Sajnálta régi, igaz barátját, de neki most menni kellett! Menni, egyre menni! Őt, várják! Pedig milyen nagyszerű műsort lehetne készíteni egy ilyen szuper csapattal. Szinte látta magukat a nagy, kerek sátorban. Sanghait a doboknál, a két macskát, amint szenvedélyes tangót táncolnak, s mindezt Ruti különös hangjával felvezetve, de Amati hiányozna!

Melegség suhant át szívéen az emlékezéstől, bár egy kis szomorkás hangulat is borongott még benne e sok, régi emlék felidézésével. Úgy érezte újra átéli eddigi életét, ezért el is határozta, megpihen egy kicsit.

Kora reggeltől „nyomta” már a pedált, egészen elülte a fenekét. Az időjárás ragyogó volt, így egy kis ligetest megcélozva az árnyékba kormányozott, és a fának döntötte kerékpárját. Csalogató ez a békés táj – itt szusszanok egyet –, gondolta, Hüm és leheveredett.

„Lombok alatt
árnyék nyugszik,
tarka felhő
tova úszik.

Úszik, mint a
gondolatom.
Nagy utamon
gondolkodom:

Kérdezem a
madarakat,
kérdzem a
bogarakat –

Piros bogár!
Színes álom?
Úti céloom
megtalálom?

Mond meg, merre
menjek haza?
Hol, vár rám a
mesék tava!

Teljesül a
színes álmom?
Piros bogár,
megtalálom?

Nevet a Nap,
nézd, az égen
s biztatón szól:
menj, serényen!

Vigyen utad
hegyen, völgyön,
ne legyen a
szíved börtön!

Siess, hiszen
terád várnak,
ne eméssze
őket bánat!

Pattanj gyorsan
a nyeregbe,
repülj, repülj,
mint a fecske!”

Hümnek egyre hevesebben dobogott a szíve ezekre a gondolatokra, de azért bölcsen úgy határozott, előbb falatozik egy keveset a gondosan elrakott elemőzsiából. Kell az erő erre az útra. Szükségem lehet még rá – gondolta, és alaposan belakmározott.

ISMERŐS UTAKON

Már jó ideje biciklizett, amikor egy félelmetes nagy madár árnyéka takarta el hirtelen még a Napot is előle. Szárnysuhogása, mint a süvítő novemberi szél, hideg borzongásként futott szerte a zombékos útszélén, ahová Hüm menekülni próbált, szorosan a buckák tövéhez lapulva. Már késő! Már késő – döbbsent rá hirtelen. Érezte a szárnyak suhogását amint egyre közelebről érték védtelen testét.

Azután egy szörnyű rikoltást is hallott, és olyan érzése volt, mint amikor a hálós ember markolta meg a Nagytónál. De ezt még annál is keményebbnek érezte. Most döbbsent csak rá, mi történt vele, milyen borzasztó helyzetbe került. Egy hatalmas sas ragadta meg, karmaival erősen szorítva.

– Háhát! Háhát! – vértfogta förtelmes hangján – háhát, te vagy az, te puccos béka? Te nem ismeresz, de szerencsédre, én, ismerlek! Tilu vagyok. A sas. A Ménköszikláról – mondta büszkén. Tudod, most szerencséd van, hogy velem akadtál össze. Hol jársz itt, ilyen idegenben? – Kíváncsiskodott az égből jött madár. Hümnek mindent el kellett mesélnie a kivénhedt, kutakodó sasnak. Abban bízott, talán segít a hazafelé vezető út megtalálásában, hiszen megkegyelmezett az életének is.

Bizony, nagy szerencséje volt ezzel az öreg madárral. Tövéről hegyére ismert minden tavat, dombot, erdőt, hegyet, és még a jó szándék sem vezett ki belőle.

Csupa jó tanáccsal szolgált a kissé már reményvesztett békának.

„Menj ezen a hosszú úton,
menj a hegy lábáig.
Ott ahol az országútja
háromfelé válik!

Baloldalon van egy nagy tó,
békák laknak benne.
Szerintem a te tavad az!
Úsztam ott kedvemre.

Kék a vize, édes a tó,
most zöldül a sása.
Nád között egy békaleány
a kedvesét várja!

Ott énekel a tó partján,
reggeltől napestig,
csuda, hogy a szegény pára
el nem fogyott eddig.

Emészti őt a szerelem,
vagy valami átok!
Nem tudhatja ezt egy vén sas:
csak könnyeket látok.”

Az utolsó szavakat Hüm talán már nem is hallotta.
Olyan fájdalom és olyan aggodás tört szívére amelyet
eddig sosem érzett.

Úgy felpattant a kerékpárra, mint a villám!

– Köszönöm, Tilu! –, csak ennyit kiáltott vissza a sok jó
tanácsért az öreg sasnak.

Akinek igazán hálás volt, de most, nem volt már tovább maradása. Nem volt ereje hosszú köszönetre. Egyre húzta a szíve, egyre húzta a tó felé.

A MEGÉRKEZÉS

Késő délután volt, amikor a Nagytóhoz ért. Érezte a számára oly kedves illatot, hallotta a nádirigók esti hívó dalát, és az ő kedves békái hangját is. Igen. Milyen régen várt erre a percre. Most minden emlék átfutott gondolatain.

Itt, a Tónál, mintha megállt volna az idő. Pontosan olyan volt a táj, mint akkor régen, azon a bizonyos napon, amikor olyan hirtelen ért véget minden, ami szép volt az életében. Most egyre közeledett a Békasor felé, régi otthonához. Tudta, hogy senki sem várja, hiszen nem is sejthették, hogy hazatér. Így aztán szépen csendben próbált a közelükbe lopakodni, hogy szép és örömteli legyen a meglepetés, miközben azok már minden biztonnyal az esti koncertre készülődtek. Hallotta a jó öreg Pepi és Nagyapa szavait is. Ekkor történt a baj.

Talán egy madár szállhatott az égen? Egy szarka gyűrűvel, vagy egy varjú dióval? Ezt sosem tudjuk meg. Annyi bizonyos, hogy az égből egy koppanós, kemény tárgy az éppen elrejtett kerékpárja csengőjére esett. Olyan szép hangja volt annak, és olyan messzire csilingelt a szundikáló csendben, hogy a tó összes békája azonnal felfigyelt a furcsa zajra.

„Talán egy idegen
hatolt be a tájba?
Vagy egy égi csengő
zúg, csak úgy magába?”

Mi lehet az oka
ennek a szép hangnak?
A bölcs, öreg békák
nagyokat hallgattak.

Ám Pepi szemfüles!
Nagyot kiált: Pöttöm!
Megjött a mi békánk!
Gyertek ide rögtön!

Nagyapa és Pötyi
ott termettek nyomban!
Hullámzott az öröm,
mint a víz a tóban.

Még a Nap is megállt
odafent egy percre,
mielőtt a fénye
bús-bánatba veszne.

Olyan dúsan szórta
aranyát a tájra,
mintha ő lett volna
a békák királya.

Nagyapa szólt büszkén
most a sok békához.
Megjött az én fiam,
megjött nagyapjához!

Ennek örömére
vigadjon mindenki!
A végén a számlát
én fogom fizetni!

Ma, egy icipicit,
csúszik majd a koncert,
ám reggelig tarthat,
futja most a desszert.

Száz szúnyog hegedül,
gyűl a szúnyogcsülök,
lesz nagy dínom, dánom,
most lesz csak nagy öröm!

No, de hová tűnt el
ez az, „Öreg Pöttöm?”
Talán majd így hívjuk?
Ez van anyakönyvön.

Úgy látom, épp Pötyit
kíséri a táncba.
Milyen szép és szerény
Holdsugárnak Lánya!

Hullámzik a táncuk
s fodrozik a fényben,
kék tükre a tónak,
ég tükre a kéknek.

Lassan, lassan gyűl már
odafent az este,
fárad már a Nap is,
ki, táncuk eddig leste.

A vén békasereg,
mind a dalárdába',
csak hárman, kik ifjak,
ők maradnak hátra.”

Annyi minden történt!
Meg kell mind beszélni!
Mily tágas a világ,
s Onnan visszatérni!”

Mielőtt még leszállt volna teljesen az este, és mindent beborított volna az éj puha takarója, Hümm Brek, Csuti és Pötyi, újra megszokott hármasukban rótták az ismerős utakat. Végre itt az oly sokszor megálmódott találkozás! Hümm, azaz „Öreg Pöttöm,” meg mesélt, mesélt, se vége, se hossza nem volt a különös, hihetetlen furcsaságoknak és történeteknek.

–Tudjátok mivel jöttem? – kérdezte váratlanul Csutit és Pötyit, ahogy letértek a keskeny útról a fák közé.

Honnan is tudhatnánk? Mondták egyhangúan. Csak ha elárulod nekünk –, és kíváncsian figyeltek, vajon, mi lesz a válasz.

Ekkor került elő Hümm kerékpárja a rejtkehelyről.

– Még ilyen csodát! Ilyet sosem láttam – ámuldozott Csuti, a csillogó-villogó ismeretlen alkalmatosságon, és rögtön barátját kérlelte.

„Hagy toljam e csodajárgányt,
ezt az úti gépet!
Leszokom az ugrálásról!
Maglehet, hogy végleg.

Csudavilág, ahol, ilyen
kerekeken járnak!
Nem láttam még azt a sarkát
ennek a „*nagy sárnak.*” (*világnak*)

Pöttöm komám! Jó barátom!
Amíg mi itt élünk,
rólad szól majd minden nóta,
csak olyat zenélünk!

Annyi kaland, annyi csoda
van az életedben!
Mi meg maradtunk zöld békák
ebben a rest testben.”

Reggel az aranyló napsütés éppen úgy ébresztette a Nagytavat, mint már annyiszor, mégis más volt, különbözött ez a nap többitől. Ahogy a könnyűszárnyú illatos szellő hullámzott a karcsú, lengedező nádon, olyan szépnek és színesnek látszott a világ, mint soha eddig.

Búcsú volt ez a nap. Búcsú attól, ami elmúlt, és egyben köszöntő is. Egy új élet kezdete és köszöntője. Pöttöm és Pötyi már egymásra találtak. Most nekik kék itt az ég, és nekik susog a nádasban a szél egy új mesét mesélve, és egy új dalt dúdolván a szépségről, a boldogságról, a Világról és a barátságról.

„Tó vizén egy tutaj úszik,
lombok közt a Nap már nyugszik
s eveznek ők messze-messze
boldogan a végtelenbe.

Útjukon már száz szín virág,
most lett teljes ez a Világ!
Beszélgetnek, mosolyognak,
szépen szóló dalt dúdolnak.

Élnek ma is, békességben,
itt vannak, bent, a szívünkben.
Mikor álom hunyja szemed,
ott lesznek majd mindig veled.”

Tartalomjegyzék

I. RÉSZ	PÖTTÖM	6
II. RÉSZ	ERDEI VARÁZS	33
III. RÉSZ	HÜM BREK ÉS A NAGY TAVASZI VIRÁGFESZTIVÁL	77
IV. RÉSZ	HAZATÉRÉS	109